PETERNELLE
van Arsdale

ALYS și FIARA

„Magică și captivantă, o să te încânte și o să te înfioare... Dar asta o să-ți placă la nebunie!"
Justaddaword.com

PETERNELLE VAN ARSDALE

ALYS ŞI FIARA

Original: *The beast is an animal* (2017)

Traducere din limba engleză:
LILIANA PELICI

virtual-project.eu

— 2020 —

Pentru Galen

Fiara e un animal,
Ar fi bine să încui Poarta
Sau va veni după tine când se lasă întunericul
Şi atunci va fi prea târziu.

Fiara e un animal,
Ascult-o cum zgârie uşa,
Îţi suge sufletul şi linge castronul,
Şi adulmecă după mai mult.

Fiara e un animal,
Are un bot ascuţit,
Te mănâncă noaptea, când dormi,
Şi nu lasă în urmă decât pielea ta.

– Cântec vechi de adormit copiii.

AŞA ÎNCEPE POVESTEA

La început au fost două surori. Se născuseră la câteva minute una după cealaltă, dar fiecare cu un smoc catifelat de păr negru pe creştetul căpşorului ei perfect. Mama fusese chinuită de durerile facerii timp de două zile întregi şi era o minune că supravieţuise. Moaşa se temuse în fiecare ceas că avea să o piardă pe mamă şi pe copii cu tot cu ea. Dar fetele se născuseră ţipând tare, iar mama plânsese de uşurare. Moaşa a pus fiecare fată în braţele obosite ale mamei. Când una din fete s-a rostogolit din strânsoarea mamei ei, moaşa a prins-o cu o secundă înainte de a cădea pe podea. Atunci moaşa a crezut că a avut noroc. După câteva luni a ajuns să-şi dorească să o fi lăsat să cadă pe drăcia aia mică.

Dar asta avea să se întâmple mai târziu. Între timp erau alte motive de îngrijorare din cauza nou-venitelor. Doi bebeluşi sănătoşi ar părea o binecuvântare, dar în acel sat cu cămări pe jumătate goale şi câmpuri uscate, naşterea celor două fete a fost mai mult un motiv de condoleanţe decât de sărbătoare. Sătenii au dat din capete şi au sperat că un asemenea ghinion nu era contagios.

Tatăl a fost compătimit. Sigur sperase să aibă un fiu – încă o pereche de mâini puternice care să sădească şi să secere. Un fermier avea nevoie de un băiat priceput care să repare gardurile şi să păzească oile şi caprele ca să nu fie mâncate de lupi.

Mama a fost privită mai rău şi nu a fost considerată vrednică de milă. Ar fi fost mai bine să nu aibă copii deloc decât să dea naştere la două fete. Unii au spus că mama făcuse asta din răutate. Doar o femeie cu adevărat obraznică ar fi putut să facă aşa ceva.

Mama fusese întotdeauna tăcută, discretă şi se ocupase de grădina ei de zarzavaturi. Ferma unde locuia cu bărbatul ei era cea mai îndepărtată de centrul orăşelului. Nimeni nu trecea pe la uşa lor în drum spre alte locuri. Nimeni nu intra în casa lor ca să stea de vorbă cu ei. Dacă cineva i-ar fi

vizitat, ar fi trebuit să aibă un scop. Dar nimeni nu făcea asta.

De la început mama a observat ceva interesant la fetele ei. Dar nu a spus nimic despre asta, nici măcar bărbatului ei. Fetele erau identice – aveau părul la fel de negru şi ochii la fel de rotunzi şi cenuşii. Aveau şi acelaşi semn din naştere, o pată care semăna vag cu o stea pe partea din spate a gambei. Dar existau şi diferenţe între gemene. Fata care se născuse cu două minute mai devreme întotdeauna îşi întindea mâna stângă după lucruri, iar cea care se născuse cu două minute mai târziu îşi întindea mâna dreaptă. Cea mare avea semnul din naştere pe gamba stângă, cea mică pe cea dreaptă. Părul lor negru se ondula la fel, dar în direcţii opuse. Fetele erau ca nişte imagini în oglindă – păreau identice, dar, de fapt, nu erau.

Asemenea lucruri nu ar îngrijora o mamă în vremuri de prosperitate, cu recolte bogate şi multă mâncare. Dar când nu mai veneau ploile şi iarna grea era urmată de o vară secetoasă, orice mic detaliu putea fi un motiv de teamă. Iar fiicele ei gemene erau destul de ciudate ca să o facă pe mama lor să simtă o nelinişte în piept.

Fetele au crescut, dar ploile tot nu au venit. Se adunau norii şi speranţele locuitorilor orăşelului odată cu ei, dar nu cădea niciun strop. Când vara s-a apropiat de sfârşit şi sătenii au început să se gândească la o iarnă lungă în care aveau să fie înfometaţi, teama lor s-a transformat în groază care, la rândul ei, s-a transformat în suspiciune. S-au întrebat ce se schimbase în puţinul timp care trecuse dinainte de începutul secetei, când toţi avuseseră destulă mâncare.

Un instinct sănătos de autoconservare a făcut-o pe mamă să îşi ţină fetele departe de ochii curioşi. Şi multă vreme au fost în siguranţă. Dar într-o zi o vecină veni în vizită cu un coş cu ouă pe care nu putuse să le vândă în orăşel. Găinile mamei rareori se ouau destul, iar bărbatului ei îi plăceau ouăle, aşa că o invită pe femeie în bucătărie ca să se tocmească.

Vecina se aşeză la masa mamei, uitându-se curioasă prin

jur. Observă, cu un pic de invidie, podelele curate, şorţul alb al mamei şi obrajii bucălaţi ai fetiţelor. Copilele de-abia împliniseră un an, dar deja umblau şi gângureau. Vecina văzu că fata cea mare îşi întindea mâna stângă, iar cea mică mâna dreaptă. Apoi observă semnele ciudate din naştere, în formă de stele, de pe gambele lor netede şi rotunjoare. Simţi un fior în ceafă şi pe frunte. Era ceva deosebit – într-adevăr foarte deosebit.

Vecina nu se întoarse acasă imediat. În schimb, se duse la fierar, care stătea de vorbă, dincolo de gard, cu hangiul. Nevasta Marelui Preot trecu pe acolo după câteva minute şi nu se putu abţine să nu asculte ce vorbeau. De obicei nu o interesau bârfele prea mult, dar asta era o veste importantă: una dintre vecinele ei descoperise ce se schimbase în satul lor de anul trecut. Era vorba despre cei doi bebeluşi care erau ca două imagini în oglindă, ambii însemnaţi cu o stea de Fiară. De Cel Rău. De Cel Care Ţinea Ploaia Departe.

Tatăl tocmai se întorsese de la câmp în ziua aceea şi se aşeză să cineze cu mama când masa lor fu întreruptă de o bătaie fermă în uşă. De fapt, mama şi tatăl auziseră zeci de săteni apropiindu-se de ferma lor cu mult timp înainte ca aceştia să le bată la uşă. El îşi privi nevasta şi îşi ridică sprâncenele, apoi se uită prin fereastra din faţă, la amurgul de vară. Se auzeau nişte voci murmurând încet prin cântecul greierilor. Mama se îndreptă spre uşă, dar tatăl îşi întinse mâna, o prinse de umăr şi o ţinu pe loc. Aşteptară împreună bătaia în uşă.

Mama şi tatăl auziră târşâitul picioarelor pe cărarea care ducea până la treptele lor de la intrare. Apoi auziră nişte paşi urmaţi de ciocănitul unor degete pe lemn. Tatăl merse până la uşă şi ascultă ce aveau de spus sătenii.

Fură destul de rezonabili. Îi spuseră că nu îl învinuiau pe el. Era evident că seceta era lucrarea unei vrăjitoare şi erau dispuşi să creadă că el era o victimă nevinovată. Până la urmă, ştiau că el nu ar fi ales să aibă o fiică, darămite două fiice, cu atât mai puţin două fiice cu semnul Fiarei. Spuseră că era clar că nevasta lui era o vrăjitoare şi că acele

gemene erau copiii vrăjitoarei rezultaţi din împerecherea ei păcătoasă cu Fiara. Îi oferiră tatălui două opţiuni: să alunge vrăjitoarea şi pe fetele ei sau să plece şi el cu ele. Sătenii spuseră că aveau să se întoarcă în zori ca să afle care era hotărârea lui.

Tatăl fu uşurat pe moment. Sătenii nici măcar nu pomeniseră de arderea nevestei sau a fiicelor lui, de zdrobirea lor până la moarte sau de înecarea lor. Următorul lui gând fu o socoteală mai nefericită. Dacă el, nevasta şi copiii ar fi fost alungaţi, atunci ar fi murit toţi de foame. Niciun alt sat nu i-ar fi primit familia, iar el nu ar fi putut să îi hrănească pe toţi în timpul iernii – nu fără ferma lui. Ar fi fost o moarte mai lentă decât arderea, dar mai dureroasă în felul ei.

După ce plecară sătenii, tatăl îi spuse nevestei lui că puteau face un singur lucru. Ea şi fetele trebuiau să plece. Trebuiau să meargă în pădurea despre care se spunea că era bântuită de fiinţe vechi şi rele. Tatăl nu credea în asemenea prostii, dar vecinii lui credeau. Ceea ce însemna că niciun sătean furios nu ar fi îndrăznit să îi urmărească nevasta şi fetele într-acolo. Tatăl o asigură pe mamă că, peste câteva zile, avea să vină la ele. Atunci avea să le construiască un adăpost şi să le viziteze regulat după aceea, aducându-le mâncare şi lemne de foc până când ele ar fi putut să se întoarcă acasă în siguranţă. Îi spuse că, dacă aveau noroc, ploaia urma să vină cu mult timp înainte de primul îngheţ. Sătenii şi-ar fi înţeles greşeala şi totul ar fi fost uitat.

A doua zi, în zori, sătenii priviră cum tatăl îşi conduse nevasta şi fiicele până la marginea marii păduri sălbatice. Umerii mamei erau încovoiaţi, împovăraţi de mâncarea şi îmbrăcămintea pe care le căra, pe lângă un cuţit ascuţit şi un topor. Fusese nevoită să-şi lase toate găinile la fermă, dar trăgea după ea o capră legată cu o funie lungă. Tatăl nu îndrăzni să-şi sărute nevasta sau să-şi îmbrăţişeze copiii. Îşi întoarse spatele când mama şi fetele intrară în pădure. O săteancă suspină şi, mai târziu, jură că văzuse cum mama, gemenele şi capra dispăruseră brusc din faţa ei.

Pădurea era foarte întunecoasă.

Mama îşi petrecu primele zile şi nopţi într-o stare de panică ascunsă. Fetele erau remarcabil de serioase şi de ascultătoare, şi păreau să simtă că nu era vremea de plâns sau de făcut rugăminţi. Mama găsi o peşteră uscată, făcu focul şi nu închise ochii când soarele nu era pe cer. Fetele dormeau când urlau lupii. Capra nu putea.

Tatăl veni în a cincea zi, chiar când mama îşi pierduse orice speranţă. Le găsi după fumul de la foc. Încărcat cu provizii şi cuie, le construi la intrarea peşterii o colibă prin care trecea uşor vântul. Apoi îi spuse nevestei că trebuia să se întoarcă la fermă.

Mama ţinu capra în micuţa colibă, lângă ea şi fiicele ei, de teamă că lupii ar putea ajunge la ea altfel. Capra le dădu lapte şi le ţinu de cald fetelor în fiecare noapte, în timp ce mama se holba la uşă, aşteptând ca bărbatul ei să vină şi să le ducă acasă.

La început, tatăl veni o dată pe săptămână. Apoi veni o dată pe lună. De fiecare dată când le vizita, mama îl întreba:

— Când ne putem întoarce acasă?

Dar chiar şi după venirea primelor ploi şi după ce seceta trecuse, tatăl îi spuse că nu ar fi fost în siguranţă la fermă, că sătenii nu uitaseră, că auzise despre o vrăjitoare arsă în satul învecinat. Când mama îi spuse că ea nu era o vrăjitoare, tatăl dădu din cap şi se uită în altă parte.

Fetele văzuseră deja a cincea iarnă din viaţa lor când tatăl lor încetă să mai vină. Trăiau din vânat cu carne tare şi lapte de capră, iar mama bombănea cu voce tare că se temea de ce s-ar întâmpla cu ele dacă nu ar putea hrăni capra. Avusese o privire foarte serioasă când spusese asta. Fetele ţinură capra strâns în braţe. Spuseră că mai degrabă ar muri de foame decât să-şi mănânce capra.

Mama încetase de mult să se mai holbeze la uşă, aşteptând să vină bărbatul ei. De la o vreme, când venea, o făcea doar ca să le lase provizii. Nu îşi atingea nevasta şi nu se uita la copii. Când nu mai veni deloc, mama se

întrebă dacă era mort. Dar nu credea asta.

Într-o dimineaţă rece, sub un cer cenuşiu ca oţelul, mama încuie capra în colibă şi îşi conduse fetele prin pădure fără să le spună vreo vorbă. Niciuna din ele nu mai mersese pe acel drum de ani de zile, dar îl ştiau pe de rost. Era o după-amiază târzie şi cerul deja se întuneca atunci când ajunseră la uşa din spate a fermei care fusese casa lor. Mama bătu la uşă şi o femeie grasă şi rumenă la faţă răspunse şi suspină. Apoi veni şi tatăl la uşă. Pe faţă i se văzu mirarea, apoi ruşinea. Îşi puse mâna pe umărul femeii rumene. Asta îi confirmă mamei tot ce bănuise. Ea nu mai era nevasta nimănui, iar bărbatul acela nu mai era al ei.

Fetele se sălbăticiseră de-a lungul anilor şi nu simţiră mai mult decât curiozitate în timp ce stătură în pragul cald şi luminat de foc al casei tatălui lor. Apoi mirosul cărnii care fierbea ajunse la nasurile lor şi le plouă în gură. Amintirea acelui miros le urmări până la coliba lor rece şi mâncarea nu mai avu niciodată acelaşi gust pentru ele. Laptele cald de capră, păstrăvul pe care îl prindeau în râul rece şi argintiu, iepurele cu carne aţoasă pe care îl frigeau până când avea o crustă neagră în unele locuri şi era roşu ca sângele în altele – nimic nu le mai umplea burţile. O nemulţumire le rodea stomacurile chiar şi când erau pline, chiar şi când amintirea acelei tocane se şterse din minţile lor şi nu mai putură să resimtă mirosul mâncării gătite într-o bucătărie adevărată.

În timp ce fetele creşteau, se făceau înalte, puternice şi neastâmpărate, mama lor se făcea tot mai mică. Fiecare an petrecut în pădure îi încovoia umerii şi îi înceţoşa vederea. În timp ce fetele urcau uşor pantele muntelui, se căţărau prin copaci şi prindeau peşti cu mâinile goale, mama lor şedea în coliba întunecată şi umedă. Apoi începu să tuşească. Apoi nu mai şezu, ci se întinse pe o parte. Respiră greu şi pielea i se subţie până la transparenţă.

De-a lungul anilor, fetele avură tot mai puţin de-a face cu mama lor şi tot mai mult una cu cealaltă şi cu pădurea, dar tot fură şocate când se întoarseră la colibă într-o seară şi îşi găsiră mama moartă. Capra zăcea lângă ea şi se uită în sus

când intrară fetele, cu părul lor negru acoperit de noroiul maroniu. Fetele se uitară una la cealaltă nesigure şi o amintire vagă a civilizaţiei le făcu să înţeleagă că trebuiau să-şi îngroape mama. Târziu în noapte, săpară o groapă adâncă. Lupii urlară, iar surorile auziră foşnetul frunzelor. Sora cea mare şuieră şi amândouă auziră un mârâit încet ca răspuns. Dar lupii nu se mai apropiară.

Fetele trăiau de acum singure. Capra se ghemuia lângă ele noaptea, ca de obicei şi, uneori, când le atingea feţele, dimineaţa, le amintea de mama lor şi de cum le mângâiase ea părul şi le sărutase. Nemulţumirea neclară din burţile lor se transformă în amărăciune.

Într-o zi, fetele se treziră mergând spre sat. Nu mai aveau nevoie să vorbească una cu cealaltă. Când sora mai mare se îndreptă spre ferma tatălui lor, sora mai mică o urmă fără să o întrebe ceva. Aşteptară până se întunecă, până trecu multă vreme după ce tatăl lor îşi cercetă animalele pentru ultima dată şi adormi lângă nevasta lui, în casa lor caldă. Apoi fetele se furişară, deschiseră larg uşile grajdului şi descuiară coteţul găinilor. Apoi lăsară lupii să facă restul. În scurt timp nu mai rămase nimic din animalele tatălui lor, doar penele şi oasele.

Dar amărăciunea fetelor nu se potoli doar cu atât. Aşa că merseră şi la fermele celorlalţi săteni şi descuiară toate uşile grajdurilor şi deschiseră toate coteţele. Apoi se urcară în copaci şi ascultară cum se ospătau lupii.

Când se făcu, din nou, linişte în sat, fetele se retraseră în casa lor din pădure. În cele câteva ore dinaintea zorilor stătură treze, nu putură să închidă ochii. Ceva se întâmplă cu fetele în acele ore. Ceva se deschise şi altceva se închise.

În următoarea dimineaţă, fetele simţiră teama în aer. Le umplu burţile şi le făcu să simtă o căldură aşa cum nu mai simţiseră din negura vremurilor de poveste, de când fuseseră nişte copile mici care dormeau într-un pătuţ. Ajunseră la concluzia că era timpul să-l viziteze pe tatăl lor.

Soarele era gata să coboare sub linia orizontului când ele trecură prin câmpul tatălui lor, în căutarea lui. Pământul şi

frunzele deveniseră o parte din ele, la fel ca pielea şi părul lor, şi ajunseră destul de aproape ca să-şi atingă tatăl, când el căscă ochii de spaimă pentru că văzu, stând lângă el, două femei făcute din pământ. Când el icni, cu gura căscată, sora cea mare îi inspiră groaza şi părul de pe braţe i se ridică de plăcere. Tatăl începu să-şi pună mâinile pe piept de parcă ar fi căutat grăbit ceva ce pierduse, apoi căzu pe spate, mort, în propriul lui câmp.

Sora mai tânără atinse faţa celeilalte cu mâna ei dreaptă. Ochii surorii mai mari se înnegriseră pentru o clipă. Apoi se făcură cenuşii din nou.

Sora cea mare o luă de mână pe cea mică şi merseră împreună să o vadă pe femeia rumenă la faţă. Sora mai mică bătu la uşă, iar femeia rumenă la faţă o deschise. Teama ei avea un miros înţepător, ca laptele stricat. Sora cea mică văzu mintea simplă a femeii şi sufletul ei slab întinse înaintea ei ca pe o masă, invitând-o să le mănânce. Ceea ce şi făcu sora cea mică. Inhală sufletul speriat al femeii ca şi cum ar fi fost o cină caldă. Femeia făcu la fel ca soţul ei – îşi strânse pieptul cu mâinile de parcă ceva de preţ i-ar fi fost smuls din el, apoi căzu moartă pe podeaua bucătăriei. Fata aruncă o privire jos, la cadavrul femeii cu faţa rumenă şi simţi o foame care de-abia fusese potolită. Surorile se întoarseră acasă şi deveniră tot mai flămânde.

A doua zi aşteptară până târziu în noapte, apoi se întoarseră în sat.

În timp ce se apropiau de sat, surorile fură surprinse când găsiră altă fată – o copilă, de fapt – care stătea într-un câmp întunecat de parcă le-ar fi aşteptat. Fata asta nu era ca tatăl lor sau ca femeia cu faţa rumenă. Copila nu le privi cu teamă. Le privi doar cu interes şi curiozitate. Fata le aminti surorilor că fuseseră şi ele nişte copile în satul acela cândva. Aşa că se hotărâră să o lase în pace – şi să-i lase în pace pe toţi copiii. Surorile aveau să-i caute pe adulţii speriaţi – pe cei care le acuzaseră şi le izgoniseră, pe toţi cei care erau mai în vârstă decât ele. Surorile miroseau teama lor ca un fum în aer. Într-un fel, surorile îi scăpau de teamă. O luau ele pe toată.

Continuară să meargă în sat şi să viziteze fiecare casă. Lăsară copiii dormind în paturile lor şi adulţii morţi şi goliţi într-ale lor. Aşa furară ce nu trebuia să fie furat şi lăsară doar o gaură, o absenţă, în locul celor furate. La început fusese o gaură mică şi neagră, una care avea să se întindă în următorii ani. Cu fiecare suflet furat, avea să crească. Dar surorile nu ştiau nimic despre asta.

În cele din urmă fură mulţumite. Luna coborî de pe cer, lumina stelelor se şterse, iar ele merseră acasă, la coliba lor din sălbăticie, printre frunze argintii, picioarele lor atingând uşor pământul pădurii, de parcă ar fi plutit.

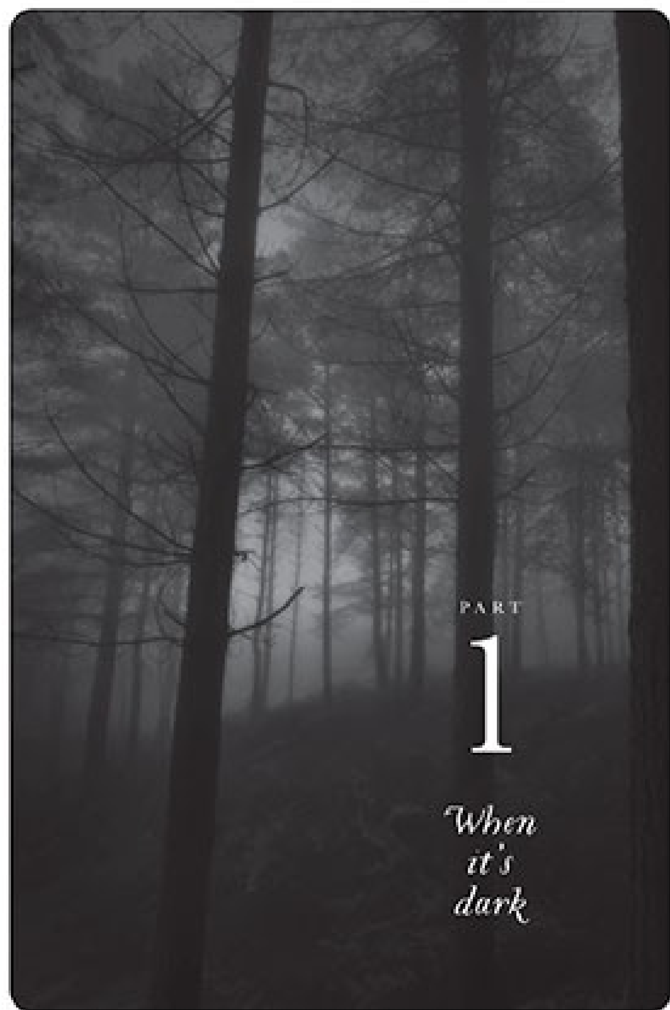
În timp ce se apropiau de colibă, surorile simţiră mirosul sângelui, al durerii şi al fricii, dar acesta nu fu plăcut pentru nasurile lor şi grăbiră pasul. Uşa colibei era larg deschisă. Poate capra o împinsese şi o deschisese în timpul nopţii. Sângele închegat al caprei era adunat într-o băltoacă exact în locul în care ea stătuse adesea în zilele însorite. Lupii târâseră restul corpului ei mai departe.

Sora cea mare nu simţi nimic. Sora cea mică îşi aminti în treacăt de ceva numit tristeţe, dar îi trecu repede. Nu mai erau fete, dar nu erau nici femei. Deveniseră altceva. Descoperiră că nu prea mai aveau nevoie de hrană şi de apă. Lumea era plină de suflete speriate şi nesigure care aşteptau să fie mâncate. Iar fetele trebuiau doar să le inhaleze.

Numele lor erau Angelica şi Benedicta. Ele erau mâncătoarele de suflete.

PARTEA 1-a

— Când e întuneric —

UNU

Nopţile erau lungi pentru Alys.

Şi întotdeauna erau la fel. Mama ei o spăla şi îi trăgea cămaşa de noapte peste cap. O băga între cearşafuri de in şi pături de lână care erau grele pe membrele ei agitate. Apoi Alys era prinsă toată noaptea în capcana întunericului, a liniştii şi a absenţei somnului.

Alys se uită cu dor după Mămica ei când ea ieşi din cameră. Mămica se întoarse o dată şi îi zâmbi lui Alys, apoi închise uşa în urma ei, stingând lumina care venea din bucătăria caldă. Alys îşi imagină că tatăl ei stătea acolo, cu pipa în gură şi cu degetele de la picioare aproape de foc. Apoi stătu în pat, ascultând zgomotele casei din jurul ei – murmurul încet al părinţilor ei, zăngănitul unui vas, paşii pe podelele din lemn.

Apoi tăcerea.

Le auzea respiraţia. Oftaturile încete ale mamei ei, sforăitul tatălui, un geamăt.

Alys avea şapte ani şi fusese aşa de când se ştia. Îi era groază de noapte.

Măcar dacă i s-ar fi permis să se dea jos din pat. Nu putea să doarmă pentru că ştia că nu avea voie să se dea jos din pat. Pentru că i se spunea să stea nemişcată şi să doarmă, Alys simţea o dorinţă puternică de a face exact opusul. Ochii ei se deschideau şi rămâneau aşa. Nu avea fraţi sau surori, aşa că nu putea fi sigură, dar i se spusese că era un copil ciudat, că majoritatea copiilor puteau să adoarmă la timpul potrivit. Ea nu putea face asta.

Alys hotărî că această noapte avea să fie diferită. Această noapte avea să pună capăt nopţilor în care era prizonieră. Noaptea ar fi devenit a ei.

Aşteptă mult timp după ce se făcu linişte, ca să fie sigură. Apoi îşi lăsă picioarele pe podeaua rece din lemn. Era sfârşitul verii, aproape de vremea de cules recolta şi, chiar dacă zilele încă erau calde, deja simţea un aer de toamnă. Nu era un copil care să aibă nevoie să i se spună

cu ce să se îmbrace. Mămica întotdeauna îi spusese lui Alys că era înţeleaptă în privinţa asta.

Dar acum Alys nu era înţeleaptă. Nu era cea mai potrivită noapte pentru a umbla haihui. Ştia asta, dar nu se putea controla. Îşi făcuse un plan şi, după ce aşteptase atât de mult, după o întemniţare atât de lungă, refuză să mai aştepte încă o noapte. Nu mai putea aştepta. Nu mai voia să aştepte. Nu după ce se întâmplase noaptea trecută cu fermierul şi nevasta lui, nici în noaptea dinaintea ei, când lupii veniseră şi mâncaseră toate găinile, caprele şi caii din satul Gwenith. Lui Alys îi părea rău după găinile Mămicii. Erau aşa de dulci şi calde când le ţinea în poală şi făceau ouă foarte bune.

Alys îi auzise pe părinţii ei vorbind despre fermier şi nevasta lui, cei care erau morţi. Locuiseră la marginea satului, aproape de pădure. Mămica îi spusese că singurul motiv pentru care fuseseră găsiţi era că cineva se gândise că fermierul ar fi ştiut ce se întâmplase cu animalele. Mămica spusese că acel măcel era lucrarea unei vrăjitoare şi acolo locuise vrăjitoarea cu fetele ei gemene. Apoi Tăticul spusese că doar pentru că omul acela se însurase o dată cu o vrăjitoare, nu însemna că şi a doua oară se însurase tot cu o vrăjitoare. Mămica îl contrazisese şi spusese că ea credea că exact asta însemna pentru că, altfel, de ce murise fermierul? Şi găinile moarte ale Mămicii nu erau chiar dovada că erau pedepsiţi cu toţii pentru păcatele acelui bărbat şi pentru orice făcea el cu nevasta lui când nimeni nu-i vedea? Apoi Tăticul se uitase într-un fel la Mămica, iar Mămica îşi dăduse seama că Alys asculta şi… aşa se încheiase discuţia.

Alys ar fi trebuit să se teamă de lupi şi de ideea unei vrăjitoare măritate cu un fermier, dar nu îi era teamă. De fapt, Alys nu se temuse niciodată de nimic. Cântecelele ei preferate erau cele înspăimântătoare. Cele despre Fiara care sugea sufletul şi lăsa în urmă doar cartilajul şi pielea. Acelea erau preferatele lui Alys. Când prietena ei, Gaenor, ţipa, îşi închidea ochii şi îşi astupa urechile cu mâinile, Alys doar râdea şi continua să cânte. Câteodată îi promitea lui

Gaenor că încetează şi, chiar când Gaenor avea destulă încredere în ea ca să îşi ia mâinile de pe urechi şi să îşi deschidă ochii din nou, Alys continua:

Fiara se va uita la tine
Când tu vei dormi,
Deschide-i uşa,
Invit-o înăuntru
Şi Mămica ta va plânge.

Alys ieşi din camera ei, ascultând din nou respiraţia Mămicii şi a Tăticului ei. Apoi trecu prin bucătărie şi ieşi pe uşa ei înainte să se mai poată gândi o dată sau să se răzgândească.

Aerul era rece şi umed în jurul ei. Iar cerul, o, cerul era plin de stele.

Alys se uită la cer şi se simţi ridicată spre el. Se întoarse ca să-l vadă din unghiuri diferite, să vadă părţi din el pe care nu le putea vedea pentru că nu-şi putea lăsa capul pe spate destul de mult. Era minunat să fie atât de liberă, cu toţi oamenii din sat adormiţi, iar ea nici măcar nu încerca să doarmă. Se gândi că, dacă ar fi putut să îşi petreacă fiecare noapte aşa, atunci nu ar mai fi avut niciun motiv să se teamă de nopţi.

Stând în grădina de zarzavaturi a părinţilor ei, Alys începu să se simtă, din nou, închisă. Simţi casa ridicându-se în spatele ei, iar coteţul şi grajdul de fiecare parte a ei. Şi ştia că, în întuneric, se ridicau casele vecinilor. Îşi dori să fie pe un câmp nelucrat – pe o suprafaţă cu iarbă înaltă pe care să o simtă întinzându-se peste tot în jurul ei cât putea vedea cu ochii prin întuneric. Ştia unde era un astfel de câmp. Trebuia doar să ajungă la drum, să meargă pe el până ieşea din sat şi acolo l-ar fi găsit, mare, larg şi mărginit doar de pădurea care era mai mare şi mai largă decât câmpul.

Picioarele o purtară prin întuneric. Îşi ţinu mâinile întinse de fiecare parte şi simţi aerul nopţii plutind deasupra şi în jurul ei. Era singură, dar nu singuratică.

Apoi ajunse la câmp. Umblă prin el, simţind iarba înaltă care îi atingea uşor fustele, o zgâria şi o gâdila chiar şi prin ciorapi. Nu mai simţea niciun fel de clădire în jurul ei. Când ajunse în mijlocul câmpului, se uită din nou la stele. Cerul era ca un castron nemărginit şi răsturnat, iar stelele cădeau pe ea ca nişte boabe de lumină. Îşi deschise ochii mari ca să le vadă bine pe toate.

Le simţi pe acele femei înainte să Le vadă.

Nu pentru că făcuseră vreun zgomot. Mai degrabă felul în care nu făceau niciun zgomot şi senzaţia unei prezenţe fără trupuri îi atrase atenţia lui Alys. Dar apoi văzu că aveau trupuri. Acele femei. Acele femei făcute din noroi şi frunze. Plutiră prin iarbă şi o văzură pe Alys cu ochii lor mari şi cenuşii care străluceau chiar şi în noapte, de parcă erau luminaţi pe dinăuntru.

Dar lui Alys tot nu-i era frică. Era curioasă. Alys nu mai văzuse niciodată asemenea femei până atunci. Nu erau sătence – cel puţin nu dintr-un sat despre care auzise ea vreodată. Nu arătau nici măcar ca nişte călătoare. Călătorii arătau ciudat, dar acele femei erau şi mai ciudate. Alys îşi dădu seama că arătau mai mult ca nişte copaci decât ca nişte femei.

Apoi se apropiară de ea, ajunseră lângă ea şi stătură de fiecare parte a ei, fiecare rezemându-şi o mână de noroi şi lut pe umerii ei. Erau slabe şi, chiar dacă erau mult mai înalte decât ea, Alys îşi dădu seama că nu erau femei. Încă erau fete. Mai în vârstă decât ea, dar poate nu cu mult. Sigur nu erau mame.

— Cum te cheamă? spuse una din fete, dar părea că o spun amândouă.

Alys simţi un fel de energie trecându-i prin umeri, ca un fir tremurător care le lega mâinile.

— Alys.

— Alys, culcă-te, spuse cealaltă.

Când o spuse cealaltă, Alys simţi că ochii îi fură traşi imediat, ca şi cum cineva ar fi tras de o perdea. Dar Alys se gândi că nu îşi dorea asta. Aruncă perdeaua şi îşi deschise ochii mai mult.

— Dar nu vreau să dorm, spuse Alys.

— Benedicta, asta nu se teme.

Fata adulmecă aerul din jurul lui Alys. Exact aşa fusese adulmecată şi de câinele lui Gaenor.

— Aşa e, Angelica, nu se teme.

Benedicta. Angelica. Alys nu mai auzise acele nume până atunci. I se părură frumoase. Şi era ceva frumos la aceste fete cu ochi de bufniţă şi cu părul lung şi negru încâlcit cu crenguţe şi frunze.

Apoi plecară de lângă ea. La fel de repede precum veniseră, fetele plutiră mai departe. Ieşiră din câmp şi intrară în întuneric, dispărând într-un loc îndepărtat, iar Alys nu-şi putu da seama încotro mergeau.

DOI

Alys se trezi în câmpul ierbos, cu părul şi hainele umezite de rouă. Deasupra ei, cerul era albastru, senin şi luminos. Adesea aţipea la primele ore ale dimineţii. Atunci când părinţii ei se trezeau, iar cerul de-abia devenea din negru, albastru, Alys descoperea că putea să adoarmă uşor, ştiind că lumea se trezea în jurul ei. Dar nu dormise niciodată până la o vreme atât de târzie, şi se trezi tresărind pentru că ştia că părinţii ei trebuie să o fi căutat.

Se ridică în picioare şi fugi până la drum. Drumul nu i se păruse lung când mersese pe el noaptea trecută, dar acum casa ei era foarte departe. Respira greu şi o durea pieptul. Îşi auzi doar bătăile inimii şi respiraţia, apoi îşi dădu seama cât de ciudat era totul. Întotdeauna era forfotă prin sat la vremea asta. Ar fi trebuit să audă zgomotele făcute de căruţe, de fierul ciocănit de alt fier, vocile femeilor care îşi strigau copiii şi ale bărbaţilor care se strigau unii pe alţii. Dar nu se auzea nimic din toate astea. Nu se auzea nici cântecul păsărilor. Era o linişte mai deplină şi mai mare decât tot ce fusese în jurul lui Alys în timpul lungilor nopţi în care stătuse trează.

Se opri din fugă, nu mai putu continua alergatul, apoi auzi ceva – nişte roţi de căruţă în spatele ei, care se îndreptau spre Gwenith de undeva din afara lui. Se întoarse şi văzu căruţa cu coviltir a unui călător venind spre ea. Era o căruţă acoperită, condusă de un bărbat şi trasă de doi cai suri.

Bărbatul purta o pălărie cu bor larg, trasă în jos, pe frunte, iar părul lui lung şi roşcat i se ridica deasupra umerilor ca nişte aripi care fâlfâiau. Când o văzu, trase de frâie şi se opri.

— Bună, micuţo, spuse el. Eşti departe de casă.

— Da, spuse Alys. Dar acum merg acolo.

— Păi, nu mai are rost să fugi. Urcă şi te duc eu acolo. Tu arată-mi doar drumul.

Alys merse până la căruţă şi se uită în sus, la acel bărbat.

Ochii lui aveau o nuanţă închisă de verde, ca muşchiul, părul lui era roşcat, dar avea fire albe în barbă. El îi zâmbi. Avea un chip de om bun. Chipul pe care ea îl căuta.

— Da, bine, spuse Alys.

El îi întinse mâna, iar ea se aşeză lângă el.

— Eu sunt Alys, spuse ea.

Bărbatul îşi înclină pălăria.

— Iar eu sunt Pawl, frumoasă Alys.

Atunci ea zâmbi. Era un om bun. Iar ei îi plăcea să i se spună că era frumoasă. Parcă era într-o poveste.

— Casa mea e încolo, a treia din stânga, după fierărie. Mămica şi Tăticul o să fie foarte supăraţi pe mine, aşa că aş vrea să ajung acolo repede, dacă nu vă deranjează.

Pawl dădu din cap şi îi făcu cu ochiul de parcă ar fi avut un secret numai al lor.

Când se apropiară de sat, Alys deveni mai neliniştită. Nu ştia ce o speria mai tare – gândul la furia părinţilor ei sau liniştea care părea să fie în sat.

— E foarte ciudat, nu-i aşa? spuse Pawl. Cât de liniştit e.

— Da, spuse Alys. Poate pentru că au murit toate animalele.

Pawl îşi ridică sprâncenele roşcate.

— Ai spus ceva despre nişte animale moarte?

— Da, au venit lupii şi le-au mâncat pe toate.

Pawl fluieră.

— Ei bine, atunci nu-i de mirare că-i aşa de multă linişte acum. Dădu din cap. N-am mai auzit de aşa ceva. N-au fost închise uşile grajdurilor? Şi ale coteţelor?

— Ba da, au fost, spuse Alys.

— Păi, atunci cum crezi că au intrat lupii în ele?

— Marele Preot a zis că a fost lucrarea Fiarei, spuse Alys.

Pawl se uită la ea gânditor.

— Eu n-am întâlnit niciodată un lup care să primească ordine de la cineva. Tu ai întâlnit aşa ceva?

Alys dădu din cap.

— Eu n-am întâlnit niciun lup.

— Nu? Ei bine, atunci o să-ţi spun ceva. N-am întâlnit niciun lup care să poată deschide uşa de la grajd. Apoi Pawl

cloncăni cu limba. O, Beti a mea o să se supere pe mine. Se uită la Alys. Beti e nevasta mea.

— De ce o să se supere pe tine?

— Dacă nu mai sunt animale în Gwenith înseamnă că o grămadă de oameni sunt necăjiţi şi nu vor fi interesaţi să facă negoţ cu mine. Frumoasă fată, eu sunt un călător, aşa că trebuie să fac negoţ cu oamenii din satul tău. Aşa îmi câştig existenţa. Şi dacă mă întorc la Lacuri, de unde-am venit, cu mâna goală… ei bine, cum am spus, Beti o să-mi zică vreo două vorbe.

— O, spuse Alys.

Nimic din toate astea nu însemna prea mult pentru ea. Ştia că Lacurile erau departe şi călătorii erau oameni ciudaţi care veneau de acolo. Se îmbrăcau ciudat, nu îşi pieptănau părul şi auzise şi alte lucruri despre ei, genul de lucruri despre care adulţii vorbeau în şoaptă când credeau că nimeni nu îi asculta. Lucruri pe care Alys nu le înţelegea. Dar în acel moment, Alys voia doar să ajungă acasă. Trebuia să facă pipi urgent şi, cu cât se temea mai mult de ce i-ar fi spus Mămica şi Tăticul, cu atât mai mult se temea că avea să facă pipi pe ea chiar acolo, în căruţă.

— Acolo e, spuse Alys. Chiar acolo.

Pawl opri în faţa casei, dar, brusc, Alys nu mai vru să coboare din căruţă. Ceva îi spunea că nu ar trebui să intre în casă. O intuiţie puternică din adâncul pântecelui ei o ţinu lipită strâns de băncuţa din căruţă.

— Copilă, vrei să intru şi eu cu tine? Poate te ajut să te înţelegi mai uşor cu ai tăi?

— Da, spuse Alys. Poate.

Dar nu asta îşi dorea Alys. Ea voia să oprească totul acolo şi să nu mai intre deloc în casă. Apoi Pawl coborî din căruţă, o luă în braţe şi o puse jos, după care bătu la uşa din faţă a casei părinţilor ei.

Nu primi niciun răspuns.

Bătu din nou, de data asta, mai tare. Mai tare decât ar fi bătut dacă ar fi crezut că cineva era acasă şi ar fi putut să-l audă. Şi tot nu primi niciun răspuns.

— Ce-ar fi să intrăm? spuse el. Apăsă pe zăvor şi intrară.

În casă era linişte. Şi frig. Alys tremură. Bucătăria era goală. În vatră nu era foc. Lumina soarelui care intra pe ferestre era strălucitoare şi ciudată. Nimic nu era în ordine. Alys simţi că Pawl era la fel de speriat ca ea. El se uită la ea cu un zâmbet ciudat şi spuse:

— Ei bine, fato, ce-ar fi să aştepţi aici cât timp eu mă duc să văd.

— Ce să vezi? spuse Alys.

Pawl îşi deschise gura, apoi şi-o închise. Apoi şi-o deschise din nou.

— Să văd ce se întâmplă.

Alys stătu pe scaunul ei de la masa din bucătărie în timp ce îl aşteptă. Se uită în jos, la lemn, la cercurile fantomatice lăsate de cănile de ceai şi la scobiturile lungi făcute de cuţite.

Auzi paşii lui Pawl, înceţi şi regulaţi. Auzi o uşă deschizându-se, mai mulţi paşi, linişte, apoi o singură notă în aer – pe jumătate ţipăt şi pe jumătate inhalare de aer. Se ridică în picioare şi urmă sunetul.

Pawl stătea lângă patul părinţilor ei, iar Alys văzu că Mămica şi Tăticul erau amândoi întinşi acolo, nemişcaţi. Alys îşi dădu seama că erau morţi. Îşi dădu seama că erau morţi la fel cum ştiuse că era mort câinele bătrân al lui Gaenor când îl găsiseră sub prispa din spatele casei. Morţii aveau ceva diferit faţă de cei vii.

Alys nu scoase niciun sunet, dar Pawl îşi întoarse repede capul spre ea.

— O, nu, copilă. Nu, nu. Nu trebuie.

Alys alergă pe lângă el, până la Mămica ei şi ridică mâna ei rece. Dar nu mai era mâna Mămicii şi aceea nu mai era Mămica. Mămica nu mai era şi ce mai rămăsese din ea era un trup din care fusese luat tot ce era important. Era doar o coajă sub care nu mai era nimic, iar Alys auzi repede şi tare în minte cântecul pe care jură că nu avea să îl mai cânte vreodată.

Fiara e un animal,
Are un bot ascuţit,

Te mănâncă noaptea, în timp ce dormi
Şi îţi lasă în urmă doar pielea.

TREI

Pawl încercă să o convingă pe Alys să stea în căruţă în timp ce el mergea în căutarea unui ajutor, dar ea refuză. Îl ţinu strâns de mână şi, când făcu asta, o ţinu şi el la fel. Şi rămaseră aşa.

Pawl bătu la prima uşă la care ajunseră. Bătu de mai multe ori, iar Alys nu ştiu ce simţea în sinea ei, dar simţi cum creştea panica lui. În sinea ei, Alys simţea doar frig şi tremura din cauza asta. Clănţănea din dinţi.

Apoi auziră târşâitul unor picioare dincolo de uşă, iar Alys simţi uşurarea lui Pawl prin pielea mâinii lui.

Enid deschise uşa. Avea cincisprezece ani, pentru Alys era aproape o adultă. Avea părul despletit, purta cămaşă de noapte şi îşi freca ochii precum un copil.

— Îmi pare rău, spuse ea. Apoi păru confuză de parcă nu ar fi ştiut pentru ce îi părea rău, dar simţea cât de ciudată era situaţia.

— Părinţii tăi, spuse Pawl. Unde sunt?

— Sunt…

Enid amuţi şi se uită în spatele ei, apoi din nou la Alys şi Pawl.

— Copilă, spuse Pawl cu o voce prea tare, ai vreo problemă? Sunteţi toţi bine în casa asta?

Enid arăta foarte ciudat şi, la început, Alys nu ştiu de ce. Apoi înţelese. Ochii lui Enid erau cea mai frumoasă trăsătură a ei, erau albaştri şi umezi precum cerul în zori. Dar în dimineaţa aceea erau negri, iar albastrul irisurilor era doar o margine subţire în jurul pupilelor mari. Enid se holbă la Pawl fără să spună nimic, până când Pawl trecu pe lângă ea, trăgând-o pe Alys după el.

Când ajunse în bucătărie, se opri şi se întoarse spre Alys.

— Copilă, de data asta, trebuie să mă asculţi. Stai aici. Lasă-mă să merg şi să văd.

Alys nu îl contrazise, nu voia să facă asta. Se uită din nou la Enid, care stătea în propria ei bucătărie, dar părea să nu ştie unde se află. Apoi Alys se gândi la surorile şi la fratele

lui Enid. Se uită la tavanul bucătăriei de parcă ar fi putut să-i vadă prin el.

Merse până la Enid şi îi strânse mâinile reci într-ale ei. Enid era o fată foarte mare, iar Alys era o fată foarte mică. Alys nu mai suportă să fie singura persoană, în afară de Pawl, care era trează în satul acela. Aşa că făcu singurul lucru la care se putu gândi. Căută urciorul cu apă care putea fi găsit în orice bucătărie şi aruncă apa din el pe faţa lui Enid.

Fata ţipă şi tremură, iar când Alys se uită din nou la ea, ochii ei fură albaştri în loc de negri şi, brusc, Alys nu se mai simţi atât de singură.

După ce Enid îşi şterse ochii, se uită din nou la Alys de parcă nu ar fi văzut-o până atunci.

— Unde sunt părinţii mei? spuse ea.

Părinţii lui Enid erau morţi, la fel ca ai lui Alys. Merseră mai departe, din casă în casă, şi îi găsiră pe toţi părinţii la fel. Pawl nu se mai deranja să bată la uşă, doar intra pe uşile din faţa caselor şi îi găsea pe toţi. Copiii de cincisprezece ani şi cei mai mici decât ei erau toţi vii şi dormeau tun. Părinţii, fraţii şi surorile mai mari, mătuşile, unchii, bunicile, bunicii… toţi erau morţi. Goliţi. Într-o singură noapte, Gwenith devenise un orăşel de orfani şi învelişuri goale.

Enid îşi lăsă surorile şi fratele să doarmă şi îi spuse lui Pawl că trebuiau să-l trezească pe Madog. Şi el avea cincisprezece ani şi era logodnicul ei. După ce fu trezit, Madog îşi lăsă cele două surori dormind şi îi urmă pe Pawl, pe Alys şi pe Enid până în bucătăria lui Alys. Pawl era tăcut, iar ei erau la fel. Enid şi Madog se ţineau de mână, strâns şi cu teamă, la fel cum îl ţinea Alys de mână pe Pawl.

În sfârşit, Alys ştiu ce înseamnă teama adevărată. Nu crezuse că putea fi mai speriată decât atunci când îi văzuse pe Mămica şi pe Tăticul zăcând reci şi morţi în patul lor. Dar devenise tot mai speriată pe parcursul dimineţii, când soarele de deasupra luminase totul cu putere. La început, faptul că Enid şi apoi Madog erau treji fusese o alinare, dar

acum era tulburată de cât de îngroziţi erau ei şi Pawl.

După ce Pawl îi aşeză pe toţi în bucătăria lui Alys, începu să umble prin cameră. Păşi zgomotos, se opri, apoi se uită la tavan. Se întoarse păşind la fel de zgomotos, apoi dădu din cap. În cele din urmă, se uită la ei.

— Avem doar o soluţie. Trebuie să aveţi grijă unii de alţii până când mă întorc eu cu ajutoare.

— Ajutoare? spuse Madog. Cel mai apropiat ajutor e la Defaid şi drumul până acolo durează două zile.

Până în acea zi, lui Alys i se păruse că Madog arăta ca un bărbat, cu bărbia deja acoperită de bărbiţă aurie, iar braţele şi spatele îi erau puternice ca urmare a lucrului la fermă. Dar acum avea ochii unui copil. Rotunzi.

— Da, ştiu, spuse Pawl. Dar am o singură căruţă şi nu pot să trag o grămadă de copii după mine, pe jos, până acolo. Aş pierde jumătate din voi. Sunteţi vreo cincizeci în orăşelul ăsta, nu-i aşa?

Madog nu răspunse, doar dădu din cap.

— Dar cum rămâne cu bebeluşii? spuse Enid. Cum vom avea grijă de ei? Avem cel puţin zece copii care au sub doi ani în orăşel. Ca să nu mai spun de cei mici care au trei, patru şi cinci ani şi care vor fugi ca nebunii şi vor fi speriaţi fără părinţii lor.

Pawl se scărpină în barba lui roşcată şi albă.

— Da, ai dreptate. Apoi se lumină la faţă. Nu-i treziţi.

— Să nu-i trezim? spuse Enid. Dar dacă se trezesc singuri? Şi dacă întreabă prima dată unde sunt părinţii lor? Şi dacă plâng după lapte şi eu n-am?

— Copilă, n-am niciunul dintre răspunsurile pe care le cauţi, dar atât pot să-ţi spun. Copiii au fost vrăjiţi. Nu cred că bebeluşii aceia se vor trezi singuri. Lasă-i în pace şi speră că va fi bine. În orăşelul ăsta – îşi învârti mâna în formă de cerc prin aer – s-a întâmplat ceva foarte rău. Şi cu cât o să vă scot pe toţi mai repede din el, cu atât veţi fi mai în siguranţă. Şi cel mai rapid mod de a face asta e să merg singur până în Defaid şi să mă întorc cu cât de mulţi călăreţi pot pentru copiii adormiţi.

Atunci vorbi Madog.

— Dar cum rămâne cu... cadavrele.

O spuse simplu şi la obiect, de parcă ar fi încercat să se îndepărteze de propriile lui cuvinte şi de sensul lor.

— Închideţi uşile şi lăsaţi-le în pace, spuse Pawl. Şi să sperăm că vremea va rămâne răcoroasă.

Apoi se holbă la ceva de pe podea.

Alys se uită dintr-o parte într-alta, la Madog cel cu ochii rotunzi şi la Enid cea palidă.

Apoi se uită în sus, la Pawl, şi îşi făcu repede o socoteală.

— Merg cu tine.

PATRU

Pawl încercă să o convingă să rămână cu Enid şi cu Madog, dar Alys se ţinu tare, ştiind că nu îl lăsa inima să o îndepărteze de el. Aşa că el îi spuse să-şi împacheteze hainele şi să se grăbească.

Porniră la începutul după-amiezii, iar Pawl îi spuse că avea să oprească doar pentru odihna cailor, atât cât trebuia, şi că nu vor zăbovi mai mult decât era nevoie. Spuse asta în timp ce se uita la pădurea adâncă ce se întindea de fiecare parte a drumului. Alys îi urmări privirea printre copaci. Strânse mai tare pe ea haina Mămicii pe care o luase dintr-un cuier din bucătărie în ultimul moment. Mirosea un pic ca Mămica şi un pic ca micul dejun.

După câteva ore, el se opri să adape caii dintr-un pârâu de lângă drum. Căută printr-un sac şi îi oferi lui Alys nişte carne uscată, brânză şi un măr. Ea se aşeză pe o piatră, iar el pe un buştean, dar în scurt timp se ridică din nou, uitându-se la ea, la pădure, apoi iar la ea.

Era speriat. Alys uitase de teama ei după ce lăsaseră satul mort în urma lor. Teama fusese înlocuită de o greutate în pieptul ei, ca o piatră pe care trebuia să o care şi care era atât de densă că o încetinea. Dar teama lui Pawl o trezi pe a ei şi simţi cum ceva îi gâdilă spinarea, ca atingerea uşoară a unei unghii.

Când Alys termină de mâncat şi se ridică de pe piatră, Pawl era deja în căruţă, aşteptând să o ridice şi să o pună lângă el. Porniră din nou în timp ce soarele îşi pierdea lumina în după-amiaza târzie, iar privirea cercetătoare şi constantă a lui Pawl, în stânga, în dreapta, apoi iar în stânga îl făcea să arate ca o pasăre nervoasă. De parcă ar fi simţit cum se uita la el, Pawl se scutură şi zâmbi.

— Frumoasă Alys, n-ai de ce să te temi. În curând te voi duce la Defaid şi vei fi în siguranţă.

Alys era destul de mare ca să-şi dea seama când un adult încerca să o convingă de ceva în care el nu prea credea.

— Ce-i în pădure, spuse ea, de te tot uiţi la ea?

Pawl o privi, apoi îşi ridică ochii spre cer, de parcă ar fi căutat ajutor de la o cioară aflată în trecere. Apoi râse, dar fără prea multă veselie.

— Copilă, tu după ce crezi că mă uit? Întrebarea lui nu era deloc aspră, era doar o renunţare de la a se mai ascunde. N-am avut niciodată un copil şi, chiar dacă eşti prea mică pentru a-ţi spune asta, părinţii tăi au murit şi mă uit în pădure după ce i-a ucis. Şi cred că ştii asta, Alys, pentru că eşti o micuţă foarte atentă, tot timpul observi ce e în jurul tău. Te vei descurca bine în Defaid dacă vei rămâne aşa. Ţine-ţi ochii deschişi şi gura mai mult închisă, copilă. Şi să nu mai vorbeşti despre ce-i în pădure. Ăsta e cel mai bun sfat pe care îl am pentru tine.

Dădu din cap, uitându-se la ea, apoi se uită din nou la cai şi la drumul din faţa lor, de parcă totul fusese stabilit.

— Ce-i în pădure?

Pawl îşi dădu ochii peste cap din nou.

— Copilă, nu ţi-am spus mai înainte că nu e bine să vorbeşti despre asta?

— Ba da, dar încă nu suntem în Defaid.

Pawl râse scurt, şocat.

— Eşti cea mai isteaţă fată pe care am întâlnit-o. Apoi faţa lui redeveni serioasă. Păi, cred că şi eu aş vrea să ştiu dacă ar fi vorba de părinţii mei. Îi aruncă o privire de parcă ar fi măsurat-o pentru un nou rând de haine. Fii atentă, nu ştiu sigur, pentru că doar am auzit poveşti, atât am auzit. Dar cred că părinţii tăi şi ceilalţi... ei bine, cred că au fost omorâţi de mâncătoarele de suflete.

Alys simţi că ceva o strângea pe dinăuntru când el spuse ultimele două cuvinte. „Mâncătoarele de suflete”. Nu aşa arătaseră părinţii ei, de parcă cineva le-ar fi mâncat sufletele? De parcă tot ce rămăsese din ei era ceva de care nu avea nevoie?

— Ce sunt ele? spuse ea.

Pawl dădu din cap.

— Sunt multe poveşti. Unele mai vechi decât mine. Genul de poveşti care se spun ca să stea copiii cuminţi în pat toată noaptea. Mama şi tata mi le-au spus şi cred că şi

părinţii lor au făcut la fel. Unii spun că mâncătoarele de suflete sunt demoni. Că Fiara le-a făcut din noroi şi gânduri rele. Că smulg sufletele oamenilor şi le duc Fiarei ca să sufere pe vecie.

Alys se gândi la dragii ei părinţi şi la învelişurile goale care rămăseseră din ei. Se gândi la părţile lor bune care se duseseră într-un loc groaznic. Un loc îngrozitor şi plin de durere. Tremură în haina Mămicii. Se întrebă dacă Mămicii îi era frig fără ea. Sufletelor le era frig?

— Asta crezi că s-a întâmplat cu părinţii mei? Că mâncătoarele de suflete i-au dus la Fiară?

Pawl îşi întoarse repede capul spre ea, îşi deschise gura şi se strâmbă la faţă.

— Nu, nu, copilă. Nici vorbă de aşa ceva. Părinţii tăi au murit. Suferinţa lor s-a terminat. Nu cred în prostiile alea. Şi nici că lupii au deschis uşile grajdurilor.

— Păi, atunci ce crezi?

— Copilă, eu cred în pământul de sub picioare, cerul de deasupra capului meu, că mi se face foame înainte de cină şi somn înainte de culcare. Restul sunt poveşti, nimic mai mult.

Alys îl privi pe Pawl cu ochii mijiţi. Nu mai întâlnise niciodată un adult care pretindea că ştia atât de puţin despre lume.

— Dar crezi în mâncătoarele de suflete. Ai spus-o mai devreme.

Pawl tăcu, gândindu-se la ce avea să spună.

— Alys, o să-ţi spun adevărul. Până azi, am avut îndoieli. Dar ce s-a întâmplat cu acei bieţi oameni din satul tău… nu e firesc. Nici boala, nici lupii, nici frigul şi nici foamea nu i-au omorât în paturile lor.

Pentru prima dată după noaptea trecută, Alys îşi aminti de fetele care arătau ca nişte copaci. Nu ştia cum de putuse uita de ele, dar reuşise. Se gândi la ce spusese Pawl, că mâncătoarele de suflete erau demoni făcuţi din noroi şi răutate. Se gândi la acele fete. La pielea lor acoperită cu noroi. La părul lor plin de frunze. Şi se întrebă dacă şi ea, la fel ca toţi copiii care dormiseră în Gwenith,

fusese vrăjită cumva.

— Cred că le-am văzut noaptea trecută, îi spuse ea lui Pawl. Pe mâncătoarele de suflete. Apoi Alys îi povesti lui Pawl despre fete, despre ce îi spuseseră şi despre numele lor frumoase. *Angelica. Benedicta.*

Pawl rămase cu gura căscată în timp ce ea vorbi, apoi trase frâiele atât de brusc că Alys era să cadă pe podeaua căruţei. O apucă de umeri.

— Să nu mai spui povestea asta nimănui, niciodată. Alys, trebuie să-mi promiţi asta. Nu trebuie să o audă nimeni din Defaid. Înţelegi?

Păru atât de supărat pe ea, că Alys crezu că, în sfârşit, avea să plângă. Încă nu plânsese şi, cât de mică era, ştia că asta trebuia să fie ceva ciudat. Enid plânsese. Chiar şi Madog îşi ştersese câteva lacrimi din ochi. Dar Alys nu plânsese, nici măcar o dată. Dar atunci crezu că ar fi putut să o facă. Pentru că Mămica şi Tăticul erau morţi, iar ea era cu un bărbat ciudat, mergea într-un oraş ciudat şi el, brusc, se supărase pe ea pentru că văzuse ceva. Şi poate asta însemna că părinţii ei muriseră, cumva, din vina ei. Ar fi trebuit să ştie că acele femei erau rele? Ar fi trebuit să ţipe?

— Îmi pare rău. Atât putu spune Alys.

Apoi izbucni în lacrimi. Plânse în hohote până când o duru burta la fel de tare ca inima.

Cât timp plânse, Pawl o ţinu lângă el, cu capul pe pieptul lui, îi mângâie părul şi îi tot spuse cu blândeţe „şşşt”. În cele din urmă, ea se linişti.

— Eu ar trebui să-mi cer iertare, spuse el. Nu sunt supărat pe tine, copilă, şi nu ai pentru ce să-ţi ceri iertare. Ţi s-a-ntâmplat ceva îngrozitor şi o să fac tot ce pot ca să fii îngrijită. Şi nu cred că există un loc mai bun pentru tine decât Defaid în toată lumea. Măcar o să fii alături de Enid, Madog şi de ceilalţi copii pe care îi cunoşti. Şi locuitorii din Defaid se vor purta frumos cu tine. Dar trebuie să ştii că locuitorilor din Defaid nu le place ce e diferit şi ce nu înţeleg. Şi dacă vor crede… păi, cum să-ţi explic? Dacă vor crede că ai avut vreo legătură cu mâncătoarele de suflete, vor folosi asta cumva împotriva ta. Vor vedea ceva rău la

tine. Şi nu vreau să ţi se întâmple asta, copilă. Aşa că trebuie să ai încredere în mine şi povestea asta trebuie să rămână între noi. Eu o să duc secretul ăsta în mormânt şi tu să faci la fel. Ne-am înţeles?

Alys dădu din cap la pieptul lui. Avea doar şapte ani, dar ştia la ce se referea Pawl când vorbea despre rău. Îşi amintea destul de bine predicile Marelui Preot despre Fiară şi despre cum îi găsea pe cei slabi în faţa ispitelor şi îi ducea pe calea greşită. Şi după ce aveai semnul Fiarei pe tine, nu îl mai puteai şterge. Îi aparţineai. Se întrebă cum arăta semnul Fiarei.

Pawl îi dădu drumul, iar lui Alys îi fu imediat dor de braţele lui în jurul ei. Se îndreptă lângă el, pe băncuţă, şi merseră mai departe în tăcere.

Merseră toată noaptea. Pawl o îndemnă pe Alys să doarmă în căruţă, dar ea refuză şi insistă că putea sta trează alături de el. Dar dormi şi, când se trezi, văzu că era ghemuită la picioarele lui ca un câine, iar cerul era roz şi se crăpa de ziuă.

Pawl îi spuse lui Alys că avea să o ducă la Marele Preot din Defaid, că avea să-i spună ce se întâmplase, apoi, cu siguranţă, Marele Preot ar fi trimis călăreţi şi căruţe pentru ceilalţi copii. Când trecură pe lângă fermele de la marginea Defaidului, Alys observă cât de îngrijite şi de asemănătoare erau. Aveau garduri de piatră şi erau văruite. Nu fusese niciodată mai departe de casă, dar descoperi că totul arăta la fel. Singura diferenţă era că oamenii încă aveau animale. Iar copiii aveau părinţi. Şi era foarte mult zgomot în comparaţie cu liniştea bruscă din Gwenith.

Casele erau mai apropiate, ceea ce însemna că erau în mijlocul satului, unde erau casele şi magazinele negustorilor şi ale meşteşugarilor. Era şi o şcoală, mai mare decât cea din Gwenith şi o mare casă de rugăciune, văruită şi cu o mare uşă dublă. Alys observă toate aceste lucruri, dar, cel mai mult, observă toţi ochii aţintiţi spre ea. Fiecare sătean părea să îi urmărească din priviri pe ea şi pe Pawl – bărbat, femeie sau copil, toţi se holbau la ei, fără să

zâmbească. Alys se simţi rău. Îi veniră pe gât resturile acre ale ultimei mese.

Trase de mâneca lui Pawl când se opriră în faţa casei de rugăciuni.

— Poate, spuse ea în şoaptă, ar fi mai bine să merg cu tine la Lacuri?

Dar Pawl nu o auzi. Deja coborâse din căruţă şi lega caii. Iar Alys nu putu repeta întrebarea de teamă că el i-ar fi spus nu. Îşi întinse mâinile spre ea şi o coborî, iar Alys nu se putu ţine bine pe picioare pentru că nu mai era obişnuită să stea pe pământ tare după ce fusese legănată atât de mult timp în căruţă.

Alys deveni mai conştientă de privirile tuturor celor din jurul ei, apoi se adunară nişte bărbaţi mari, cu robe negre, cu gulere albe şi pălării. Erau preoţi, aidoma celor din Gwenith, doar că mai mari şi cu mai mult alb şi negru pe ei. Apoi Pawl le spuse ce se întâmplase, ei ridicară tonul, iar ea şi Pawl fură împinşi pe uşile casei de rugăciune. Apoi veni o femeie care purta o rochie neagră şi un şorţ alb, scrobit, o luă pe Alys de mână şi o îndepărtă de Pawl. Alys îşi întinse mâna după el, dar el îi zâmbi şi îi spuse:

— Mergi cu doamna Ffagan, copilă, o să vin mai târziu după tine.

Alys făcu ce îi spuse. Merse cu femeia ciudată care o ţinea de mână şi care o duse la altă femeie ciudată care locuia la marginea orăşelului, într-o casă de piatră de la marginea unui câmp larg şi care avea, în spatele ei, cel mai mare copac pe care Alys îl văzuse vreodată.

Alys fu aşezată la masa din bucătărie a femeii ciudate, i se oferi un pahar cu lapte şi pâine cu unt şi miere. Când le văzu, i se făcu rău din nou, dar încercă să soarbă şi să mănânce, pentru că Mămica îi spusese să mănânce întotdeauna ce i se oferea.

În timp ce Alys mesteca şi înghiţea, ele merseră într-o cămăruţă alăturată şi acolo vorbiră în şoaptă şi se uitară la Alys din când în când. Apoi veniră din nou în bucătărie.

Doamna Ffagan avea o faţă rotundă, punctată de doi ochi rotunzi şi căprui, un nas cârn şi o gură care părea prea

mică. Alys nu o plăcea. Cealaltă femeie, cea care locuia acolo, era slabă, avea nasul ascuţit şi părul castaniu-închis legat strâns. Nu avea părţi moi, ca Mămica.

— Eu sunt doamna Argyll, îi spuse femeia cu nasul ascuţit. Şi aici vei locui de acum încolo. Se uită la Alys de parcă s-ar fi aşteptat să găsească ceva ce nu era acolo. Nu ţi-ai adus nişte haine?

— Ba da, mi-am adus, spuse ea. Sunt la Pawl.

Doamna Argyll se uită la doamna Ffagan.

— Călătorul care a adus-o aici, spuse doamna Ffagan. La el se referă. Apoi doamna Ffagan se uită la Alys. Le va aduce aici înainte să plece. Acum merg să mă ocup de asta.

Alys o urmări cu privirea pe doamna Ffagan şi se gândi să îşi corecteze greşeala. Ar fi vrut să o informeze că nu stătea acolo, că mergea cu Pawl la Lacuri. Dar ştia că nu avea rost să facă asta. Îşi dădea seama că doamna Ffagan nu era o femeie care ar fi lăsat un copil să-i spună ce îşi dorea. Aşa că Alys aşteptă ca Pawl să vină după ea.

Doamna Argyll se aşeză lângă Alys.

— Culoarea ta arată bine, spuse ea.

— Culoarea mea?

— Culoarea pielii tale, copilă. Nu arăţi bolnavă. De asta ai fost adusă la mine. Eu sunt o vindecătoare, o moaşă. Ai şi în Gwenith una, nu-i aşa?

Alys dădu din cap.

— Nu sunt bolnavă.

— Ştiu că nu eşti, văd asta destul de bine. Femeia se uită la ea dintr-o parte, iar Alys simţi că nu îi plăcea să o privească direct. Atunci ar trebui să mănânci. De vreme ce nu eşti bolnavă.

— Îmi pare rău, spuse Alys. Nu prea am poftă de mâncare.

— N-ai, spuse doamna Argyll, uitându-se din nou la Alys. De data asta, o privi pe Alys în faţă. Mă aşteptam să n-ai.

Alys se simţi uşurată când femeia se uită din nou în altă parte.

În bucătărie fu linişte în timp ce Alys stătu acolo cu doamna Argyll, dar zgomotele satului Defaid se auzeau de

peste tot de afară. Prin toate celelalte zgomote, Alys distinse rostogolirea roţilor căruţei lui Pawl. Se ridică de la masă şi îşi împinse scaunul în spate.

— Mulţumesc pentru mâncare, doamnă Argyll. Apoi se întoarse şi ieşi pe uşa din faţă.

Pawl opri şi sări din căruţă. Îşi întinse mâinile în căruţă şi aruncă bagajele lui Alys la picioarele ei. Îşi ridică pălăria şi o înclină în faţa doamnei Argyll, care veni în spatele lui Alys.

— Doamnă, vreţi să vă duc astea înăuntru?

— Nu e nevoie, spuse ea. O va face bărbatul meu. Acum e în atelierul de tâmplărie, dar când va veni acasă se va ocupa de ele.

Pawl îşi puse pălăria înapoi pe cap, zâmbi şi se întinse după bagaje.

— O, dar nu e niciun deranj, permiteţi-mi să fac măcar un lucru pentru dumneavoastră şi pentru fată.

— Nu e nevoie, spuse doamna Argyll pe un ton care îl făcu pe Pawl să scape bagajele din nou.

Atunci Alys merse la Pawl, îl trase de mânecă, în jos, ca să-i poată vorbi la ureche. Simţi părul lui roşcat atingându-i obrajii, iar buzele ei atinseră barba lui roşcată şi albă care era mult mai moale decât crezuse ea că putea fi.

— Pawl, ia-mă cu tine până la Lacuri. Te rog.

Alys o spuse mai tare de data asta, asigurându-se că el o auzea şi puterea de care avu nevoie ca să spună acele cuvinte îi înţepă ochii şi îşi dădu seama că plângea din nou.

— Of, copilă, spuse Pawl şi se ridică din nou, apoi îi puse mâna cu blândeţe pe umăr. După aceea se uită în jurul lui, iar Alys făcu la fel şi se întrebă de ce el nu o ridica, nu o punea în căruţă şi de ce nu plecau. Le spusese oamenilor din Defaid despre ceilalţi copii. Acum puteau pleca, nu-i aşa? Pentru că Alys nu putea sta aici. Nu voia.

Brusc, se întoarseră bărbaţii îmbrăcaţi în alb şi negru şi femeile îmbrăcate în alb şi negru, doamna Argyll îşi puse mâna pe umărul ei, iar Alys fu mai departe de Pawl decât fusese înainte. Îl strigă şi îl văzu vorbind cu Marele Preot, apoi el se uită la ea, după aceea vorbi iar cu Marele Preot. Îl văzu pe Marele Preot dând din cap, apoi toţi îl înconjurară

pe Pawl, iar Pawl se uită în jurul lui, dar părea înghiţit de tot acel alb şi negru, apoi se urcă în căruţa lui. După aceea căruţa lui Pawl se îndepărtă, iar el se uită înapoi, la ea, trist şi deznădăjduit, iar ea nu înţelese de ce părea el atât de trist şi deznădăjduit şi de ce nu putea să o ia cu el, aşa că îl strigă încă o dată.

Auzi vocea doamnei Argyll.

— Plânsul nu te ajută cu nimic, aşa că nu mai vărsa lacrimi acum, copilă.

Aşa că nu mai plânse şi asta fu prima lecţie pe care o învăţă în Defaid. Prima din multe.

În următoarele ore se întâmplară următoarele lucruri: doamna Argyll o prezentă pe Alys unui bărbat cărunt numit Fratele Argyll. Doamna Argyll îi spuse că trebuia să le zică Mamă şi Tată. Mama îi spuse lui Alys să îşi mănânce cina. Tata îi arătă lui Alys unde să îşi pună hainele. Mama îi spuse lui Alys să se spele şi să se îmbrace cu cămaşa de noapte. Tata îi arătă lui Alys patul în care trebuia să se culce între cearşafuri de in. Apoi Alys zăcu în întuneric, cu uşa închisă între ea şi aceşti părinţi ciudaţi, iar tăcerea nopţii se lăsă în jurul ei şi în acel sat plin de oameni ciudaţi.

Lui Alys îi fu frig şi se simţi singură, neacoperită şi speriată. Doar în acel moment tăcut şi întunecat îşi aminti că lăsase haina Mămicii ei în căruţa lui Pawl.

Noaptea era bună.

Surorile plecară din coliba lor de pe munte. Nu mai aveau nevoie de ea, de paiele ei care miroseau a capră, de vatra unde fuseseră gătite mesele pe vremea când mâncau.

Asta se întâmplase demult. Când avuseseră o mamă. Înainte.

Simţiră că Fiara se uita la ele. Că le observa. O provocară să le atace. Dar nu făcu asta. Se uitară şi ele la ea, fără teamă. Ea le arătă colţii lungi. Ele şuierară la ea.

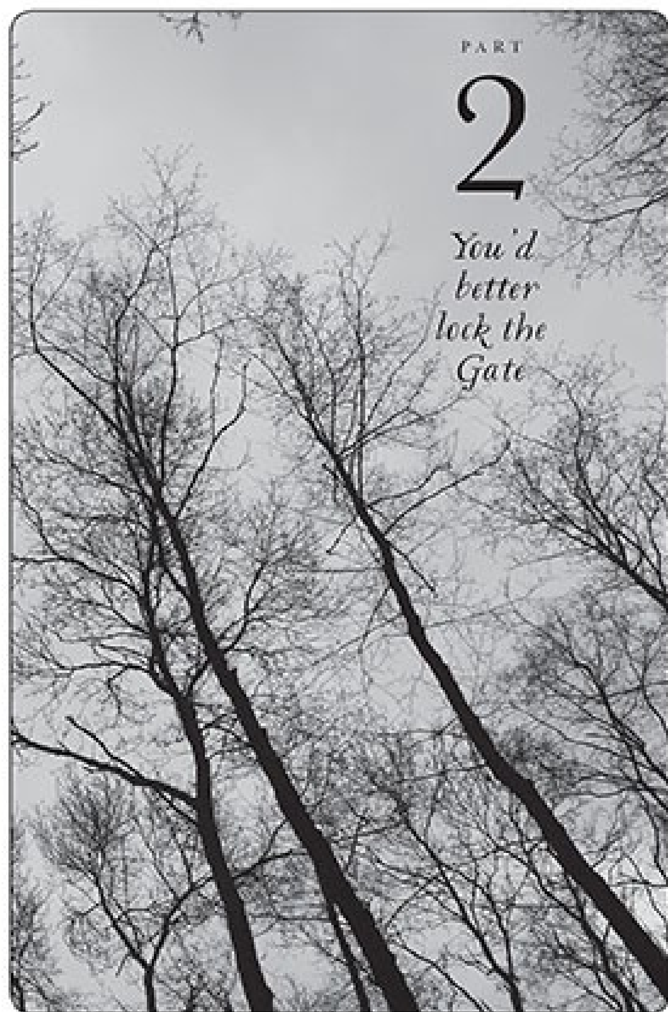
Se cuibăriră în copaci. Se simţeau confortabil acolo, cocoţate ca nişte bufniţe. Pentru ele nu aveau să mai fie vetre şi case. Şi unde erau vetre şi case – mame, taţi şi oameni care se temeau de ce era dincolo de uşile lor, în pădurea întunecoasă –, acolo aveau să privească surorile. Şi să aştepte.

Aveau să plutească şi să se ascundă. Aveau să se caţere şi să se târască. Aveau să se strecoare prin întuneric şi să cheme oamenii în vise.

Surorile nu aveau să fie prinse. Niciodată. De acum încolo aveau să fie atente. Sătenii aveau să se păzească de ele. Surorile trebuiau să fie ca lupii. Ca Fiara. Să se ascundă în pădure. Să vâneze doar noaptea.

Noaptea era bună. Atunci creştea teama. Iar surorile aveau să se hrănească cu teamă şi nu aveau să mai fie flămânde niciodată, niciodată.

PARTEA A 2-a
— Ar fi bine să încui Poarta —

CINCI

Alys continuă, în următoarele zile, să facă ce ştia că trebuia să facă, dar alternă între a nu simţi nimic şi a simţi prea mult. Voia să doarmă, dar nu suporta să doarmă. De fiecare dată când îşi deschidea ochii între pereţii încă necunoscuţi din jurul ei, nu era atât de mult un şoc, cât o amintire că nu mai avea casa ei. Că Mămica şi Tăticul nu mai erau. Că mâinile Mămicii nu aveau să-i mai netezească părul, să-i tragă cămaşa de noapte peste cap sau să-i pună ceaiul cu lapte în faţă dimineaţa.

Enid, Madog şi ceilalţi copii din Gwenith ajunseră în Defaid exact aşa cum îi văzuse Alys ultima dată – Enid şi Madog treji, iar ceilalţi dormind. Copiii adormiţi erau întinşi în căruţe. Trecu o vreme până când oamenii din Defaid se întorseseră cu ei, iar Mama îi spuse lui Alys că asta se întâmplase pentru că oamenii fuseseră nevoiţi să sape gropi şi să îngroape cadavrele. Mama era directă. Îi spuse că erau atât de multe cadavre că îngropaseră familiile împreună, în loc să sape o groapă separată pentru fiecare persoană. Alys îşi dori să fie alinată de asta. Îşi dori să-şi imagineze că Mămica şi Tăticul dormeau împreună. Dar tot ce-şi putea imagina erau învelişurile rămase din ei pe care le văzuse ultima dată. Imaginea îi revenea încontinuu în minte. Nechemată şi nedorită. Curăţa morcovii pentru Mama şi îşi amintea cum făcuse acelaşi lucru pentru Mămica. Dar în loc să-şi imagineze faţa Mămicii de când era vie, şi-o imagina aşa cum o văzuse ultima dată. Trebuia să se scuture ca să-i dispară imaginea din minte. Mama se uita la Alys atunci cu nişte ochi ficşi şi curioşi, iar Alys nu suporta să se uite la ea. Mama nu se uita la ea aşa cum se uitau ceilalţi oameni. Alys simţea că privirea Mamei o atingea ca nişte degete pe piele. Şi îi intra pe sub piele.

Când ajunseră copiii din Gwenith, Mama şi alte femei din sat fură întrebate cum ar fi fost mai bine să-i trezească, de parcă vreuna dintre ele ar mai fi văzut aşa ceva până atunci. Apoi Enid le spuse femeilor cum o trezise Alys pe

ea, rapid şi dur, dar eficient. Şi aşa o făcură femeile – de la cei mai în vârstă adolescenţi până la bebeluşii cei mai mici, toţi copiii fură udaţi cu apă rece şi se treziră scuipând apă într-un orăşel pe care nu îl mai văzuseră niciodată.

Copiii din Gwenith care aveau fraţi sau surori se adaptară cel mai bine situaţiei ciudate şi noii condiţii de orfan din vieţile lor. Copiii fără fraţi sau surori umblau ca fantomele. Alys era un copil unic şi se întrebă dacă aşa arăta şi ea pentru ceilalţi. Dar nu credea că era aşa. Pentru că Alys luase o hotărâre. Îşi promisese că într-o zi nu avea să mai locuiască în acest sat. Nu era casa ei şi nu ar fi devenit indiferent de câte ori i s-ar fi spus asta. Într-o zi avea să găsească drumul până la Lacuri, să trăiască într-o căruţă cu coviltir şi aceea să fie casa ei. Într-o căruţă cu coviltir nu ar fi existat nimic care să-i amintească de ce pierduse. Nu ar fi avut o casă care, de fapt, nu ar fi fost a ei. Nu ar fi avut părinţi care, de fapt, nu erau ai ei.

În primele săptămâni, copiii mai mari din Gwenith fură ţinuţi în casa de rugăciuni şi în şcoală. Bebeluşii şi copiii mai mici fură împărţiţi la familiile din oraş. Unele familii îşi doriră să păstreze copiii oferiţi, iar acelor copii li se spuse ce i spusese şi lui Alys – să-i numească pe acei oameni noi Mamă şi Tată, Soră şi Frate. Altor copii li se spuse că aranjamentul acesta era temporar.

Defaid nu avea nicio intenţie să păstreze toţi aceşti copii – cincizeci de guri noi de hrănit erau mai mult decât putea lua chiar şi un orăşel cu ferme prospere şi turme de oi. Aşa că trimiseră călăreţi rapizi până în satele Pysgod, care se întindea la nordul râului, şi Tarren, care era la poalele munţilor, în nord-vest, care le spuseră celor de acolo ce se întâmplase şi le cerură să aibă şi ei grijă de câţiva orfani ca să-i mai scape de povară. Dar nimeni nu acceptă şi explicaţia fu evidentă. Dacă un sat nu *trebuia* să ia o grămadă de orfani care fuseseră expuşi unui eveniment îngrozitor, atunci de ce ar fi vrut să facă aşa ceva?

Atunci copiii din Gwenith fură împărţiţi permanent între oamenii din Defaid, iar fraţii şi surorile rămaseră, în cele mai multe cazuri, împreună. Alys află toate lucrurile astea

de la Mama, cu care îşi petrecea aproape tot timpul. Sperase să o vadă mai mult pe prietena ei, Gaenor, dar ea, surorile ei şi fratele ei fuseseră trimişi la o familie care locuia în cealaltă parte a orăşelului. Şi, până la urmă, se aveau unii pe alţii, în timp ce Alys se avea doar pe ea însăşi.

În afară de felul supărător în care se uita la ea, Mama nu era o companie chiar atât de rea. Alys ajunsese să aprecieze faptul că nu părea să vorbească altfel în prezenţa copiilor, precum ceilalţi adulţi. Vorbea cu ea aşa cum vorbea cu oricine. Şi se obişnui şi cu tăcerile lungi şi aparenta ei răceală. La început, Alys crezuse că Mama era supărată pe ea tot timpul, dar apoi înţelese că, pur şi simplu, asta era firea ei. Şi Tatăl ei era tăcut, dar nu aspru. Era tâmplar şi lipsea de acasă aproape toată ziua, dar când se întorcea la prânz şi la cină, dădea din cap în timp ce o privea pe Alys într-un fel care o făcea să simtă că se bucura să o vadă, chiar dacă faţa nu-l trăda niciodată.

Totuşi, Alys nu se obişnui atât de mult cu Mama şi Tata ca să fie vreodată tentată să îşi încalce promisiunea făcută lui Pawl. Nu spuse un cuvânt despre mâncătoarele de suflete, nici măcar atunci când femeile din sat se adunau în jurul mesei Mamei, cu ceaiul lor şi turtele de ovăz, şi vorbeau despre mâncătoarele de suflete de parcă ştiau ce erau şi ce făcuseră. Pawl se înşelase în legătură cu un lucru. Îi dăduse impresia că locuitorii din Defaid erau prea buni şi sfinţi ca să vorbească despre nişte fiinţe diabolice ca mâncătoarele de suflete. Dar Alys observă că o făceau cu un fel de bucurie. Feţele lor se luminau şi se încălzeau când făceau asta.

— *Lupi şi mâncătoare de suflete,* îşi spuneau una alteia în jurul mesei Mamei. Toţi au tăbărât pe un orăşel ca acela? A fost lucrarea Fiarei.

Apoi toate tremurară şi se loviră uşor în dreptul inimii cu mâinile crăpate de la spălatul rufelor.

— Ce crezi că au făcut oamenii din Gwenith? întrebă una dintre femei.

Unele doar făcură nişte zgomote şi dădură din cap.

Mama spuse:

— Cred că şi-au văzut de treabă, ca noi.

Nevasta Marelui Preot, doamna Ffagan, spuse:

— Bunul Păstor nu i-ar fi părăsit pe oamenii din Gwenith dacă l-ar fi urmat ca nişte oi bune. Se uită cu asprime la toate celelalte femei cu ochii ei mici şi rotunzi. Trebuie să fi rătăcit cumva ca să atragă atenţia Fiarei în felul acela. Cineva din Gwenith s-a destrăbălat cu Fiara. Cineva. Sau poate mai mulţi. S-au dus în pădure să facă numai Păstorul ştie ce. Fiţi atente la ce vă spun.

Iar femeile o ascultară, dând mai mult din cap şi lovindu-se de mai multe ori în piept.

Alys simţi că îi luau obrajii foc şi furia era ca un cărbune mic şi încins în burta ei. Dar acea furie fu repede înlocuită de ruşine. Pentru că dacă cineva atrăsese atenţia Fiarei, nu era tocmai Alys acea persoană? Umblase la miezul nopţii şi fusese atinsă de mâncătoarele de suflete. Îşi aminti exact cum simţise mâinile lor pe umerii ei şi senzaţia de legătură care trecuse de la o mână până la cealaltă – prin ea. I se păruseră frumoase. Încă i se păreau aşa. Şi totuşi, ele erau fiinţele care îi omorâseră părinţii. Fiinţele care o atinseseră şi o lăsaseră să trăiască.

— Ce crezi că făceau în pădure? spuse una dintre femei. Mă refer la destrăbălarea asta cu Fiara.

Tăcerea se lăsă la masă ca o pătură.

— Doamnă Hardy, îi spuse doamna Ffagan, cu ochii ei rotunzi şi căprui împietriţi, noi, slujitoarele drepte ale Bunului Păstor, nu putem şti, nu-i aşa?

Celelalte femei murmurară în semn că erau de acord cu ea şi îşi îndreptară atenţia spre ceai şi prăjituri.

În timp ce femeile vorbiră, Alys tăcu, îşi ţinu ochii deschişi şi urechile ciulite, aşa cum o învăţase Pawl. O privi fix pe Mama, al cărei chip era la fel de indiferent ca întotdeauna. Alys îşi dădea seama că Mama nu era proastă. Dar dacă Mama ar fi ştiut ce făcuse Alys sau ce nu făcuse în noaptea în care veniseră mâncătoarele de suflete… Ei bine, Alys îşi izgoni acel gând. În curând – în cele din urmă – avea să devină o locuitoare a Lacurilor – îşi spuse ea. Atunci nu

ar mai fi reprezentat vreun interes pentru aceşti oameni sfinţi.

La puţin timp după împrăştierea copiilor din Gwenith printre locuitorii din Defaid, Tatăl ei se întoarse acasă mai devreme într-o după-amiază şi le anunţă pe Mamă şi pe Alys că Marele Preot voia să-i vorbească lui Alys. Tata o duse la casa Marelui Preot, cea mai mare casă din centrul orăşelului, cu un pridvor mare, văruit şi un măr chiar în curtea din faţa casei. Marele Preot răspunse la uşă şi, pentru prima dată, Alys se trezi uitându-se direct la el. Nasul lui ca un cioc de şoim era extraordinar de mare şi primul lucru pe care Alys îl observă la el când îşi ridică privirea spre faţa lui fu negreala nărilor.

Marele Preot îi conduse pe Tata şi pe Alys prin holul din faţă, apoi într-o cameră curată, cu o masă mare şi lucioasă din lemn, cu o carte mare pe ea şi un scaun larg în spatele ei. Nu mai erau alte piese de mobilier în cameră.

— Copilă, îi spuse Marele Preot, ştii de ce eşti aici?

Alys nu-şi dădu seama dacă el o considera prea mică şi proastă ca să ştie de ce era în Defaid sau dacă se referea la ceva mai simplu. Se hotărî să răspundă la întrebarea mai simplă.

— Tata a spus că doriţi să mă vedeţi.

— De ce? spuse Marele Preot.

Alys îşi ridică privirea spre Tatăl ei, dar el se uita la duşumea.

— Nu… nu ştiu, spuse Alys.

— Copilă, tu ai fost trează atunci, nu-i aşa? Asta ne-a spus călătorul când te-a adus aici. Că te-a găsit rătăcind când restul oamenilor din Gwenith erau morţi sau adormiţi. E adevărat sau călătorul a minţit?

Alys încercă să-şi dea seama ce ar fi vrut Pawl să spună. Ajunse la concluzia că el ar fi vrut ca ea să spună cât mai puţin.

— Da, am fost trează.

— De ce?

— Pentru că nu dorm. Întotdeauna am fost aşa.

— Şi părinţii tăi ţi-au dat voie să rătăceşti noaptea?

Alys se gândi la femeile din jurul mesei şi la întrebările lor despre ce făcuseră oamenii din Gwenith ca să îşi provoace necazul. Alys simţi cum mica sămânţă tare de ruşine din pântecul ei înflori şi se desfăcu. Nu suportă ca bărbatul solid îmbrăcat în alb şi negru şi cu nări negricioase să creadă ceva rău despre Mămica şi Tăticul ei.

— Nu, spuse Alys. Îşi dădu seama că vorbise prea tare şi sprâncenele negre orizontale ale Marelui Preot coborâră şi se uniră într-o linie. Încercă să-şi încetinească bătăile inimii. Nu m-au lăsat, dar am făcut-o oricum. Doar atunci.

— Eşti un copil neascultător, spuse Marele Preot. Trebuie să te scăpăm de meteahna asta. Ai auzit, Frate Argyll? Tu şi doamna Argyll trebuie să fiţi foarte atenţi la copila asta.

— Da, spuse Tata. Aşa vom face.

— Alys, ce-ai văzut când ai rătăcit pe afară?

Marele Preot se uită la ea, iar ea descoperi că privirea îi era atrasă spre podea.

— Nimic, spuse Alys.

Le spusese asta de mai multe ori. Îi spusese asta doamnei Ffagan în prima zi în care venise acolo. Şi, de atunci, le spusese tuturor acelaşi lucru de fiecare dată când fusese întrebată. Doar stelele. Alys refuză să-şi ridice privirea, dar simţi privirea lui pe creştetul capului ei.

— Frate Argyll, am o vorbă cu tine.

Marele Preot se întoarse şi ieşi din cameră, iar Tatăl îl urmă cu pălăria în mână.

Alys rămase singură în cameră. Privirea ei se îndreptă spre masa mare din lemn şi spre cartea mare. Nu avuseseră cărţi acasă, în Gwenith, în afară de Cuvântul Păstorului, un mic volum din piele neagră cu învăţătura Păstorului scrisă cu litere lungi şi subţiri de mâna Mămicii ei. Alys merse la cartea mare şi se chinui să o deschidă. Îşi vârî mâinile în mijlocul cărţii şi ridică jumătate din ea.

În carte era o imagine frumoasă. Era colorată cu o vopsea galbenă şi lucioasă ca lumina soarelui la margini. Alys îşi dădu seama că erau trei imagini într-una – una sus, alta în mijloc şi alta jos – şi fiecare dintre ele era foarte diferită de celelalte.

Imaginea de sus era colorată cu albastru-deschis, verde şi alb ca zăpada. Cerul era albastru, păşunile deluroase erau verzi, iar în mijloc era un bărbat cu robă albă şi o barbă lungă şi albă, care ţinea toiagul unui păstor. Nişte copii fericiţi şi dolofani, toţi îmbrăcaţi în alb, erau adunaţi în jurul lui, iar unul îi stătea în poală.

Imaginea din mijloc era pictată cu nuanţele pământii ale pământului şi ale grânelor. Erau câmpuri maronii de grâu şi orz, iar fermieri voinici arau în spatele unor cai cu crupe mari. Un preot cu un chip serios stătea pe treptele unei case de rugăciune cu mâinile unite ca şi cum s-ar fi rugat.

Privirea lui Alys trecu repede peste cele două imagini de sus. Nu îi atraseră privirea precum cea de jos. Era roşie, neagră şi galbenă, plină de fum şi flăcări luminoase. În mijloc era o pâlnie lungă care ajungea până la pământul de deasupra. Mici figuri umane cădeau ca o cenuşă care plutea prin întinderea lungă a pâlniei, iar la baza lui era Fiara. Alys nu mai văzuse niciodată până atunci o imagine a Fiarei, dar nu era nevoie să i se spună ce era acea creatură. Ştia. Fiara stătea la fundul pâlniei, cu gura larg deschisă ca să prindă oamenii care cădeau. Stătea ghemuită pe două picioare subţiri, ca de pasăre. Braţele ei erau inuman de lungi şi ataşate de corp prin nişte aripi din piele şi oase, dar fără pene. Pe corp avea păr negru care îi acoperea pieptul şi era mai des între picioare. Vârfurile celor două urechi ale ei erau ca nişte coarne deasupra capului. Limba neagră îi ieşea în afară printre colţii lungi, aşteptând să prindă acele mici trupuri care cădeau.

Alys îşi întinse un deget spre imaginea din carte. Urmări figurile osândite şi mângâie aripile fiarei.

Nu îi auzi pe Tatăl ei şi pe Marele Preot intrând în cameră, atât de fascinată era de acele aripi. Aşa că ţipă de mirare când Marele Preot îşi puse mâna pe a ei, apoi de durere când el îi strânse mâna până când simţi că i se lipiră oasele unele de altele.

Apoi se întâmplară următoarele lucruri.

Tatăl se holbă, alb la faţă. Marele Preot îi spuse lui Alys să îşi suflece mânecile. Îi înmână o nuia lungă Tatălui, apoi

nuiaua coborî de mai multe ori pe carnea albă a braţelor lui Alys. Şi cât timp coborî nuiaua, Marele Preot predică. Îi spuse despre Fiara care stătea în groapa ei de foc. Despre cum rupea carnea de pe oasele păcătoşilor în timp ce ei ţipau, cum le scotea ochii cu ghearele ei lungi şi negre şi cum agonia nu se sfârşea niciodată. Pentru că, după ce oasele lor erau curăţate şi ochii lor erau scoşi, toate creşteau la loc şi tortura reîncepea. Şi *asta* era soarta fetiţelor care nu învăţau să fie ascultătoare. Erau chinuite de Fiară pe vecie.

ŞASE

Pe drumul de la casa Marelui Preot până acasă, Tata tăcu în timp ce Alys îşi ţinu braţele îndurerate în poală şi regândi tot ce începuse să creadă despre Tatăl şi Mama ei. Îşi aminti ce îi spusese Pawl despre locuitorii din Defaid. Îşi dori să fi avut un frate sau o soră, cineva care să fie, într-adevăr, doar al ei. Nu aceşti falşi părinţi cărora le fusese încredinţată. Îi voia pe Mămica şi pe Tăticul ei. Lacrimile îi înţepară ochii, dar hotărî să nu le verse. „Plânsul nu te-ajută cu nimic”, îi spusese Mama.

Chiar când ajunse la casa Mamei şi a Tatălui – Alys deja hotărâse că nu mai era casa ei, dacă vreodată crezuse că era –, Tatăl se întoarse spre ea.

— Copilă, îmi pare rău mai mult decât îţi pot spune în cuvinte. Dar sper că, într-o zi, vei înţelege că te-am pedepsit pentru binele tău. Cu cât vei învăţa mai repede să nu te iei după toanele tale, cu atât îţi va fi mai bine. Nu spun că aşa e bine. Spun că asta e situaţia. Mă înţelegi, Alys?

— Da, spuse Alys.

După ce intrară în casă, Tatăl îi spuse Mamei ce se întâmplase, iar Mama se oferi să-i ungă braţele lui Alys cu o alifie. Alys refuză.

Tatăl protestă când Alys se întoarse ca să meargă în camera ei şi închise uşa în urma ei. Mama spuse doar:

— Las-o în pace.

Alys stătu în camera ei o vreme. Nu era nimic acolo decât patul ei îngust, o masă lângă el şi nişte cârlige pe perete pentru puţinele ei articole de îmbrăcăminte. Nu avusese niciun plan când intrase în cameră şi se simţea plictisită şi închisă. Aici trebuia să-şi petreacă toată noaptea, singură, şi nu voia să fie închisă aici şi acum. Dar nici nu îşi dorise să fie aici. Cu ei. Alys ar fi putut fugi uşor, lăsându-i pe Mama şi pe Tata să strige în urma ei. Dar învăţase multe despre înţelegerea între oameni în puţinul timp de când venise în Defaid, aşa că ştia că cel mai bun mod de a avea puţin timp

liber pentru ea era să se ofere să facă o treabă pentru care trebuia să plece departe de casă. Se ridică şi merse în bucătărie.

Mama scotea boabele de mazăre din păstăi, iar Tata îşi ridică privirea de la ceaiul lui.

— Mamă, ai nevoie de ceva de la marginea pădurii? Mă duc să aduc pentru tine ce-ţi trebuie.

Mama se întoarse şi o privi pe Alys direct în faţă, cercetând-o. Alys se uită în altă parte.

— Da, copilă, îi spuse Mama. Am nevoie de ceva. Mi-ar prinde bine nişte coada-calului şi nişte coajă de ulm alunecos. Ia un coş şi cuţitul tău ascuţit.

După asta, Alys ieşi şi fu liberă.

Întâi merse la primul pâlc de copaci. Asta o duse departe de ochii sătenilor – de păstorii cu turmele lor, de femeile din grădini şi de copiii care se jucau. Îşi scoase cuţitul şi tăie o grămadă de fâşii de coajă. Mama o învăţase că ulmul alunecos era pentru răceli şi dureri de gât. Alys se simţi capabilă să folosească cuţitul şi nu i se păru deloc inconfortabil să-l aibă la ea. Mămica nu ar fi lăsat-o să facă aşa ceva niciodată.

Gândindu-se la asta, Alys se simţi vinovată pentru un moment. În locul imaginii îngrozitoare care îi venea adesea în minte, îşi aminti formele rotunjite şi moi ale Mămicii şi felul în care o săruta pe frunte înainte de culcare. Apoi se forţă să se gândească la altceva, în felul ei, acea amintire era la fel de dureroasă ca şi cealaltă.

Coada-calului creştea mai aproape de pădure, aşa că Alys merse unde începea pădurea. În timp ce Alys se apropia de zidul verde de copaci, aerul deveni tot mai rece şi mai umed. La umbra de la marginea pădurii, zgomotele făcute de coasele care tăiau grânele şi de copitele cailor din depărtare erau înăbuşite şi, cu spatele la câmp, Alys aproape că se credea singură în toată lumea.

Pădurea era adâncă şi veche. Copacii creşteau înalţi şi groşi, iar crengile lor se împleteau cu mult deasupra ei. Muşchii şi ferigile acopereau ca un covor rădăcinile expuse, movilele din pietre, buştenii putreziţi şi copacii căzuţi. Aerul

era ceţos şi umezeala picura şi se prelingea de pe frunze. Alys auzi animale care alergau, se târau, îşi fluturau aripile şi croncăneau.

Toate le observă Alys de la marginea pădurii. Nu avea voie să meargă dincolo de acel hotar fără Mama. Trebuia să caute orice avea de căutat de acolo, de unde putea fi văzută de pe câmpurile cultivate. Putea să meargă de-a lungul marginii pădurii, tot mai departe de sat. Mama îi spusese că nu trebuia să intre cu amândouă picioarele în pădure când era singură.

Doar că Alys făcea exact pe dos. Întotdeauna făcea asta când o trimitea Mama să caute ceva. Chiar dacă era departe de sat şi nu mai văzuse pe nimeni de ceva timp, se uită în dreapta din când în când ca să fie sigură că era singură şi că nimeni nu observa fata cenuşie ca un şoarece contopindu-se printre trunchiurile copacilor.

Apoi merse în pădure.

Îşi înfipse degetele în crăpăturile acoperite de muşchi ale copacilor şi intră tot mai adânc în pădure, călcând peste crengi şi izvoare care se prelingeau. Ceaţa îi învălui părul şi faţa, iar hainele i se umeziră şi se făcură grele. Merse aşa o vreme, mai mult decât ar fi trebuit. Nu mai vedea soarele deasupra ca să-i arate direcţia corectă, doar acoperişul verde şi cenuşiu format de frunze şi de ceaţă. Ar fi putut rătăci un pic spre dreapta sau spre stânga şi s-ar fi putut învârti fără nicio speranţă. Dar Alys nu se temea că se va rătăci.

Ea simţi doar uşurare. Era uşurată că era departe de Preoţii îmbrăcaţi în alb şi negru şi de nevestele lor care erau la fel. Şi era uşurată că era departe de toţi ochii care se holbau la ea, fata care fusese trează când toţi ceilalţi erau morţi sau adormiţi. Adulţii încercau să păstreze secretul. Dar copiii din Defaid nu încercau – când o zăreau pe Alys, o arătau cu degetul şi rămâneau cu gura căscată până când părinţii îi trăgeau mai departe. Auzise bârfele oraşului şoptite pe la spatele ei:

„Uite-o, e cea care a fost trează când au venit mâncătoarele de suflete. Cea care spune că n-a văzut

nimic. Eu n-o cred. Tu o crezi?”

Alys nu ştia ce o făcea să se simtă mai stânjenită – faptul că oamenii din Defaid o arătau cu degetul sau veneraţia ciudată pe care i-o arătau copiii din Gwenith. O priveau de parcă ar fi fost specială. De parcă ar fi ştiut ceva ce ei nu ştiau – ceva important care i-ar fi putut ajuta să înţeleagă ce se întâmplase cu părinţii lor. Uneori, Alys se supăra pe copii, pentru că era ca ei, nu-i aşa? Îşi pierduse părinţii la fel ca ei. Şi avea doar şapte ani. Ce să ştie ea? Dar, bineînţeles, asta era doar o minciună pe care şi-o spunea sieşi şi le-o spunea şi lor, doar ca să continue să pretindă că era bună. Pentru că ştia ceva despre acea noapte îngrozitoare şi tot timpul – când se trezea, mânca, se spăla sau muncea – simţea povara acelei diferenţe. Tot timpul regreta că plecase din pat în acea noapte. Dacă nu ar fi fost atât de neascultătoare, atunci ar fi fost ca şi ceilalţi copii din Gwenith. Doar o orfană, ca ei, dar măcar nu ar fi fost rea. „Dacă sunt specială, îşi spuse Alys, atunci e pentru că e ceva foarte în neregulă cu mine.”

Continuă să meargă.

Preoţii spuseseră că pădurea era plină de fiinţe rele, creaturi ale Fiarei. Din cauza copacilor din jurul ei care aveau crengi ca nişte braţe, Alys se putu gândi doar la fetele-copaci – mâncătoarele de suflete – care vorbiseră cu ea şi alunecaseră pe lângă ea în acea noapte. Se uită în jurul ei. Brusc, îi trecu prin minte că ele ar fi putut fi prin apropiere, puţin mai adânc şi mai departe în pădure. Poate aveau să o găsească din nou în acea zi – sau ea avea să le găsească. Asta ar fi trebuit să o facă pe Alys să tremure şi să fugă. Dar Alys era atrasă de ele ca urmare a unei fascinaţii care o speria. Poate asta era o dovadă suficientă că era rea. Dar simţea că, dacă le-ar fi văzut din nou, ar fi aflat, în sfârşit, ce fel de copil era. Mămica îi spusese despre testul scufundării pentru vrăjitoare. Dacă acuzata se îneca, atunci era bună. Dacă plutea, atunci era o vrăjitoare. Alys credea că ar fi putut fi la fel şi pentru ea. Dacă le-ar fi întâlnit din nou pe mâncătoarele de suflete şi ele ar fi ucis-o, atunci ar fi ştiut că era bună ca Mămica şi Tăticul. Dacă

nu ar fi ucis-o, atunci ar fi fost rea. Ar fi fost îngrozitor să fie rea. Dar măcar ar fi ştiut. Dacă era rea, nu ar fi putut să trăiască împreună cu călătorii, chiar dacă ei ar fi acceptat-o. Ceea ce nu ar fi făcut. Nu dacă ar fi ştiut. Aşa că, poate, în loc să locuiască la Lacuri, şi-ar fi găsit o peşteră în munţi. Şi-ar fi făcut focul noaptea şi ar fi trăit cu fructe de pădure şi ciuperci. Îşi imagină că ar fi arătat ca femeile-copaci dacă ar fi trăit într-o peşteră. Poate i s-ar fi mărit ochii şi ar fi strălucit ca ai lor.

La acest gând simţi furnicături pe pielea capului din cauza unui fior de teamă. Poate că nu era pregătită să trăiască într-o peşteră, încă nu.

Inima lui Alys bătu un pic mai tare. Îşi spuse că era vremea să se întoarcă acasă. S-ar fi întors aici în altă zi. Da. În altă zi.

Picioarele ei încetiniră până aproape de oprire, apoi văzu în faţa ei o grămadă albă prin muşchiul verde – nişte ciuperci mari, destule cât să-şi umple coşul. Păreau foarte bune şi erau îmbietoare. Arătau a ceva ce ar culege o fată bună. Şi, chiar dacă încă era supărată pe Mama şi pe Tata, ştia că lor le-ar fi plăcut ciupercile. Alys sări peste crengi şi se lăsă în genunchi, tăind ciupercile cu cuţitul.

— Ce eşti tu?

Alys se îndreptă, apoi se ridică, cu greu, în picioare. Era o voce în capul ei, dar nu era a ei.

— Ce eşti tu?

Se uită în jurul ei, buimăcită. Acum vocea era şi în pieptul ei. Dar nimeni nu vorbea cu ea, în jurul ei era doar verdeaţa şi copacii. Apoi zări ceva mişcându-se. Alys ar fi putut să fugă, dar nu-şi mai aminti încotro ar fi trebuit să meargă. Şi ceea ce se mişca în pădure era peste tot în acelaşi timp – întâi în faţa ei, apoi în dreapta ei, apoi în spatele ei.

— Ce eşti tu? spuse Alys aerului, pădurii şi fiinţei care se mişca printre copaci.

În clipa în care cuvintele părăsiră buzele lui Alys, fiinţa aceea se opri, iar Alys îşi dădu seama că ştia exact unde era. Chiar în faţa ei era un copac şi zece gheare negre îl înconjurau ca nişte plante agăţătoare. De parcă ar fi simţit

că fusese zărită, creatura îşi retrase ghearele într-o clipă.

Alys îşi auzi doar respiraţia.

— O caut pe fată. Tu eşti fata?

— Ce fată? spuse Alys.

— Tu eşti ea. Tu eşti fata.

Apoi creatura ieşi. O creatură pe care o mai văzuse doar o dată până atunci – în cartea Marelui Preot. Fiara. Stătea în faţa ei, pe picioarele ei lungi ca de pasăre şi cu aripile ei fără pene strânse aproape de corp. Era de două ori mai înaltă decât cel mai înalt adult pe care îl văzuse Alys vreodată. Ochii ei – mici, negri, lucioşi şi cu o privire tăioasă – erau ca nişte vârfuri de ace deasupra unui bot scurt cu nări căscate care adulmecau. Buzele rozalii îi erau trase deasupra colţilor lungi şi subţiri, cei mai lungi întinzându-se cu mult sub bărbia ei. O limbă neagră îi ieşea în afară, printre dinţi, gustând aerul.

Alys rezistă impulsului de a cădea pe spate. Simţi că ceva îi strângea inima, ca un muşchi care fusese încordat prea tare şi folosit prea mult.

Creatura păşi spre ea, ridicându-şi picioarele lungi de pasăre peste rădăcinile şi crengile căzute, picioarele ei cu gheare negre trosnind pe pietre. Când fu destul de aproape ca să fie atinsă, se aplecă de la mijloc şi îşi împinse capul direct în faţa lui Alys, atât de aproape că ea putu să se holbeze în ochii ei negri şi lucioşi. Simţi un miros de pământ şi de blană. Nările Fiarei se măriră şi se micşorară, adulmecând-o. Apoi limba ei lungă şi neagră îi alunecă printre colţi şi Alys simţi cum îi atinge uşor obrazul stâng.

— Tu eşti fata. Dă-mi ceva. Dă-mi-l.

Se lăsă pe spate, apoi se aplecă din nou, holbându-se la cuţitul mic şi ascuţit pe care Alys îl ţinea în mână. Îşi întinse o gheară şi lovi uşor lama cuţitului. Poc, poc.

— Da, ăsta. Dă-mi-l.

— De ce vrei cuţitul meu?

Se ridică din nou şi o privi în ochi pe Alys. Alys se uită la ea şi clipi. Creatura clipi şi ea.

— Ca să-l ţin. Ca să-mi amintească de tine.

Inima lui Alys fu eliberată din strânsoare şi îi trecu

durerea din piept. I se ridică părul de pe braţe şi îşi simţi sângele cald curgându-i spre piele. Fără să ştie de ce, dar simţind că aşa era corect să facă, Alys îi oferi cuţitul Fiarei, cu mânerul înainte.

Creatura îl apucă pe de-a-ntregul. Apoi îşi înclină capul şi îl mirosi.

— *Arată-mi braţele tale.*

Din nou, fără să ştie ce făcea, dar şi fără să ezite, Alys îşi suflecă mâinile şi îi arătă Fiarei antebraţele cu semnele roşiatice lăsate de nuiaua Marelui Preot. Apoi Fiara le linse.

În clipa în care limba Fiarei îi atinse pielea, Alys se pierdu. Sau, mai degrabă, deveni – pentru un moment – altceva. Deveni furtună şi vreme. Nu mai era o ea sau un el. Era pământ, copac şi rădăcină. Simţi mirosul umezelii minerale şi al ploii pe pietre. Nu, nu le mirosi. Nu era o senzaţie. Era o existenţă. Ea era piatra. Ea era ploaia.

Apoi Alys se reîntoarse în fiinţa ei. Simţi un fior pe piele când limba Fiarei urcă pe un braţ şi coborî pe celălalt. Atingerea limbii ei era ca o mie de pene moi care îi cădeau pe braţe. Iar semnele nuielei dispărură.

— Mulţumesc, îi spuse Alys.

Nu mai era ea însăşi vremea, dar simţea vremea în Fiară. Simţea mirosul ploii.

— *Le-ai văzut pe mâncătoarele de suflete.*

— Da, spuse Alys. Le-am văzut.

— *Le vei vedea din nou.*

Alys se gândi la ce îi spusese Fiara prima dată – o întrebase *ce* era. Nu *cine* era. Şi Fiara îi spusese că o căuta.

— De ce m-ai căutat? spuse Alys. De ce pe mine?

Fiara îşi înclină capul.

— *Eşti ca ele.*

Acesta era răspunsul. Răspunsul la întrebarea îngropată în adâncul sufletului ei din noaptea în care mâncătoarele de suflete trecuseră pe lângă ea. Întrebarea care crescuse de atunci, cu rădăcini la fel de adânci ca întinderea crengilor ei – şi care era la fel de mare ca pomul din spatele casei Mamei şi a Tatălui. Alys simţi din nou fiorul care trecuse prin ea când mâncătoarele de suflete îi atinseră umerii.

Simţi firul care le lega şi care o lega şi pe ea de ele. Ea semăna cu creaturile care îi omorâseră părinţii.

— Sunt… sunt rea?

Fiara o privi de aproape. Apoi îşi deschise gura de parcă ar fi vrut să urle, dar Alys simţi doar un vânt. Sufla prin ea şi simţi pârâul, râul, firul ierbii şi petalele. Apoi Fiara se ghemui şi sări. Alys o auzi cum se mişcă, zgârie şi loveşte frunzele. I se păru că o vede mişcându-se repede prin copacii de deasupra ei, dar Fiara dispăru.

ŞAPTE

În acea seară, Alys refuză să o lase pe Mama să se uite la braţele ei. Nu ar fi putut să-i explice albeaţa lor netedă şi fără semne.

Mama ridică din umeri.

— Cum vrei.

Îi oferi lui Alys o alifie şi o lăsă să meargă la culcare fără să-i ceară să o ajute la spălatul vaselor.

În timp ce Alys stătea trează în patul ei, se gândi doar la Fiară. Îşi aminti senzaţia de a fi vreme. Oare asta era ceva rău? Era nefiresc? Dar ce putea fi mai natural decât vântul? Alys îl simţise suflând prin ea, simţise că se învârtea odată cu el.

Trecuseră câteva ore şi somnul nu era mai aproape când auzi o bătaie uşoară în uşă. Mama deschise uşa, având cu ea o lampă cu petrol.

— Trezeşte-te, copilă. Am nevoie de ajutorul tău.

Alys se îmbrăcă repede şi ieşi ca să o găsească pe Mamă deja învelită cu şalul ei şi stând lângă uşă cu lampa într-o mână şi un coş în cealaltă.

— Vino.

Satul era întunecat şi liniştit, iar Alys ştiu, fără să i se spună, spre ce casă se îndreptau. Era singura cu lămpi aprinse, singura unde boala îi ţinea pe toţi treji. Ca moaşă, Mama era chemată adesea la miezul nopţii. Alys ştia când se întâmpla asta pentru că faţa Mamei era mai cenuşie în următoarea dimineaţă şi cearcănele de sub ochii ei erau mai violete decât lavanda. Era prima dată când Mama o trezise pe Alys să vină cu ea.

Casa luminată era a familiei Pryce. Mary Pryce născuse un băieţel cu o zi în urmă. Mama nu asistase la naştere. Mama lui Mary o chemase pe cealaltă moaşă a orăşelului. Dar acum o voiau pe Mama ei. Probabil că doamna Pryce era într-o stare gravă. Sătenii erau loiali unei moaşe sau celeilalte pentru bolile obişnuite, dar Tata îi spusese că, atunci când situaţia era gravă, întotdeauna o chemau pe

Mama.

Noaptea era destul de caldă, dar când Mama şi Alys intrară în casă, aerul era înăbuşitor. Focul ardea în vatră şi toate ferestrele erau închise. Alys începu să transpire pe sub hainele de lână. Mama îşi stinse lampa şi o puse pe masa de bucătărie la care stătea Fratele Pryce. Era un bărbat cu un chip banal şi păr blond şi subţire. Era palid şi speriat. Sora lui Mary, care părea să fie de vârsta lui Enid, legăna bebeluşul care scâncea şi se agita.

Mama cercetă camera cu ochii ei pătrunzători.

— Unde-i Mary?

— La etaj, spuse fratele Pryce.

Vocea lui era stinsă.

— Mama e cu ea, spuse fata.

— Bebeluşul are nevoie de mama lui. Sarah, dă-i bebeluşul lui Alys. Apoi vreau să stingi focul şi să deschizi o fereastră.

Sarah ezită, dar Alys luă copilul de la ea. Era mic şi greu. Alys se holbă la ochii lui deschişi, căprui-cenuşii, şi la guriţa lui deschisă. Simţi confuzia lui din cauza locului în care ajunsese. Era atât de greu şi de strălucitor!

— Mama a spus că ferestrele trebuie să rămână închise ca să nu intre demonii, spuse Sarah.

Îşi frânse mâinile şi se uită la Fratele Pryce. El se uită la Mama, dar nu spuse nimic. Alys avu senzaţia că în locul trupului lui era un spaţiu gol. De parcă ar fi lăsat o figurină de ceară să şadă în locul lui, iar el, cel adevărat, ar fi plecat altundeva.

Mama dădu din cap.

— Copilă, aici nu sunt demoni. Fă cum îţi spun. Alys, vino cu mine.

La etaj erau două camere, iar Mama o conduse pe Alys spre cea luminată de lampă. Şi aici ardea focul şi ferestrele erau închise. Mama îşi puse jos coşul şi luă bebeluşul de la Alys. O privi pe Alys fără să scoată o vorbă, dar Alys o înţelese fără să o întrebe ceva. Alys stinse focul şi deschise fereastra. Se bucură când aerul proaspăt îi atinse faţa.

Mama îi spusese lui Alys că moartea mirosea într-un fel

deosebit. Alys fusese destul timp prin preajma morţilor şi a animalelor muribunde ca să ştie la ce se referea. Putrezeala morţii avea un miros dulceag, ca o carne stricată. Dar în această cameră nu mirosea a moarte. Mirosea a răsuflare stătută şi a trupuri nespălate.

Mary zăcea pe perne, transpirată şi roşie la faţă. Mama ţinu copilul într-o mână şi trase păturile lui Mary cu cealaltă. O mângâie ca pe un copil, scoţând nişte sunete liniştitoare din fundul gâtului, aproape ca şi cum ar fi cântat.

— Ridică-te, copilă. O să-ţi hrăneşti băieţelul. Desfăcu panglicile cămăşii de noapte a lui Mary şi îi palpă sânul. Da, ţi-a venit laptele, copilă. Şi băiatul tău are nevoie de el. Haide.

Bebeluşul părea să fi simţit că laptele era aproape pentru că începu să scâncească frenetic. Apoi, imediat ce mama îl puse la sânul lui Mary, se făcu linişte. Mary mângâie slăbită căpşorul bebeluşului, iar Alys încercă să nu se holbeze. Se întrebă dacă Mary avea să trăiască. Mama îi spusese lui Alys că febra după naştere era un semn rău. Spera ca Mary să nu moară. Ar fi fost păcat ca acel bebeluş să nu aibă o mămică. Adesea, când murea mama, venea şi rândul copilului în scurt timp.

Mama se întoarse spre doamna Jones, mama lui Mary.

— Soră, arăţi foarte obosită. Lasă-le pe toate în grija mea. Du-te să te întinzi. Nu o s-o las singură pe fiica ta. Odihneşte-te acum.

Doamna Jones părea că nu mai avea mult şi cădea din picioare. Dar tot protestă. Mary îi spuse mamei ei:

— E în ordine, mămico. Mă simt mai bine.

Alys nu o crezu pe Mary, dar doamna Jones voia să o creadă, aşa că îşi sărută fiica pe frunte şi îşi mângâie nepotul. Apoi ieşi din cameră ca o umbră trecătoare.

— Mary, spuse Mama, acum trebuie să mă asculţi. Eşti bolnavă şi eu pot să te ajut, dar trebuie să faci ce-ţi spun. Îţi vei hrăni băiatul până se va sătura, după aceea îl va lua Alys. Noi două avem o treabă de făcut.

După ce copilul se sătură şi adormi, Alys se aşeză cu el pe un scăunel, în colţ, şi o privi pe Mama. Ea o dezbrăcă pe

Mary de cămaşa de noapte udă de transpiraţie şi îi atinse cu grijă burta încă mare din cauza sarcinii. Alys nu mai încercă să nu se holbeze. Îşi dădu seama că Mama nu avea nevoie de ea acolo ca să o ajute. Făcuse toate acele lucruri singură de multe ori până atunci. Mama o adusese pe Alys pentru că voia ca ea să înveţe. Alys acceptă asta, rămânând tăcută şi atentă.

Mama scoase ceva din coş, ceva mic înfăşurat în pânză de in şi legat cu sfoară. Atinse uşor umărul lui Mary.

— O să-ţi fac un ceai şi o să-l bei pe tot.

Apoi ieşi din cameră.

Atunci Mary se uită la Alys, iar ea îi zâmbi. Mary avea o faţă drăguţă şi rotundă. Părea puţin mai în vârstă decât sora ei.

Alys se ridică în picioare.

— Vrei să-ţi vezi băiatul?

Mary dădu din cap, iar Alys duse copilul la mama lui şi îl cuibări în braţele ei. În timp ce Alys îl puse acolo, simţi o căldură ridicându-se din Mary. Nu o căldură mare, ci o flacără mică. Alys atinse burta lui Mary, la fel cum făcuse Mama. Simţi flacăra dinăuntrul lui Mary, simţi sângele din venele ei şi aerul din plămânii ei. Şi altceva. Ceva care nu-şi avea locul acolo. Era un loc bolnav chiar sub degetele ei, iar Alys avu senzaţia ciudată că ar fi putut să îşi bage mâinile înăuntru, să îl scoată şi atunci Mary ar fi fost sănătoasă.

— Alys?

Mama se uita la ea, iar Alys nu ştia de cât timp stătea acolo, cu palma întinsă pe burta lui Mary.

— E în regulă, doamnă Argyll. Copila are mână uşoară.

Mary mângâie mâna lui Alys.

— Da, spuse Mama. Are. Alys, ia pruncul.

Alys făcu aşa cum i se spuse. Mama ţinu o ceaşcă de ceai la buzele lui Mary şi îi spuse să-l bea pe tot. Ceaiul mirosea ca nişte frunze căzute în noroi şi îi întoarse lui Alys stomacul pe dos. Mary se strâmbă, dar îl bău pe tot.

— Acum, Mary, spuse Mama, hai să te ridicăm în picioare.

— Dar, doamnă, nu pot, spuse Mary. De-abia pot să stau

ridicată.

— Ba poţi şi o s-o faci. Şi, când vor începe contracţiile, vei vrea să fii în picioare. Vom umbla prin cameră până vei scoate din tine ce n-ai reuşit să scoţi până acum. Mama se uită la Alys. Placenta, copilă. Trebuie să iasă toată sau putrezeşte înăuntru. Asta provoacă febra. Nu vrei asta, Mary. Aşa că hai să te ridicăm în picioare şi să avem grijă să fii aici ca să-ţi hrăneşti băieţelul când se va trezi plângând după tine.

Se termină într-o oră. Mary îşi muşcă buzele, împinse, umblă şi, uneori, se chirci. În scurt timp, picioarele îi fură mânjite de sânge, iar Mama adună ceva mizerabil în nişte pânze de in. Mary plânse în braţele Mamei.

— Acum totul e bine, copilă. Totul va fi bine. Mama o chemă pe Alys din priviri, iar Alys merse la ea. Mama ridică bebeluşul din braţele lui Alys şi îl dădu mamei lui. Apoi Mama le strânse în braţe pe mamă şi pe copil ca să fie sigură că mama nu avea să scape pruncul.

Alys îşi puse mâna pe burta lui Mary atât de uşor că de-abia atinse muselina cămăşii ei de noapte. Simţi căldura sângelui şi a respiraţiei înăuntrul lui Mary. Nimic nelalocul lui. Totul fusese îndreptat. Îşi ridică privirea spre Mamă şi văzu că ea deja era cu ochii pe ea. Apoi Mama îşi puse mâna peste cea a lui Alys.

— Acum, spuse Mama, dacă vă întreabă cineva ce fel de ceai a fost, să spuneţi că a fost de muşeţel. Nimic altceva. Doar o ceaşcă de ceai calmant de muşeţel.

Alys dormi iepureşte şi, când se trezi să o ajute pe Mama cu micul dejun, nu putu să-şi amintească exact ce visase. Dar ştia că visase. Îşi aminti nişte imagini fulgerătoare. Copii care plângeau, picioare însângerate şi scrâşnitul colţilor Fiarei. Dar şi vântul, ploaia şi frunzele din părul ei. Senzaţia de a se căţăra într-un copac – atât de puternică şi vie încât crezu că e o amintire chiar şi când îşi dădu seama că nu putea fi aşa ceva. Când se căţărase pe ceva în toată viaţa ei? Niciodată. Fetele nu se căţărau. Mai ales în copaci.

După micul dejun cu fulgi de ovăz, smântână şi miere,

Tata merse la atelierul de tâmplărie, ca de obicei. Mama o puse pe Alys să cârpească o cămaşă de-a Tatălui.

— Alys, după ce termini, mergem la plimbare prin pădure. Ia-ţi cuţitul ascuţit.

Alys îşi ţinu acul deasupra cămăşii din in aspru a Tatălui, încremenită.

— Nu-l mai am, spuse ea.

Cuţitul ei. Îi plăcuse. Mai mult decât îi plăcuse păpuşa lăsată în urmă în Gwenith, dacă era sinceră. Îi plăcea cum îl simţea în mână. Avea greutatea şi mărimea perfectă. Chiar Tatăl îi cioplise mânerul.

Mama se uită la ea cu ochii ei negri şi cercetători.

— Cum adică, nu-l mai ai?

— Trebuie să-l fi uitat acolo ieri.

Era o minciună, dar nu pe de-a-ntregul. Alys începea să se priceapă la minciuni.

— Ei bine, vom merge să-l găsim, spuse Mama.

Alys îşi ridică privirea spre Mama, pregătită să spună că va merge să-l caute singură, orice ca să nu fie supravegheată îndeaproape de Mama ei, dar uşa se deschise şi apăru Tata. Conturul lui întunecat şi acoperit de rumeguş contrasta cu lumina soarelui de la mijlocul dimineţii.

— Am fost chemaţi la casa de rugăciune, spuse el. Toţi.

În timp ce merseră acolo, Tatăl le spuse Mamei şi lui Alys că Preoţii luaseră o hotărâre legată de viitorul satului şi de cum s-ar fi putut salva de ce se întâmplase în Gwenith.

Sătenii se adunară în casa de rugăciune, bărbaţii şi băieţii într-o parte şi femeile, fetele şi copiii mici în cealaltă. Stătură înghesuiţi pe bănci de lemn, lungi şi fără spătare. Marele Preot stătea pe un scaun larg în faţa lor, cu ceilalţi Preoţi aliniaţi în stânga şi în dreapta lui. Marele Preot era cel mai înalt şi cel mai lat în umeri dintre toţi, iar Alys se întrebă dacă cineva devenea Mare Preot doar pentru că era cel mai mare.

Când se aşezară toţi sătenii, doi băieţi musculoşi care arătau ca dublurile Marelui Preot închiseră uşile casei de rugăciune. Apoi se ridică Marele Preot.

— Noi, Preoţii, ne-am întrebat, spuse el, ce-au făcut oamenii din Gwenith ca să piardă protecţia Bunului Păstor din Ceruri. De ce i-a părăsit şi a lăsat Fiara să-şi trimită copiii-lupi şi pe mâncătoarele de suflete în turma Lui? Cine a adus acest rău asupra lor?

Se auzi un murmur printre săteni, iar Alys auzi şoptindu-se cuvântul „vrăjitoare” de nenumărate ori prin cameră. La fel auzi şi de „mâncătoarele de suflete”. Simţi că nişte ochi se holbau la ea şi la ceilalţi copii din Gwenith. Se gândi la Pawl şi la cum o avertizase el să nu vorbească despre mâncătoarele de suflete. Oare ce i-ar fi spus dacă i-ar fi zis despre Fiară? Probabil ar fi fugit de ea. Chiar şi Pawl s-ar fi speriat de ea. Alys se simţi disperată. Învăţase să mintă pe jumătate, dar nu ar fi putut să se prefacă niciodată atât de bine cât ar fi fost nevoie, nu ar fi putut să ascundă ce făcuse, ce văzuse şi ce permisese să se întâmple. Adevărul s-ar fi ridicat din ea ca o duhoare. S-ar fi spart şi ar fi curs din ea ca dintr-un fruct stricat pe dinăuntru.

Marele Preot îşi ridică o mână, cu palma spre ei, şi sătenii se liniştiră.

— Prieteni, răspunsul e că nu putem şti. Nu putem şti ce s-a întâmplat în satul Gwenith. Dar putem să rămânem atenţi la noi. Atenţi ca să ne păzim de ispitele mândriei, adulterului, lenei şi lăcomiei.

Gândurile lui Alys începură să rătăcească atunci când cuvintele deveniră prea lungi şi lipsite de sens pentru ea. Ştia că lăcomia avea legătură cu mâncatul prea mult. Îl auzise pe Tăticul ei numindu-l lacom pe Marele Preot din Gwenith de mai multe ori, iar el fusese un om mare şi gras care tot timpul apărea la uşă după ce Mămica termina de copt plăcinte.

Plăcintele Mămicii… nu ar mai fi făcut plăcinte cu mure în acel an. Dar ar fi făcut de mere. Alys se întoarse brusc în prezent. Habar n-avea dacă Mama cocea plăcinte. Habar n-avea.

Marele Preot încă vorbea.

— Putem să fim recunoscători că răul care i-a ucis pe bieţii oameni din Gwenith ne-a ocolit. Păstorul ne-a găsit

vrednici de grija lui. A judecat pe cei răi şi ne-a cruţat.

Alys simţi cum i se întorcea stomacul pe dos din cauza unui junghi de furie. Oamenii credeau că Mămica şi Tăticul ei muriseră pentru că erau răi. Dar ea ştia că Mămica şi Tăticul nu erau răi. Alys era cea rea. Ea era fata care rătăcise, lăsase mâncătoarele de suflete să treacă pe lângă ea în noapte şi crezuse că erau frumoase. Şi cea care înmânase cuţitul Fiarei, cu mânerul înainte – în loc să îl înfigă până în plăsele în creatură, aşa cum sigur ar fi făcut orice om bun din Defaid. În loc să fie zăpăcită de mirosul ei de ploaie, ea fusese alinată de el şi mângâiată când o gâdilase pe antebraţe cu limba.

— Dar nu ne putem încrede doar în protecţia Păstorului, spuse Marele Preot. Trebuie să-l arătăm că suntem vrednici de grija Lui. Aşa că vom ţine creaturile rele ale Fiarei departe de noi construind un mare Gard de lemn în jurul satului nostru.

Oamenii răspunseră cu un vacarm de vorbe şi şoapte.

Marele Preot îşi ridică mâna din nou.

— Ştiu, fraţi şi surori, ştiu. Vă întrebaţi cum se poate face aşa ceva. Deja am început proiectul şi fiecare bărbat şi băiat din sat va da o mână de ajutor la sarcina asta. Preotul Miles a desenat o hartă a noului sat îngrădit Defaid. Toţi cei care locuiţi în afara perimetrului Gardului veţi fi mutaţi înăuntru. Da, va trebui să vă părăsiţi casele şi să vă construiţi unele noi în satul îngrădit. Dar, în schimbul acestui mic sacrificiu, veţi fi în siguranţă la pieptul iubitor al Păstorului. Trebuie să consideraţi nenorocirea care s-a abătut asupra Gwenithului un avertisment pentru noi toţi. Ei au adăpostit Fiara în mijlocul lor, într-un fel pe care nu îl putem şti. Ei s-au rătăcit. Noi nu trebuie să ne abatem de la calea noastră.

După ce se termină predica Marelui Preot, se ridicară toţi sătenii, iar adulţii se adunară în grupuri şi îşi puseră unii altora întrebări la care niciunul dintre ei nu putea răspunde. Alys îşi ridică privirea spre Mama şi Tata.

— Va trebui să ne mutăm, nu-i aşa?

— Da, spuse Tatăl. Va trebui.

— Pot să ne oblige? întrebă Mama. Nu putem să-i spunem Marelui Preot că a noastră credinţă e destul de puternică şi că nu trebuie să ne părăsim casa, să fugim şi să ne ascundem în spatele unui Gard?

— Heledd, spuse Tatăl. Acesta era numele de botez al Mamei. Ştii răspunsul la întrebarea asta la fel de bine ca mine. Marele Preot ne-a spus ce să facem, acum nu putem decât să-l ascultăm.

Lui Alys i se făcu milă de Mama. Îşi iubea casa şi chiar şi Alys se ataşase de anumite părţi din ea. Mai ales de copacul uriaş din spatele casei, cel care era mai înalt şi mai gros decât toţi copacii pe care îi văzuse Alys vreodată.

Dar nu reuşi să-i fie milă de Tatăl ei. Din cauza dungilor de pe antebraţele ei. Fiara le vindecase, dar Alys încă îşi amintea cât de tare o duruseră. Şi, chiar dacă Tatăl îi spusese că nu avusese de ales, iar Alys înţelese că nu o lovise atât pe tare precum ar fi putut, fără îndoială, să o facă… totuşi, o făcuse doar pentru că îi spusese Marele Preot. Aşa că Alys nu putu simţi prea multă milă pentru el. Aşa că îşi mai jură şi că, atunci când avea să fie mare, nu avea să facă niciodată nimic din ce nu îşi dorea. Cu siguranţă nu pentru că îi spunea un bărbat îmbrăcat în negru şi alb.

OPT

Alys mergea încet în urma Mamei, sperând – în mod nejustificat – că dacă mergea mai încet, Mama uita de cuţit. Dar Mama nu uita niciodată nimic. Oricât de preocupată era de Gard şi de groaza de a-şi părăsi casa – nici măcar aceste lucruri nu îi puteau distrage atenţia de la cuţit.

— Alys, unde ai fost când l-ai avut ultima dată la tine?

Stăteau amândouă la marginea pădurii, iar ea o privea curioasă pe Alys. Fata îşi aminti că, prima dată când o întâlnise, Mama nu o privise direct. Acum lui Alys i se părea că Mama era amabilă când făcea asta. Mama îşi cunoştea puterea ochilor. Ştia cum tremura Alys când îi simţea privirea îndreptată spre ea. Alys ştia că Mama voia să o facă să tremure. Voia ca Alys să ştie că nu o putea prosti.

Fu nevoie de o singură mişcare rapidă a ochilor lui Alys. Doar o privire aruncată în adâncul umed al pădurii. Alys se uită imediat înapoi la Mama, dar era prea târziu. Mama o văzu. Mama întotdeauna vedea totul.

— Ai mers singură în pădure, nu-i aşa? spuse Mama pe un ton direct şi sigur.

— Da, am mers.

— Ei bine, hai să mergem să-l găsim.

Mama se întoarse pe călcâie şi intră în pădure, fără să se mai uite în spatele ei. Păşi peste pietre şi crengi de parcă nu ar fi fost nicio parte din pădure pe care să nu o fi cunoscut deja. Merseră în linişte, cu Mama în faţă, iar Alys îşi dădu seama că nu căuta deloc cuţitul. În cele din urmă, Mama se opri şi se uită la Alys.

— Va trebui să fim mai atente. Mult mai atente.

Alys îşi înclină capul precum bătrânul câine al lui Gaenor.

— Hoinăreala, Alys. Ştiu dorinţa asta. Ştiu de ce o faci. Dar, dacă crezi că eşti urmărită acum… copilă, habar n-ai. Ei nu construiesc un Gard ca să ţină oamenii în afara satului. Îl construiesc ca să ţină oamenii în sat. Mai ales oamenii ca noi. Mama o apucă pe Alys de încheietura mâinii. Spune-mi, Alys. Spune-mi că ştii.

Alys tresări simţind ceva diferit. Avu senzaţia că nişte ziduri o înconjurau şi se apropiau de ea. Sufocată, de parcă i s-ar fi luat aerul din plămâni, îşi dori cu disperare să se poată târî afară din pielea ei. Mama dădu drumul încheieturii mâinii ei. Îi veni mâncarea pe gât şi de-abia se abţinu să nu vomite la picioarele Mamei.

— Am fost atentă, foarte atentă, spuse Mama. Dar acum, nicio grijă nu va fi suficientă. Ar crede că suntem vrăjitoare şi ne-ar arde dacă ar şti ce putem face. Nu te uita la mine aşa, copilă. Ştiu că ştii. Ştiu că ai simţit ce-am făcut în burta lui Mary. Ştiu că ai simţit ce am făcut când te-am ţinut de mână mai înainte. Am ştiut-o de prima dată când te-ai aşezat la masa din bucătărie. Nu mă întreba cum. Dar am ştiut.

Alys ar fi vrut să-i pună foarte multe întrebări şi se temea că, în orice clipă, Mama ar fi încetat să vorbească. Că ar redeveni tăcută.

— De ce suntem aşa? Suntem rele?

— Nu suntem rele, copilă. Cum poate fi rău să pui mâinile pe cineva şi să ştii ce nu e în regulă înăuntrul lui?

— Atunci de ce ar crede că suntem vrăjitoare şi ne-ar arde?

— Pentru că se tem, spuse Mama.

Ridică din umeri. Nu mai avea ce să spună despre asta.

Alys se gândi la cum minţise Mama în legătură cu ceaiul.

— Ceaiul pe care i l-ai dat lui Mary a fost magic?

Mama scoase un sunet din fundul gâtului.

— Alys, eşti prea deşteaptă ca să crezi aşa ceva. Nu avea nimic magic. Natura face ce ştie ea. Mama m-a învăţat ce rădăcini provoacă naşterea sau ajută o femeie să elimine placenta, la fel cum a învăţat-o mama ei. Dar Preoţii nu vor ca noi să ne amestecăm în lucrurile astea. Ei cred că ar trebui să ne lăsăm în voia Păstorului şi atât. Dacă trăim, trăim. Dacă murim, murim. Mama scoase din nou acel sunet. Alys, tu nu eşti proastă şi nici eu nu sunt. Aşa că o să-mi las rădăcinile în pivniţă când ne vom muta în sat şi nu vom mai vorbi niciodată despre asta. Să ai grijă de tine, m-auzi? Pentru că, după ce o să trecem dincolo de acel Gard,

am trecut de partea Preoţilor. Şi ei nu ne vor lăsa să ne răzgândim. Înţelegi, copilă?

Alys dădu din cap, deşi nu era sigură de ce făcea. Avea prea puţin timp. Prea puţin timp pentru a-i pune toate întrebările pe care le avea. Mama nu mai vorbise niciodată atât de mult ca în pădurea aceasta întunecoasă şi umedă.

— Dar mâncătoarele de suflete?

Mama o privi pe Alys cu ochii mijiţi.

— Ce-i cu ele?

— Nu ţi-e frică de ele?

Mama expiră. Chipul i se îmblânzi.

— Cred că ar trebui să-mi fie frică. După ce le-au făcut părinţilor tăi şi celorlalţi oameni din Gwenith. Dar mă tem mai mult de o tuse care nu mai trece şi de o febră care tot creşte indiferent de ce fac. Astea mă trezesc la miezul nopţii, copilă. Apoi Mama se întoarse spre casă. Vino, Alys. Tata îşi va face griji pentru cină.

Fără să ştie de ce, Alys spuse:

— Cum rămâne cu cuţitul meu?

Mama se uită înapoi la Alys. Îşi dădu ochii peste cap.

— Copilă, ştii că nu-l vom mai găsi niciodată.

La fel cum ordonase Marele Preot, fermele şi casele îndepărtate fură părăsite, iar satul se restrânse. Oamenii se strânseră într-o adunare aglomerată, iar Alys simţi strângerea ca un ştreang în jurul ei. Marele Preot le spuse că Poarta avea să fie încuiată la apus şi deschisă doar în zori. Aşa aveau să fie în siguranţă şi apăraţi împotriva Fiarei şi a urmaşelor ei.

Construcţia Gardului începu imediat, iar aerul se umplu de zgomotul lemnului tăiat. Distrugerea pădurii din jurul Defaidului fu ceva îngrozitor de privit, copacii trosneau şi cădeau unul după altul. În centrul oraşului, unde fuseseră cândva spaţii aerisite între casele mari din piatră, locurile goale fură umplute de case din lemn. Noua casă a Mamei şi a Tatălui ei avea să fie mică în comparaţie cu cea veche. Doar un etaj, o pivniţă, două dormitoare pe lângă camera principală care conţinea bucătăria, vatra şi masa. Într-o

după-amiază, când tăia cartofi în bucătăria ei veche pe care trebuia să o părăsească în scurt timp, Mama îi spuse Tatălui:

— Călduroasă vara şi rece iarna, aşa e o casă din lemn. Îşi scutură cuţitul în aer. Bineînţeles că Marele Preot nu trebuie să se mute. O, nu. El are casă de piatră.

Graba de a construi casele noi şi Gardul era înfrigurată şi disperată. Era deja toamnă şi, după ce s-ar fi răcit vremea şi ar fi îngheţat pământul, nu ar mai fi putut îngropa stâlpii în pământ şi nu ar mai fi putut săpa pivniţe. Aşa că se părea că, în fiecare zi, satul Defaid devenea tot mai aglomerat din cauza clădirilor, iar Gardul se ridica în jurul tuturor acelor clădiri ca şi cum ar fi fost ceva înspăimântător şi viu.

Gardul avea formă de triunghi şi turnuri de pază cocoţate în vârful celor trei colţuri. De pe acoperişul fiecărui turn de pază atârna un cârlig tare din fier pentru agăţarea unui felinar. În podeaua fiecărui turn de pază era un chepeng şi o scară, şi acelea era singurele căi de a urca sau coborî de pe Gardul înalt de şase metri. Tot perimetrul Gardului era legat printr-o cărare lungă şi periculoasă, ataşată de gard la un metru sub vârful lui. În cele din urmă, făcură un set de porţi în Gard. Porţile erau largi de şase metri şi se închideau cu o bucată de lemn atât de mare şi de grea că era nevoie de opt bărbaţi ca să închidă porţile în fiecare seară.

În timp ce constructorii şi meşteşugarii lucrau la Gard, Preoţii discutau despre cum ar fi fost mai bine să fie păzit. Paza pe timpul zilei nu era un motiv de îngrijorare. Erau o grămadă de bărbaţi puternici care să stea la Porţi, să verifice călătorii care veneau să facă negoţ şi apoi să se asigure că plecau înainte să se închidă Porţile la apus. Paza pe timp de noapte îi îngrijora pe oamenii din Defaid. Care dintre ei ar fi riscat să stea acolo? Cum ar fi putut să rămână teferi, mai ales afară, pe câmp, când şi-ar fi păzit turmele? Se gândiră la lupi şi la mâncătoarele de suflete, şi tremurară.

Apoi, într-o zi, toţi copiii din Gwenith de şapte ani sau mai mari fură chemaţi la casa de rugăciune şi li se spuse că

Preoţii se sfătuiseră şi căzuseră de acord că era corect ca oamenii care să păzească Gardul în fiecare noapte să fie copiii din Gwenith. Ei ar fi fost responsabili şi pentru ieşirea pe Poartă pe timp de noapte pentru a păzi turmele. Până la urmă, copiii din Gwenith fuseseră cruţaţi. Fiara nu mai era un pericol pentru ei. Prin urmare, cine ar fi păzit mai bine Gardul decât copiii în fiecare noapte? Cine altcineva ar fi putut să meargă pe păşuni în locul copiilor şi să păzească oile până în zori? Bineînţeles că nimeni nu s-ar fi aşteptat ca această responsabilitate să fie a celor mai mici – cei care aveau sub şapte ani. Dar toţi ceilalţi ar fi fost împărţiţi în mod egal la porţile Gardului şi trimişi pe câmp cu oile. La fel cum câinii ciobăneşti îşi lăsau mirosul ca să ţină departe lupii şi vulpile, aşa şi copiii din Gwenith ar fi fost felinare în noapte, ţinând departe orice creatură de-a Fiarei care ar fi fost tentată să aducă răul în sat.

Pe lângă asta, mai stabiliră ca un bărbat din Defaid să stea cu copiii în fiecare noapte, ca să fie sigur că Poarta rămânea închisă. Acel bărbat ar fi rămas în casa de pază, în siguranţă, în Gard. Apoi le dădură tuturor orfanilor din Gwenith câte un fluier de trestie ca să-l poarte legat la gât cu un şnur de piele. La primul semn de pericol, orfanii trebuiau să sufle în fluiere, trezindu-i pe săteni din somn ca să se poată ascunde în pivniţe, să fie în siguranţă, departe de mâncătoarele de suflete şi de alte creaturi ale Fiarei.

Şi aşa, orfanii din Gwenith deveniră paznicii Defaidului. Şi tot aşa, Alys află exact cât de multe putea face doar pentru că un bărbat îmbrăcat în negru şi alb îi spusese să facă.

NOUĂ

Alys crezuse cândva că îi plăcea să stea trează, dar aceea era ideea unui copil prost care stătea în pat şi îşi permitea luxul de a hotărî dacă era obosit sau nu.

Acum, Alys era obosită tot timpul. Îi era rău tot timpul, zi şi noapte. De câteva ori, adormise cu bărbia pe Gard şi se trezise după câteva secunde cu aşchii ascuţite îngropate adânc în piele. Dar aşchiile erau ultima ei grijă. Un pas greşit pe cărarea strâmtă care înconjura Gardul şi ar fi căzut şase metri în gol şi nimic nu i-ar fi atenuat căderea. Trecuseră doar câteva luni de când copiii începuseră să stea de pază, şi deja câţiva îşi rupseseră oasele. Madog îi bombăni lui Enid că era doar o chestiune de timp până când unul dintre ei şi-ar fi rupt gâtul. Şi poate că atunci, spuse Madog, oamenilor din Defaid le-ar fi venit minţile la cap. Ar fi trebuit să înţeleagă că asta nu era o treabă pentru copii.

Apoi unul dintre copii chiar îşi rupse gâtul. Bergam, un copil unic, ca Alys, de doar şapte ani. Alys fusese la păşune în noaptea aceea, aşa că Enid îi spuse a doua zi cum auzise ţipătul lui în întuneric, apoi zgomotul făcut de corpul lui când atinsese pământul şi cum nu credea că va uita vreodată acea izbitură îngrozitoare din noapte.

Madog se înşelase. Căderea lui Bergam nu schimbă nicio părere în sat. Preoţii le spuseră copiilor din Gwenith doar să fie mai atenţi.

Şi Alys era să cadă o dată şi să moară. Se întâmplă în timpul primului îngheţ. Cărarea era alunecoasă din cauza gheţii, iar ochii lui Alys încă nu se obişnuiseră cu noaptea. Alys putea umbla pe tot perimetrul Gardului cu ochii închişi şi mâinile legate la spate. Dar, la început, fiecare noapte era îngrozitoare – o luptă împotriva somnului şi a pericolului de a cădea.

Copiii trebuiau să păstreze distanţa unul faţă de celălalt. Nu aveau voie să vorbească sau să se adune laolaltă. Trebuiau să se împrăştie în toate părţile şi să păzească. Aşa

că atunci când Alys îşi pierduse echilibrul pe cărarea îngheţată, când mâinile ei se agăţaseră de marginea Gardului şi nu găsiseră niciun loc de sprijin, ar fi fost de aşteptat să cadă şi să moară. În schimb, cineva alergă până la ea – un băieţel tăcut pe nume Delwyn, care se ţinuse după ea pentru că nu suporta să fie singur. Şi, cumva, împreună, Alys şi Delwyn reuşiră să se ridice din nou în loc să-şi rupă gâturile. Alys şi Delwyn se ţinură unul de celălalt câteva momente după aceea, în timp ce inimile lor băteau nebuneşte. Apoi ea îi mulţumi repede, în şoaptă, şi fiecare începu să meargă din nou.

Fiecare zi care trecea în Defaid era la fel pentru Alys. Mama o trezea la amiază pentru prânz, treburile gospodăreşti şi câteva lecţii simple, îi dădea cina înainte de apus, apoi o trimitea la postul ei de pe Gard sau să păzească oile dincolo de Gard. Când răsăritul îi încheia paza, Alys se întorcea din nou acasă pentru micul dejun şi somn, chiar când restul satului se trezea.

Ar fi putut fi plăcut să petreacă fiecare noapte cu ceilalţi copii din Gwenith. Dar toţi erau prea obosiţi ca să vorbească sau să-şi dorească să se joace. Prietena lui Alys, Gaenor, se stingea din cauza efortului, de parcă ar fi devenit invizibilă sub ochii lui Alys. În Gwenith, Gaenor era îmbujorată şi râdea tot timpul. Acum ajunsese o umbră cu pielea pământie şi cearcăne vinete pe sub ochi.

Alys bănuia că şi ea arăta cam la fel. Toţi copiii din Gwenith arătau aşa. Fie că erau bruneţi sau blonzi, înalţi sau scunzi, cu ochii de culoarea pietrelor sau a muşchiului, nimeni nu putea confunda un copil din Gwenith cu un adevărat copil al Defaidului. Copiii din Gwenith aveau ochii cufundaţi în orbite. Cearcănele lor aveau culori diferite, de la verzui, la cenuşii, până la violete ca prunele. Şi nu exista niciun copil din Gwenith care să fie gras. Majoritatea arătau ca şi cum un vânt puternic i-ar fi putut arunca de pe Gard noaptea. Şi, bineînţeles, din când în când, asta se şi întâmpla.

Pe de altă parte, copiii din Defaid aveau obrajii roşii ca merele şi nu aveau nicio grijă. Râdeau uşor, se jucau la

lumina soarelui şi dormeau adânc în întuneric.

Lui Alys nu-i plăceau prea mult copiii din Defaid. Şi nici versurile lor stupide. Ajunsese să urască toate acele cântece vechi, chiar dacă pe multe dintre ele le cântase chiar ea, în zilele în care locuise în Gwenith. Dar acum simţea altceva faţă de ele. Versurile acelea îi rămâneau în minte şi ar fi vrut să se scuture ca să scape de ele, dar ele se agăţau şi nu voiau să se desprindă.

Când crezi că nu te vede,
Sigur te înşeli,
Ascunde-te sub pături,
Încearcă să cânţi.

În timp ce se apropie pe furiş,
Va gânguri încet,
Îmi pare rău, dragule, ai încurcat-o,
Fiara a venit după tine!

Îşi aminti de câte ori o speriase pe Gaenor cu asemenea versuri şi simţi că trebuia să fi fost alt copil – nu ea – cea care făcuse asta. Şi în altă viaţă. De când Mămica şi Tăticul fuseseră luaţi de mâncătoarele de suflete şi Fiara venise la Alys în pădure, acele cântece vechi o îngreţoşau pe Alys. Simţea că inima ei se înăsprea şi se întuneca atunci când auzea un copil nechibzuit din Defaid cântând unul dintre acele cântece. Voia să tragă de păr pe vreunul dintre ei – poate pe scumpetea de Cerys, una dintre cele mai drăguţe fetiţe din sat – şi să-i spună exact cum arăta Fiara când venea după cineva. Cum nu scotea sunete pe gură, ci vorbea dinăuntrul ei. Cum o făcea să simtă vântul. Voia să vadă cum ochii lui Cerys se căscau de teamă. Voia să o facă să plângă.

Alys se speria de ea însăşi câteodată. Când se înfuria aşa, era sigură că nici un alt copil din Gwenith nu avea gânduri atât de rele. Ceilalţi copii din Gwenith erau obosiţi. Adesea erau trişti. Dar nu erau furioşi. Nu erau amărâţi. Amărăciunea lui Alys avea un gust înţepător. Îi usca gura.

Dar, în afară, Alys era la fel ca oricare alt copil din Gwenith şi descoperi că ceilalţi nu se mai uitau la ea ca şi cum ar fi avut răspunsul la un mister pe care ei nu-l puteau înţelege. Era la fel de obosită ca ei. Îşi trăia zilele la fel de resemnată ca ei. În grupul lor, toţi erau la fel.

Alys crezuse că se temea de noapte când era mică, dar acum noaptea era un monstru care se ridica mare şi întunecat înaintea fiecărei zile din viaţa ei. Şi casa acelui monstru era Gardul, un munte din lemn pe care Alys ajunsese să-l cunoască mai bine decât îşi cunoştea dormitorul. Îşi pierdea capacitatea de a-şi aminti de o vreme când Gardul nu existase, când zilele şi nopţile ei nu fuseseră modelate de el. Era destul de greu chiar şi vara, când zilele erau lungi. Dar iarna li se părea că de-abia îşi terminau treburile gospodăreşti când începea să dispară lumina şi îi chema Gardul.

În fiecare seară, copiii din Gwenith urcau pe Gard sau mergeau pe câmpurile care se întunecau cu câinii ciobăneşti alergând pe lângă ei. Între timp, sătenii din Defaid se adunau ca să privească ultima dată orizontul violet în timp ce bărbaţii încuiau bine porţile Gardului. Apoi cântau cu toţii un imn:

Păstorul ne priveşte,
Ne veghează,
Noi suntem turma lui
De oi umile.

Îţi mulţumim pentru
Grija ta blândă,
Noi, turma Ta,
Mergem acum la culcare.

Alys întotdeauna refuzase să cânte imnul de apus împreună cu sătenii. Şi, în cele din urmă, toţi copiii din Gwenith încetară să-l cânte. Pentru mulţi dintre ei, momentul împotrivirii venea la prima ninsoare – sau la prima furtună – pe care şi le petreceau alunecând pe

cărare, adunaţi sub acoperişul prin care se scurgea apa al vreunui turn de pază sau tremurând pe câmp. Alys îşi dădu seama că nu conta dacă micuţii din Gwenith cântau sau nu. Copiii din Defaid cântau destul de tare pentru toţi.

Aşa trecură ani de zile şi Alys crescu. Dintr-un copil mic cu ochii cufundaţi în orbite, se făcu un copil mai înalt. Se gândea la primele zile petrecute în Defaid şi se întreba cum supravieţuise. Ştia mult mai multe lucruri decât crezuse că ştiuse la şapte ani. Deşi, bineînţeles, unele lucruri rămăseseră la fel. Alys încă îi detesta pe Preoţi şi le ocolea cât de mult putea pe nevestele lor.

Dar nu putea face asta tot timpul pentru că Mama o trimitea adesea pentru o treabă, de obicei, dincolo de Gard. Mamei probabil i se părea un act de bunătate – o cale de a-i oferi lui Alys puţin aer curat. Dar, ca să câştige acea puţină libertate, Alys trebuia mai întâi să îi viziteze pe Preotul Miles sau pe nevasta lui ca să le ceară voie. După ce se înălţase Gardul, Marele Preot împărţise orăşelul în felii, ca pe o plăcintă. Fiecare felie aparţinea unui Preot. Preotul Miles era al lor, iar Alys îl considera umbra Marelui Preot. De fapt, se ţinea atât de aproape de Marele Preot, că Alys îi pusese o poreclă în secret. Îl numea Umărul. Oriunde era Marele Preot, era şi Umărul Miles, aplecându-se ca să îi şoptească la ureche.

Oamenii obişnuiţi din Defaid puteau intra şi ieşi pe Porţi când voiau, dar cu trei condiţii. Prima: trebuiau să se înregistreze la intrare şi la ieşire la casa de pază. A doua: trebuiau să se întoarcă înainte de apus. Şi a treia: nu aveau voie să se mai întoarcă niciodată la casele lor abandonate. Pedeapsa pentru trecerea fără voie prin acele locuri era izgonirea din Defaid pentru totdeauna. Alys îşi dădu seama că Preoţii ştiau că, dacă oamenii şi-ar fi revăzut vechile locuinţe sau ar fi simţit aerul proaspăt pe care l-ar fi putut respira acolo, atunci nu s-ar mai fi întors niciodată în orăşelul prăfuit şi arhiplin.

Copiii din Gwenith primeau instrucţiuni şi mai stricte decât oamenii obişnuiţi din Defaid când doreau să plece

dincolo de Gard. Trebuiau să îşi viziteze Preotul şi să li se treacă numele într-o carte mare. Apoi li se oferea o brăţară de fier numerotată ca să o poarte cât timp erau afară şi să o înapoieze când se întorceau. Fiecare Preot ştia că, dacă o brăţară nu îi era înapoiată până seara, atunci un copil din Gwenith se rătăcise.

Preoţii din Defaid se temeau de rătăcire mai mult decât de orice altceva. Alys ar fi vrut să vadă faţa Marelui Preot dacă s-ar fi trezit într-o zi şi ar fi aflat că toţi copiii din Gwenith dispăruseră. Dar asta nu s-ar fi întâmplat niciodată. Copiii ştiau târgul pe care îl făcuseră. Ei îi ofereau Defaidului ochii şi urechile lor, trupurile şi tinereţea lor şi, în schimb, Defaidul le oferea adăpost, hrană, îmbrăcăminte şi iluzia siguranţei. Se temeau de mai mult decât de frigul şi foamea în drumurile lungi. Începură să circule poveşti printre copii, poveşti despre viziuni pe păşune în timpul nopţii – viziuni cu femei care arătau ca nişte copaci, şopteau şi cântau, promiţând somn şi odihnă. Doar copiii mai mari – de şaisprezece ani sau mai mult – le văzuseră pe femei. Şi niciunul dintre ei nu urmă acele voci alinătoare. Dar Alys credea că era doar o chestiune de timp până când unul dintre ei ar fi făcut-o. *Să doarmă.* Care dintre ei nu ar fi sacrificat totul pentru asta?

Niciunui copil din Gwenith nu trebuia să i se spună să ţină secrete aceste viziuni. Dacă ar fi mărturisit asemenea lucruri vreunui om din Defaid ar fi fost biciuit – sau, mai rău, izgonit. Copiii din Gwenith nu vorbeau despre acele cântece decât între ei şi în şoaptă în timp ce mergeau la câmp.

Alys se întreba câteodată dacă vreunul dintre oamenii din Defaid auzea vreodată acele cântece sau le vedea vreodată pe mâncătoarele de suflete. Dar credea că asta nu se întâmpla. Oamenii din Defaid dormeau în tihnă, în interiorul Gardului lor, noaptea. Niciun cântec nu ajungea acolo, la urechile lor. Între marile lor garduri din lemn, locuitorii din Defaid erau protejaţi. Nimeni nu intra pe Poartă dacă nu era invitat intenţionat de oamenii din Defaid. Călătorii aveau voie să intre pentru negoţ, dar trebuiau să plece înainte de apus. Paznicii se asigurau de

asta.

Alys nu putea zări niciodată un călător fără să se gândească la Pawl. Îl văzuse de multe ori de-a lungul anilor. El şi nevasta lui, Beti, îi zâmbeau întotdeauna. Şi, de fiecare dată când o vedea, Pawl îi spunea acelaşi lucru.

— Uite-o pe fata pe care am găsit-o. Nu-i frumoasă?

Îi spuse că Preoţii nu-l lăsau să o ia cu el la Lacuri, chiar dacă încercase din răsputeri să-i convingă. Şi nu putea să insiste prea mult pentru că ar fi putut să nu-l mai lase să vândă acolo niciodată. Pe lângă asta, crezuse că îi era mai bine printre ai ei, într-o casă sigură şi stabilă decât într-o căruţă cu coviltir prin care trecea vântul. Atunci nu ştiuse – nu ar fi putut şti – ce aveau să le ceară oamenii din Defaid copiilor. Alys îi ascultă scuzele şi văzu că era sincer în legătură cu fiecare dintre ele. Dar, chiar şi la vârsta de doisprezece ani, când ştia cum era lumea, ar fi vrut ca el să fie mai curajos. Ar fi vrut să o ia şi să o ducă la Lacuri cu el, fără să se gândească la consecinţe. Dar nu avea să-i mai ceară niciodată să o salveze de situaţia în care se afla. Şi nu mai vorbiră niciodată despre acea zi în care o lăsase în Defaid şi despre cum plânsese după el.

Atunci plânsese ultima dată.

Alys tocmai termină de spălat ultima farfurie când Mama îi spuse că trebuia să meargă la Poartă. Era o zi de sfârşit de vară şi noaptea deja părea să vină mai repede decât cu o zi înainte. Alys merse în camera ei ca să îşi ia hainele de lână pentru noapte şi îşi puse fluierul la gât.

În acea seară avea să fie cu oile pe păşune. O noapte pe păşune putea fi plăcută. Putea să umble prin iarba înaltă, iar câinii ciobăneşti erau un fel de alinare, chiar dacă nu erau deloc interesaţi de oameni. Erau câini utilitari care se concentrau doar la apărarea oilor de vulpi şi lupi.

Dar umblatul prin câmpul cu iarbă îi amintea întotdeauna lui Alys de noaptea în care veniseră mâncătoarele de suflete în Gwenith. De când auzise prima dată despre cântece şi despre viziunile cu femeile-copaci ale copiilor mai mari, Alys era cu urechile ciulite după muzica lor. Uneori i se părea că o auzea, că auzea cum o chema

cineva, un „şşşt” spus cu blândeţe, apoi îşi dădea seama că era doar vântul printre frunze, doar freamătul crengilor. Se întrebă cât mai avea de aşteptat până să le vadă din nou pe mâncătoarele de suflete şi ce s-ar fi întâmplat dacă le-ar fi văzut. Se simţea atrasă şi speriată de ele în acelaşi timp şi asta era un chin pentru ea. Poate că ceilalţi copii nu se mai uitau la Alys ca şi cum ar fi fost diferită, dar ea ştia că era. În fiecare zi se simţea ca un monstru care umbla printre cei nevinovaţi, de parcă ar fi fost închisă de partea cealaltă a unei uşi încuiate. Acest sentiment că adevăratul ei sine era ascuns crea o distanţă între Alys şi toată lumea din jurul ei, chiar şi ceilalţi copii din Gwenith. Nu avea prieteni adevăraţi printre ei. Nu mai avea. Cea mai apropiată prietenă a ei, Gaenor, murise de febră când avuseseră amândouă zece ani. Gaenor începuse să se stingă din prima zi în care ajunsese în Defaid şi, după o săptămână de transpiraţie şi tuse, se stinsese de tot. Nici măcar Mama nu putuse să o salveze.

Alys se gândi la toate astea în timp ce oamenii din Defaid îşi cântau imnul de seară şi, în scurt timp, ieşi pe Poartă, cu un câine ciobănesc cu blană neagră, cafenie şi albă, lângă ea. În faţa ei, pe cărarea care ducea la păşune, era Delwyn, băiatul de care se agăţase pe Gard când era doar o copiliţă de şapte ani. El mergea cu cei doi fraţi ai lui, Albon şi Aron, care aveau amândoi şaisprezece ani şi erau gemeni identici. Delwyn avea doisprezece ani, la fel ca Alys, dar ea era cu un cap mai înaltă decât el şi mai lată în umeri. El era mititel şi părul lui era atât de blond că strălucea alb la lumina lunii. Umbla foarte repede şi fără să facă niciun zgomot, aşa că fraţii lui îl porecliseră Iepurele.

Dar în acea zi, Delwyn nu mai fu atât de rapid. Alys îşi dădu seama că nu se simţea bine după felul în care îşi târşâia picioarele. Şi văzu că, după ce Aron fu sigur că Poarta se închise în urma lor, îngenunche şi îl luă în spate pe Iepure ca să îl care. Lui Alys îi trecu prin minte că Delwyn era prea mare ca să mai fie cărat în spate – nu-şi putea imagina că cineva ar mai fi cărat-o în spate pe ea. Dar Delwyn arăta mai mult ca un copil de opt ani decât ca

unul de doisprezece. De parcă ar fi hotărât să nu mai crească în acest loc.

Alys îi ajunse din urmă.

— Delwyn nu se simte bine?

Albon se uită la Alys cu o expresie îngrijorată.

— Are febră, spuse el.

Alys tăcu. Toţi copiii ştiau ce înseamnă febra. Însemna că se puteau trezi peste câteva zile simţindu-se mai bine, sau puteau să se simtă mai rău şi mureau într-o săptămână. Ca Gaenor.

Aron spuse:

— O să-l culcăm sub un copac şi o să lăsăm un câine cu el. După aceea o să păzim păşunea în locul lui. Iepurele nostru are nevoie de somn ca să se facă bine.

Nu trebuiau să facă asta. Dacă ar fi aflat Preoţii, Albon şi Aron ar fi fost aspru pedepsiţi – poate chiar izgoniţi. Dar Preoţii n-aveau cum să afle. Cine să le spună? Niciun om din Defaid nu era destul de curajos ca să iasă pe Poartă noaptea şi să-i verifice.

Păşunea lui Alys, înconjurată din toate părţile de garduri vii dese ca să împiedice oile să meargă prea departe, era dincolo de cea a lui Delwyn. Le făcu semn cu mâna şi le spuse noapte bună băieţilor, apoi merse mai departe cu câinele ei.

Trecură ore întregi în care Alys umblă pe păşunea ei. Luna se ridică deasupra, apoi coborî spre vest şi, în sfârşit, acela fu semnul pentru Alys că putea să se oprească. I se făcu frig în aerul nopţii şi trebuia să mănânce ceva ca să rămână trează. Se lăsă jos, la baza unui copac, şi îşi scoase mâncarea pe care şi-o împachetase înainte să plece de acasă. Mâncă o bucată de brânză acră cu pâine neagră, apoi îşi înfipse dinţii într-un măr şi, după ce îl roase până la seminţe şi cotor, oftă. Strângându-şi picioarele sub ea, se ridică, se ghemui şi auzi un mieunat.

Doi ochi gălbui şi luminaţi de lună întâlniră privirea ei şi o pisicuţă sălbatică şi dungată ieşi din iarbă, nesigură şi curioasă. Pisicile nu aveau voie să intre în Defaid. Erau proscrise de Bunul Păstor – pentru că nu puteau fi

domesticite, erau viclene şi aveau inimi egoiste – spre deosebire de câini, care le păzeau oile. Marele Preot spusese că lupii şi pisicile sălbatice erau pentru Fiară ceea ce câinii şi oamenii erau pentru Bunul Păstor.

Alys văzuse adesea pisici sălbatice vânând pe păşuni, dar întotdeauna de departe, niciodată atât de aproape. Înlemni, aşa ghemuită cum era, şi îşi ţinu respiraţia. Pisica înlemni şi ea. Apoi, după câteva secunde care trecură încet, animalul se apropie cu paşi prudenţi. În cele din urmă, când fu un pic mai departe de un braţ întins, Alys îşi întinse mâna cu palma în sus şi aşteptă. Se întrebă cum era blana pisicii la atingere. Simţi un punct umed pe vârful degetului când pisica o atinse cu botul, apoi marginile câtorva dinţi când îi împinse mâna, frecând-o cu obrazul ei, apoi pisica se uită la ea, pe jumătate prietenoasă şi pe jumătate provocatoare. Alys îi scărpină obrazul şi bărbia aşa cum văzuse că făceau sătenii cu câinii mai prietenoşi. Animalul începu să toarcă din gât, apoi din tot corpul. Alys era fascinată. Simţi torsul pisicii în corpul ei. Se simţi încălzită şi îmblănită. Se simţi ca o pisică.

Apoi simţi durere. Animalul îi zgârie palma cu o gheară, apoi sâsâi şi sări în spate, cu blana ridicată, ochii îngustaţi şi arătându-şi dinţii zimţaţi şi ascuţiţi. Sângele curse din zgârietura lungă care sfârâia şi zvâcnea în palma lui Alys. „Fiinţă rea”, se gândi ea. Luă o piatră ca să o arunce, dar pisica deja fugise în iarba înaltă. Aruncă piatra oricum, ştiind foarte bine că nu avea să-şi nimerească niciodată ţinta. Apoi îşi linse sângele de pe mână şi începu să tremure. Îi era frig din nou.

Tremură, apoi se gândi la Delwyn, care dormea singur pe păşunea lui. Alys se gândi că ar fi putut să vadă cum se mai simţea. Ar fi putut să-i dea un pic din ceaiul de mentă pe care îl adusese cu ea. Mama întotdeauna spunea că febra îi seca pe oameni şi trebuia să-i tot umpli la loc. Hotărâtă, Alys se ridică, îşi luă traista şi merse spre păşunea lui Delwyn.

Îl văzu dormind ghemuit sub un copac, doar o grămăjoară sub nişte pături de lână, cu un cap alb-blond

ieşind în afară deasupra.

Apoi le văzu pe ele. Pe fetele care arătau ca nişte copaci, fetele care erau mâncătoare de suflete. Pluteau pe câmp, spre Delwyn.

Apoi fetele care arătau ca nişte copaci o văzură pe Alys. Şi plutiră spre ea.

Ajunseră din nou aproape de ea şi erau foarte frumoase cu ochii lor mari şi cenuşii, de bufniţă. Încă erau mai înalte decât Alys, dar nu cu mult. Părul lor era lung, negru şi încâlcit, împletit cu frunze şi crenguţe. Hainele lor păreau făcute şi ele din frunze şi crenguţe… sau din pământ, dacă nişte haine puteau fi făcute din pământ.

Ajunseră destul de aproape ca să stea de vorbă cu ele, iar Alys nu era sigură dacă ele veniseră la ea sau ea mersese până la ele.

Îşi puseră mâinile pe umerii lui Alys, una de fiecare parte, la fel cum făcuseră cu ani în urmă. Alys simţi din nou firul invizibil care se întindea de la mâna unei fete până la cealaltă şi trecea prin ea.

— Asta e fata. Îţi mai aminteşti de ea, Soră?

— Da, Angelica. Îmi mai amintesc de fată.

— Fato, vrei să vii cu noi? Ai putea să te odihneşti cu noi o vreme.

Cuvântul „odihnă” pătrunse în mintea lui Alys şi de-abia rezistă, de-abia îşi împiedică pleoapele să se lase în jos şi să se închidă. Ar fi fost atât de bine să doarmă. Să se odihnească. Se gândi la Delwyn şi se forţă să rămână cu ochii deschişi.

— Dar nu e vremea ei, Soră. Nu e vremea ei.

— Da, dar va fi, Benedicta. În curând.

Apoi îşi retraseră mâinile de pe ea, firul invizibil se rupse, iar ele plutiră mai departe de Alys până când dispărură.

ZECE

Alys îngenunche lângă Delwyn şi îşi puse mâna pe capul lui. Simţi căldura lui în corpul ei, o durere bruscă de cap şi de încheieturi şi o slăbiciune care o apăsa ca un jug pus pe umeri. Îşi luă mâna de pe el şi scăpă de acele senzaţii. Îşi deschise traista şi scoase plosca în care avea ceai, apoi îl scutură pe Delwyn ca să-l trezească. El o privi confuz şi cu ochii mari pentru un moment, de parcă nu ar fi văzut-o. Apoi i se limpezi vederea. Dar câinele ciobănesc care zăcea lângă el nu vedea nimic. Era nemişcat ca o piatră. Alys îşi întinse o mână ca să îi atingă blana groasă şi îi simţi respiraţia rară, iar propria ei respiraţie încetini şi pleoapele i se lăsară în jos. Mai văzuse un asemenea somn cândva, în Gwenith. Era un somn vrăjit. Îşi luă repede mâna de pe el.

— Delwyn, şopti Alys temându-se că-l va speria. Poftim, trebuie să bei nişte ceai.

Ţinu plosca la buzele lui cu o mână şi îl ajută să se ridice cu cealaltă.

— Alys, spuse el, am avut un vis foarte ciudat.

— Ce-ai visat?

— Am văzut doi copaci subţiri plutind pe câmp, chiar acolo. Arătă, cu un deget slab, chiar în faţa lui, spre păşune. Dar, în loc de crengi, aceşti copaci aveau braţe şi picioare, apoi mi-am dat seama că nu erau copaci – erau femei. Şi... pluteau spre mine. N-au scos o vorbă, dar am simţit că mă chemau pe nume, le auzeam în mintea mea cum îmi cântau. Şi era frumos, Alys.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea?

— Chiar când am crezut că mă pot ridica şi pot merge la ele, s-au oprit... atât îmi amintesc.

Alys se aşeză lângă Delwyn şi, chiar dacă nu mai făcuse niciodată aşa ceva până atunci, îl trase mai aproape de ea şi îi puse capul în poala ei. Apoi trase pătura lui peste amândoi şi îi mângâie părul cu blândeţe în timp ce îi spunea să adoarmă.

Alys stătu aşa ore întregi şi simţi căldura ridicându-se din

Delwyn. Când zorii începură să albăstrească cerul, febra lui Delwyn scăzu, iar părul lui umed din cauza transpiraţiei i se lipi de cap. Era timpul să se întoarcă la Porţi, aşa că Alys îl scutură ca să îl trezească. Amândoi ieşiră de sub pături şi câinele ciobănesc se trezi şi el din somn. Apoi merseră amândoi să-i caute pe Albon şi Aron.

La început, nu-i putură găsi pe gemeni, dar apoi privirea lui Alys fu atrasă spre un loc de pe câmp în care oile erau agitate – un loc gol pe care oile îl ocoleau, în care nu voiau să intre. Ea şi Delwyn merseră cu greu prin turmă şi îi găsiră pe fraţi în mijlocul acelui cerc. Erau întinşi pe spate, cu gurile larg căscate şi ochii deschişi.

Alys mai văzuse acele priviri. Nu erau doar privirile morţii, ci ale morţii sufletului. Delwyn ţipă şi îşi apucă fluierul, gata să sufle.

Alys îi smulse fluierul din mână şi îl apucă strâns de umeri.

— Delwyn, ascultă-mă. Uită-te la mine. Doar la mine, nu la ei. Ochii lui Delwyn se tot îndreptau spre fraţii lui şi expresiile lor îngrozitoare, aşa că Alys îl trase afară din acel câmp. Apoi se întoarse din nou spre el.

— Delwyn, vom chema ajutoare. Dar trebuie să mă asculţi un moment. Nu trebuie să spui niciun cuvânt Preoţilor despre visul pe care l-ai avut. Şi niciunui om din Defaid. Mă înţelegi?

Delwyn se uită din nou la ea, alb la faţă şi îngrozit, dar dădu din cap.

— Şi să nu spui nimănui că ai dormit sub un copac toată noaptea. Să le spui că ai umblat pe păşune, cum faci întotdeauna, şi că ai venit aici dimineaţa şi ţi-ai găsit fraţii. Atât să le spui. Delwyn, trebuie să-mi promiţi asta.

Delwyn dădu din cap din nou, arătând ca un copil. Nu, nu ca un copil, se corectă Alys. Ca una dintre păpuşile de cârpă ale fetelor din sat. Ceva făcut să arate ca un copil, dar fără viaţă.

Apoi ea suflă în fluierul ei şi ţipă, trăgându-l pe Delwyn după ea. Madog veni primul, alergând, iar ea îi spuse ce găsiseră. Şi despre femeile-copaci pe care le văzuse

Delwyn.

— Să nu spui nimănui, spuse Madog. Ştii asta, da?

Se uita la Alys, nu la Delwyn. Delwyn se retrăsese undeva în interiorul lui, unde nu auzea şi nu înţelegea cuvintele.

Alys dădu din cap.

— Acum du-te şi aşteaptă pe păşune până îi aduc pe Preoţi. O să le spun doar că vă întorceaţi la Poartă de pe păşunile voastre separate şi aşa i-aţi găsit. Bine? Se uită la Delwyn. Bine, Delwyn. Spune ceva.

Delwyn îşi ridică privirea. Ochii lui erau sticloşi, ca o apă limpede. Alys se gândi că el era departe. Era lângă ea, dar nu mai era acolo. Totuşi, în cele din urmă, Delwyn dădu din cap.

— Da, spuse el încet.

Alys şi Delwyn îi aşteptară pe Preoţi la marginea păşunii, nevrând să vadă din nou ceea ce îşi doreau să nu fi văzut deloc. Dar când veniră Preoţii, copiii fură nevoiţi să le arate drumul până la trupurile băieţilor.

Preoţii stătură holbându-se la băieţii morţi. Marele Preot îl întrebă pe Delwyn ce se întâmplase, iar băiatul nu spuse nimic. Îşi deschise gura, dar nu ieşi nimic din ea, iar Alys îl privi îngrozită. Asta nu era bine, se gândi ea, nu era bine deloc. Preoţii nu puteau afla despre femeile-copaci şi cum îl chemaseră. Orice copil din Gwenith care ar fi recunoscut că văzuse o mâncătoare de suflete – şi ar fi trăit să spună povestea – ar fi fost izgonit. Sau, mai rău, ars pentru că s-ar fi crezut că era vrăjitoare. O creatură a Fiarei.

— Ne întorceam la Poartă de pe păşunile noastre separate, spuse Alys. Şi nu i-am văzut pe Albon şi pe Aron pe drumul din faţa noastră, aşa că ne-am hotărât să-i căutăm. Atunci i-am găsit aici, aşa. Nu ne-am atins de ei.

— L-am întrebat pe *băiat* ce s-a întâmplat. Nu pe tine, Alys, îi spuse Marele Preot, lăsându-şi în jos sprâncenele negre în aşa fel încât ajunseră la rădăcina îngrozitorului lui nas ca un cioc de şoim.

Ceilalţi Preoţi rămaseră tăcuţi.

— Asta e lucrarea mâncătoarelor de suflete, spuse

Marele Preot. Creaturile Fiarei.

Ceilalţi Preoţi dădură din capete.

Marele Preot continuă.

— Răul caută rău, le spuse el. Caută ceva asemănător lui. Băieţii au fost neascultători. Dovada e aici, înaintea noastră. De ce n-au fost pe păşunile lor în loc să fie aici, împreună? De câte ori ne-au mai înşelat aceşti copii neascultători? Bunul Păstor poate păzi doar oile care îl urmează.

— Aşa e, cum spuneţi, Mare Preot, spuse Umărul Miles. Îşi încrucişă braţele pe burtă. Aceşti băieţi au invitat Fiara în mijlocul lor. Mai rău, au condus demonii Fiarei aproape de uşile noastre.

Câţiva oameni inspirară adânc la vorbele acestea. Şi, nu pentru prima dată, Alys se întrebă cât de speriaţi erau oamenii care se izolau în interiorul Gardului de lemn noaptea.

— Băieţii au adus această nenorocire asupra lor, spuse Marele Preot. Prin urmare, nimic nu s-a schimbat pentru turma credincioasă a Bunului Păstor din Defaid. Viaţa va reveni aşa cum a fost şi vom învăţa din nou lecţia că Bunul Păstor îi poate apăra doar pe cei care îl urmează.

Alys îşi muşcă buza atât de tare, încât simţi gustul sângelui. Voia să spună prea multe lucruri, cuvintele i se adunau în gură, dar putea doar să le ţină înăuntru. Se uită la Delwyn şi văzu un băiat care doar semăna cu copilul pe care îl mângâiase toată noaptea. Copilul era doar o imagine în oglindă a acelui băiat – slab şi rece, dar nu era nimic dincolo de imaginea lui.

UNSPREZECE

În acea după-amiază, când Alys se trezi după câteva ore de somn agitat, întrerupt şi plin de vise, o rugă pe Mama ei să o trimită cu o treabă.

— Alys, ai acea privire, îi spuse Mama. Acea privire neliniştită. Ştiu că n-are rost să te ţin aici. Dar chiar crezi că Preotul Miles o să te lase să ieşi pe Poartă ca să cauţi ceva după ce s-a întâmplat cu acei doi băieţi azi-noapte?

Alys îşi ridică privirea spre Mamă.

— Da, o să mă lase, dacă-i dăm ceva.

Mama se îndreptă şi îşi puse mâinile în şolduri.

— Şi cu ce ai vrea să-l mituiesc?

— Cu miere, Mamă. Ştii cât de mult îi place. Lui şi burţii lui grase.

Mama îi făcu semn lui Alys să tacă, repede şi cu asprime, de parcă cineva ar fi putut să le audă.

— Alys, ţi-am zis de nenumărate ori să nu mai spui asemenea lucruri.

— Dar şi tu ai zis acelaşi lucru despre el, spuse Alys.

— Da, ei bine, asta e greşeala mea. Mama dădu din cap şi îşi întinse mâna pe un raft după un borcan cu miere de o culoare maronie atât de închisă, încât părea aproape neagră. Dacă ai de gând să-l mituieşti, ar fi bine să o faci cu ceva bun.

Alys aproape că zâmbi, dar apoi îşi aminti că nu avea de ce să zâmbească în acea zi.

Mama îi înmână coşul.

— Ciuperci, spuse ea. Întotdeauna ne sunt de folos ciupercile. Şi poţi să-i spui doamnei Miles că îi vei da jumătate din ce găseşti. Asta ar trebui să o bucure. Deşi n-o să înţeleg vreodată cum poţi să-ţi dai seama când e mulţumită femeia aia. Se uită spre Alys. Acum du-te.

Alys şi Mama se pricepeau destul de bine să-i mintă pe doamna Miles şi pe Preot, soţul ei. De obicei, nu îi minţeau de-a dreptul, ci doar omiteau ceva. Aşa că poate îi spuneau doamnei Miles că mergeau să caute fructe de pădure. Şi

poate că făceau asta. Dar poate că adunau şi ierburi de care aveau nevoie ca să oprească ciclul unei femei sau să uşureze durerile unei naşteri dificile. Acestea erau ierburile pe care Preoţii le interziceau cu stricteţe. Spuneau că doar Bunul Păstor trebuia să hotărască tot ce avea legătură cu ciclurile menstruale şi chinurile naşterii. Iar Mama spunea că Preoţii nu ştiau prea multe despre aceste lucruri. Dar Mama era precaută. Îşi păstra leacurile secrete şi nu mai pomenise niciodată de ceaiul pe care i-l dăduse lui Mary în acea noapte.

Cu siguranţă, Mama şi Alys nu erau singurele persoane din sat care aveau secrete faţă de Preoţi. Toţi sătenii se foloseau de asemenea scurtături şi îşi îndulceau cererile de permisiune cu o bucată de brânză sau un borcan de marmeladă. Alys putea doar să-şi imagineze cât de pline erau cămările doamnei Miles datorită acestor îndulciri.

Alys îşi strânse ochii până o durură când ieşi la lumina soarelui şi fu orbită pentru un moment. Stătu acolo, cu mâna ca un scut în faţa ochilor, până când lumina care îi trecea prin pleoape nu o mai înţepă până în creier, apoi îşi deschise încet ochii, puţin câte puţin, până când putu vedea lumea din jurul ei. Nu mai plouase de o săptămână şi praful se ridica din cauza picioarelor, a căruţelor şi a copitelor care treceau. Dacă Alys ar fi luat-o spre dreapta, ar fi ajuns la Poartă în mai puţin de cinci minute. Dacă nu ar fi avut nevoie de permisiune să plece, ar fi putut să iasă pe acele uşi şi să se îndrepte spre pădure. În schimb, se întoarse spre stânga şi merse spre Preotul Miles.

Preoţii locuiau în cele mai frumoase case din sat. Casele lor nu erau mari, asta nu ar fi fost o dovadă de decenţă. Dar varul era întotdeauna proaspăt şi obloanele lor erau tot timpul în cea mai bună stare.

Doamna Miles trebuie să fi fost chiar de cealaltă parte a uşii bucătăriei ei atunci când Alys bătu la uşă, pentru că imediat umplu cadrul uşii cu rochia ei neagră şi şorţul alb şi apretat. Era o femeie formidabilă, înaltă şi lată, cu sprâncene negre ca nişte linii drepte pe faţă şi cu părul negru precum cărbunele legat într-un coc strâns.

— Copilă, spune repede ce vrei, azi au trecut oameni tot timpul şi mă reţin de la muncă.

Alys îi înmână coşul cu miere.

— Mama vrea să caut ciuperci. Şi să vă dau jumătate din ele.

— O să-l întreb pe Preot.

Doamna Miles întotdeauna îşi numea soţul Preot. Închise uşa şi o lăsă pe Alys să aştepte afară.

Uşa se deschise din nou.

— Preotul ţi-a dat permisiunea. Te-a notat în carte. Dar ai grijă la timp. Va şti dacă întârzii. Doamna Miles îi oferi lui Alys coşul, acum golit de miere, şi îi dădu o brăţară grea din fier cu numărul nouă gravat pe interior.

Alys îşi puse brăţara pe încheietura mâinii, dădu din cap şi lăsă fustele largi ale doamnei Miles în spatele ei.

În timp ce Alys mergea spre pădure, se gândi la visele pe care le avusese după ce se terminase paza ei. Nu-i visase pe Albon şi pe Aron, morţi pe câmp. Probabil asta ar fi visat un copil bun. Un copil care nu ar fi ştiut asemenea lucruri. Nici măcar nu le visase pe mâncătoarele de suflete. În schimb, visase Fiara. Trecuseră cinci ani de când o văzuse ultima dată şi în aceşti cinci ani se întrebase dacă avea să o mai vadă vreodată. Dar, în visul ei, simţise că timpul nu trecuse deloc. Vremea care era esenţa ei i se păru la fel de puternică. Senzaţia de a face parte din ea, care făcea parte din tot – piatră, izvor, munte şi copac – era atât de puternică, încât Alys simţi vântul din ea.

Tot timpul, de când văzuse Fiara ultima dată, se întrebase: era bună ca Mama sau rea ca mâncătoarele de suflete? O parte din Alys voia să fie bună. Şi totuşi, mai era o parte a ei – foarte insistentă şi zgomotoasă în capul ei – care se întreba de ce ar fi trebuit să-şi dorească asta. Cu ce s-ar fi ales de la bunătate? Cu un şorţ apretat? Cu o viaţă petrecută păzind lumea de fiarele nopţii?

Se gândi la cum se simţise când era cu femeile-copaci, cum fusese gata să cadă pradă somnului şi cum ar fi dat totul pentru puţină odihnă. Cum ar fi mers cu ele dacă i-ar fi cerut-o a doua oară. Se gândi şi la cum se simţise – nu mai

fusese ea însăşi – când atinsese Fiara, pisica îmblănită şi fruntea febrilă a lui Delwyn. Simţise altceva când atinsese burta lui Mary. Cu Mary, Alys putuse să stea departe de boala pe care o simţea înăuntru. Cu ceilalţi nu mai existase nicio separare. Poate că, într-o zi, avea să atingă ceva – sau pe cineva – şi să se piardă cu totul. Oare aşa se întâmplase şi cu mâncătoarele de suflete? Alys voia să-i pună Mamei aceste întrebări, dar dacă ar fi făcut un pas în direcţia aceea, Alys ştia că Mama ar fi aflat totul. Ar fi văzut dincolo de toate minciunile şi jumătăţile de adevăr ale lui Alys şi ar fi ştiut ce făcuse ea. Alys n-ar mai fi putut să-i ascundă nimic. Mama ar fi ştiut că Alys lăsase acele creaturi să-i ia părinţii. Şi atunci Mama ar fi privit-o altfel. Sau poate nu s-ar mai fi uitat deloc la ea. Alys nu ar fi suportat asta.

Alys intră în pădure şi fu înconjurată de verdeaţă şi de pământul umed. Era o uşurare răcoroasă după satul uscat şi prăfuit. Alys simţi că ceva se deznoda în spatele şi în umerii ei în timp ce mergea tot mai departe pe muşchiul umed şi pe frunzele mucegăite şi prăfuite. Se gândi că acolo era locul ei. Nu în acel sat, pe Gard sau în acele păşuni. Doar aici Alys simţea că mergea spre ceva şi nu doar se învârtea în jurul unui adevăr despre ea la care nu putea să ajungă.

Continuă să meargă tot mai adânc în pădure. Fără direcţie, doar mai adânc.

Când îi auzi vocea deja cunoscută în minte – vocea care era în ea, dar nu îi aparţinea – se entuziasmă. Ştia că era ceva greşit, foarte greşit. Şi totuşi, de asta trebuise să vină în pădure. De-asta venea întotdeauna în pădure. Ca să o găsească.

— Le-ai văzut din nou şi ele te-au văzut.

— Da, spuse Alys. Amândouă.

Se uită peste tot în jurul ei, apoi o zări pe Fiară mergând cu paşi lungi şi cu genunchii îndoiţi prin jurul copacilor. Alys îi privi aripile din piele şi se întrebă cum arăta când zbura prin aer.

Se apropie tot mai tare. Apoi adulmecă aerul din jurul ei, cu nările umflate deasupra colţilor şi a limbii negre. Alys îi

simţi respiraţia în faţa ei. Mirosea a frunze căzute.

Lovi brăţara de fier de pe încheietura mâinii ei cu o gheară lungă. O ţinu.

— Ai văzut ce-au făcut? Ai văzut cum au luat ce nu trebuia luat?

— Nu, spuse Alys. Nu până după aceea.

— Ca atunci.

Ca atunci. Ca atunci când Mămica şi Tăticul ei fuseseră ucişi. Bineînţeles. Era la fel. O lăsaseră pe ea şi luaseră pe alţii. Iar ea le lăsase. Nu ridicase o mână să le oprească. Nu spusese un cuvânt de avertizare sau de ameninţare. Nu-i trecuse prin minte să facă asta. Chiar era o fată rea. Poate de-asta era în siguranţă cu mâncătoarele de suflete. Ele mâncau doar suflete bune.

— De ce? De ce n-au luat şi sufletul meu?

— Nu iau copii.

— De ce nu?

— Încă nu urăsc copiii.

— Încă?

Fiara nu-i răspunse. Îşi înclină capul spre ea.

Alys se uită în ochii ei umezi şi negri, iar pădurea din jurul ei se dizolvă şi simţi cum cădea. Era ca şi cum o mare groapă s-ar fi deschis în pământ şi ar fi căzut în ea. Nu era nimic în acea groapă. Groapa în sine era un nimic. Nu mai era vreme şi vânt. Nu se mai simţea mirosul noroiului şi al apei. Groapa era peste tot în jurul lui Alys. Nu se auzea niciun sunet, nici măcar sunetul propriului ei ţipăt, înăbuşit şi închis în plămânii ei.

Apoi Alys se întoarse din nou, pădurea crescu în jurul ei, auzi sunetul apei picurând de pe frunze şi simţi mirosul muşchiului.

— Ai simţit groapa. Se face tot mai largă, mai adâncă, mai mare şi mai neagră cu fiecare suflet pe care ele îl iau.

Alys dădu din cap şi încercă să scape de imaginea – şi de senzaţia – acelei gropi negre şi îngrozitoare. Îi amintea de ceva îngrozitor.

— Am văzut o imagine cândva, spuse Alys. O imagine cu tine. Stăteai la fundul unei gropi mari şi negre, prinzând

sufletele osândite în gura ta.

— Nu fac aşa ceva.

— Nu, spuse Alys şi îşi dădu seama că nu credea că Fiara făcea aşa ceva. Creatura din faţa ei arăta ca imaginea din carte, dar nu era aceeaşi fiinţă. Alys se gândi la ce îi spusese Pawl în drum spre Defaid cu multă vreme în urmă: că poveştile pe care Preoţii le spuneau despre Fiară şi mâncătoarele de suflete erau prostii pe care le foloseau ca să sperie oamenii. În cartea Marelui Preot era o poveste, nu-i aşa? O poveste pe care Marele Preot şi-o spunea sieşi şi o spunea şi oamenilor lui ca să îi ţină pe calea cea dreaptă. Ca să îi controleze. Ca să nu intre prea adânc în pădure unde nu erau şorţuri apretate şi gulere albe. Nu erau case de rugăciune. Nu erau reguli. Nu erau brăţări şi cărţi.

Alys se uită la Fiară.

— Ce eşti tu?

— Eu sunt Fiara. Atât sunt. Atât am fost dintotdeauna.

— Groapa e un pericol pentru tine? spuse Alys.

— Groapa e un pericol pentru noi toţi şi pentru tot.

— Nu poţi s-o astupi? Nu le poţi opri pe mâncătoarele de suflete? Tu eşti Fiara. Chiar nu poţi să faci nimic?

Fiara tăcu, aşa că Alys făcu singurul lucru care îi trecu prin minte. O atinse. Îşi puse mâna chiar pe mijlocul pieptului ei îmblănit. Primul ei gând fu cât de fragilă părea, ca şi cum ar fi atins o pasăre care avea mai mult pene decât carne.

Apoi zbură. Crescu. Înotă. Îi crescură frunze şi le pierdu. Animalele se cuibăriră în ea, gândacii şi viermii se târâră prin ea, ouăle se clociră în ea. Deveni pământ, apă şi aer.

Apoi înţelese. Fiara nu le putea opri pe mâncătoarele de suflete, la fel cum nici vântul nu le putea opri. Sau ploaia. Sau o frunză.

— Tu eşti fata. Cea care este ca ele. Tu trebuie să o astupi.

Alys îşi dorise un răspuns la întrebarea despre Fiară şi de ce i se arăta doar ei. Acum că ştia, simţi cum panica se înălţa în ea ca un stol de păsări speriate.

— Vrei să astup groapa, spuse ea. Când? Cum?
— Când vei fi pregătită, atunci vei şti.
Fiara se ghemui, sări şi dispăru.

Era acolo unde creştea teama.

Surorile se uitară în jos, la trupurile băieţilor care nu mai aveau să fie obosiţi şi nu mai aveau să se teamă de nimic vreodată. Angelica adulmecă aerul din jurul lor. Nimic. Ea şi Benedicta luaseră totul.

Şi din nimic avea să crească mai multă teamă. Ar fi fost o masă bogată pentru surori. Cu timpul.

Benedicta îşi întinse mâna după mâna surorii ei.

— Soră, spuse ea, data viitoare n-ar mai trebui să lăsăm trupuri în urmă. Ar trebui să-i ducem departe, în pădure, până să le dăm odihna veşnică.

— De ce, Soră?

— Gândeşte-te la ceilalţi. Nu ar şti ce s-a întâmplat cu cei rătăciţi. Ar aştepta şi ar privi. Nu simţi gustul îngrijorării lor?

Angelica atinse chipul surorii ei şi îşi văzu propriul chip în ochii surorii ei.

— Da, Soră. Da.

Oile continuară să se holbeze, mestecând. Ochi goi pe chipuri goale. Surorile plutiră printre ele. Oile se îndepărtară de surori ca nişte fulgi de zăpadă în vânt.

Surorile aveau să se întoarcă în pădure. Să viziteze munţii. Lacurile. Aveau să plutească pe păşunile altor sate şi să cheme câte un călător adormit. Gândul la atât de multe suflete le făcu pe surori să flămânzească din nou.

Apoi zăriră alt băiat. Unul mai mic decât fraţii gemeni pe care îi luaseră, mult mai mic. Băiatul zăcea sub un copac, cu un câine lângă el. Copilul nu se mişcă, dar câinele o făcu. Îşi ciuli urechile.

— Dormi, câine, spuse Benedicta. Şi adormi.

— Trezeşte-te, băiatule, spuse Angelica.

Şi se trezi.

Ochii băiatului erau deschişi şi inima lui era primitoare.

— Soră, spuse Benedicta. Acesta e doar un copil. Încă nu e vremea lui.

Angelica adulmecă aerul.

— Aşa e, nu e vremea lui. Îi simţi mirosul, Soră? Miroase a ploaie. Ceilalţi băieţi miroseau a ceva acru. Acesta e proaspăt. Curat.

Benedicta adulmecă aerul. Fu de acord.

— Benedicta, ce-ar fi să-l luăm? Să-l luăm pentru noi, să nu-l lăsăm să crească şi să devină fricos?

Înainte ca Benedicta să-i poată răspunde, apăru alt copil. O fată. Fata. Fata care era ca ele, dar nu exact ca ele. Plutiră spre ea, o atinseră şi curseră prin ea. Surorile îi simţiră mirosul de lemn verde.

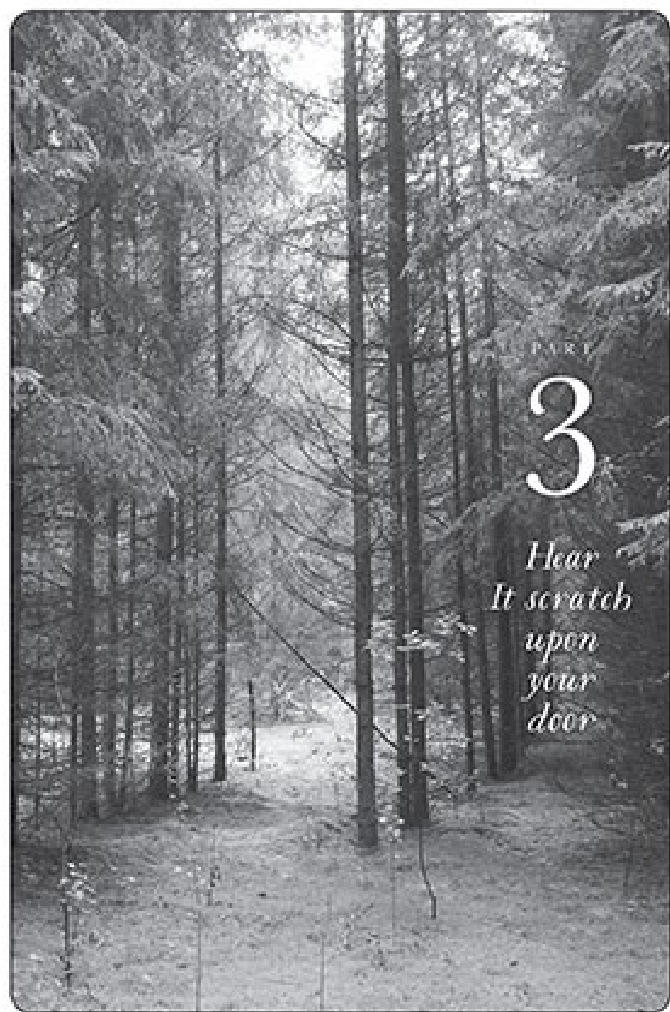
Îi oferiră odihnă, dar ea ezită şi ele făcură la fel. Nu era nici vremea ei. Ar fi fost o masă prea săracă. Surorile se uitară în noapte şi lăsară fata şi băiatul unde îi găsiseră, băiatul adormit şi visând la femei care arătau ca nişte copaci. Visând la cele două surori.

Surorile îl lăsară acolo, dar nu pentru mult timp. Avea un dor acel băiat, băiatul cu inima primitoare. Surorile nu trebuiau să se întoarcă după acel băiat. El avea să vină la ele. În scurt timp.

Dorul avea să-l ducă până la ele.

PARTEA A 3-a

— Ascult-o cum îţi zgârie uşa —

DOISPREZECE

Mama luă vina asupra ei pentru dispariţia brăţării cu numărul nouă. Îi spuse doamnei Miles că era vina ei că o trimisese pe Alys atât de devreme, înainte să doarmă. Spuse că nu era de mirare că o pierduse copila. Apoi Mama îi dădu doamnei Miles ultimul ei borcan cu gem de mure.

A doua zi după ce Alys şi Delwyn găsiră trupurile lui Albon şi Aron, Delwyn dispăru. Preoţii spuseră că fugise, dar paznicii insistară că nu îl văzuseră. Alys şi-l imagină pe micul Delwyn, cu pălăria lui trasă pe părul lui blond-alb, ascunzându-se în spatele căruţei unui fermier. Ieşind pe furiş, neobservat. Şi, bineînţeles, ar fi plecat ziua. Ar fi plecat când niciun copil nu s-ar fi gândit să-l caute sau să-l oprească. Ar fi plecat în timp ce ei dormeau.

Cu timpul, pierderea celor trei fraţi deveni o poveste de avertisment – o poveste spusă copiilor din Defaid la culcare.

— Preţul neascultării, li se spunea, e mare.

Fără trei copii din Gwenith, totul în Defaid redeveni aşa cum fusese. Dar nu chiar aşa. Pentru că Delwyn fu doar primul dintre rătăcitori – de la plecarea lui, mai fugiseră opt copii din Gwenith. Spre deosebire de Delwyn, toţi fugarii care plecaseră după el avuseseră şaisprezece ani. Merseseră să păzească oile într-o noapte, ca de obicei, şi nu se mai întorseseră.

După ce dispărură primii copii care împliniseră şaisprezece ani, sătenii comentară şi îi priviră de sus pe ceilalţi copii din Gwenyth.

Sătenii îşi amintiră ce le spusese întotdeauna Marele Preot: „Cei ce se-aseamănă se-adună. Copiii aceia din Gwenith sigur aveau un păcat”, şi asta îşi murmurau ei unii altora.

Apoi fugi alt copil de şaisprezece ani. Şi altul. Sătenii mai comentară doar în gând. Nu îşi mai exprimară îngrijorarea cu voce tare dar, cu toate astea, Alys o simţi. Teama creştea în sat. Mirosul ei purtat de vânt gâdila nasul lui Alys. Ştia exact ce gândeau sătenii. „Cine ne va păzi Gardul

dacă vor pleca toţi copiii din Gwenyth?”

În timp ce sătenii din Defaid şuşoteau şi îşi făceau griji, copiii din Gwenyth îşi ţineau gurile închise. Doar când mergeau pe păşuni, la apus, vorbeau câteodată despre rătăcitori. Unii copii sperau că fugarii erau în siguranţă şi teferi în alt sat. Cei care bănuiau altceva îşi ţineau bănuielile pentru ei, mai ales dacă vorbeau cu un copil al cărui frate sau a cărui soră plecase. Aveau grijă să nu vorbească în acelaşi timp despre rătăcitori şi despre femeile-copaci. Enid le dăduse tuturor ghemuri îndesate de lână şi le spusese să îşi astupe urechile noaptea ca să nu le audă cântând. Alys observase că ceilalţi copii îşi dădură ochii peste cap din cauza asta şi aruncară lâna. De parcă, spuneau ei, nişte dopuri de urechi din lână i-ar fi salvat pe Albon şi Aron. Şi aşa se ajunse în situaţia ca atunci când un copil din Gwenyth împlinea şaisprezece ani să fie ca şi cum ar fi fost întoarsă o mare clepsidră şi ar fi început aşteptarea.

Luni de zile după dispariţia lui Delwyn, când Alys ar fi trebuit să fie atentă dacă apărea ceva rău la orizont sau dacă pândea ceva printre oi, ea se uita după strălucirea părului blond-alb al băiatului. De unde era cocoţată pe Gard sau când păzea câmpul, ea se uita după el în fiecare noapte. Şi, când se deschideau Porţile dimineaţa, întotdeauna spera să-l vadă, strecurându-se palid şi tăcut, repede şi pe furiş. Dar asta nu se întâmplă niciodată.

După fuga lui, Alys începu să ţină cu grijă evidenţa tuturor copiilor din Gwenith, chinuindu-şi mintea ca să-şi amintească numele fiecăruia, chiar şi al bebeluşilor care muriseră înainte să poată spune mai mult de câteva cuvinte. Pe unul dintre jupoanele ei pe care nimeni în afară de ea nu avea să-l vadă vreodată, Alys cusu numele fiecărui copil din Gwenith, grupând fraţii şi surorile. Peste numele celor morţi cusu o linie subţire. Sub numele celor plecaţi cusu o linie.

De-a lungul celor trei ani de la plecarea lui Delwyn, Alys crescuse prea mult pentru acel jupon, dar tăiase o bucată pătrată de in din el, destul de mare încât să încapă toate

numele. O ţinea ascunsă într-un buzunar din rochia ei. Uneori, în nopţile friguroase şi fără vânt, atingea încreţiturile din fire ale fiecărui nume cu vârful unui deget. Cel mai des căuta numele lui Delwyn.

Ajunsă la cincisprezece ani şi stând pe Gard, cu privirea atentă scrutând un peisaj întunecat pe care îl memorase de multă vreme, Alys permise degetelor ei să-i mai caute numele o dată. Dacă Delwyn încă era viu, atunci nu mai era un băieţel. Era de vârsta ei. Aproape un bărbat. Alys se întrebă dacă l-ar mai fi recunoscut. Frigul nopţii o învălui. Sigur era mort.

Simţi asta într-o parte profundă a ei – era o legătură ruptă. Un fir subţire o legase de Delwyn de când el îi salvase viaţa pe Gard. Acel fir atârna liber acum, plutind şi rupt. Prietenul ei nu mai era. Mâncătoarele de suflete îl luaseră, la fel cum aveau să-i ia pe toţi în cele din urmă. Alys simţi că Angelica şi Benedicta erau prin preajmă, aşteptând timpul potrivit, luând copiii unul câte unul şi lăsând Defaidul fără paznici. Şi semănau o teamă înţepătoare în locuitorii din Defaid cu fiecare copil pe care îl luau. Şi le imagina adulmecând aerul şi simţind-o.

Alys se gândea adesea la ce spuseseră mâncătoarele de suflete despre ea când le văzuse ultima dată: „Încă nu e vremea ei, dar va fi în curând”. Alys mai avea câteva luni până să împlinească şaisprezece ani. Clepsidra ei urma să fie răsturnată. Trecuseră trei ani de când văzuse Fiara ultima dată şi de când îi spusese despre groapa pe care trebuia să o astupe. Nu mai era mult timp pentru toate.

Un strigăt încet, de-abia destul de tare ca să ajungă la urechile ei, se auzi din cel mai apropiat turn de pază, iar Alys se întoarse spre sunetul lui Elidir care semnaliza răsăritul. Era talentul special al băiatului de a-l recunoaşte cu câteva clipe înainte ca prima rază să atingă orizontul. Singura lui soră, Glenys, fugise în urmă cu doi ani. Poate că asta îl făcuse foarte atent.

Alys se îndreptă spre turnul de pază, iar Elidir o privi şi dădu din cap înainte ca ea să coboare. Oglinzile erau interzise în Defaid – Marele Preot spusese că erau invitaţii

adresate Fiarei –, dar Alys nu avea nevoie de o oglindă ca să ştie cum arăta. Chipul ei – lung, slab, umbrit – era exact ca al lui Elidir.

— Trezeşte-te, copilă.

Alys era deja trează. Auzise paşii Mamei. Dar aşteptă ca Mama să vorbească înainte să îşi deschidă ochii în faţa tavanului din lemn tare al dormitorului ei. Spre deosebire de somnul ei agitat din copilărie, Alys dormea acum întinsă pe spate, nemişcată ca o moartă din clipa în care se întindea. Se trezea la fel de repede.

Mama stătu în faţa uşii dormitorului ei, aşteptând destul ca să fie sigură că Alys nu avea să adoarmă din nou. Nu că Alys ar fi făcut asta vreodată. Se dădu jos din pat, trăgând şi netezind pătura de lână. Îşi luă nişte ciorapi tricotaţi, nişte ghete groase cu şireturi şi o rochie gri deschis care fusese lungă până la pantofii ei, dar acum de-abia îi ajungea până la glezne. Ar fi avut nevoie de una nouă în curând. Avea şi o rochie maronie, aceea era mai lungă, dar nu îi plăcea. Fusta era prea strâmtă şi o împiedica să facă paşi mari. Avea şi o rochie albastră, aceea era bună, dar nu era o zi potrivită pentru rochia albastră. Era o zi potrivită pentru rochia gri. Alys luă pieptănul de lemn de pe măsuţa de lângă pat, îşi netezi părul spre ceafă, apoi îl împleti şi îl legă cu o fâşie subţire de piele. La sfârşit, îşi puse fluierul.

Ziua era rece şi senină. Prin obloanele închise auzi râsul copiilor din piaţa orăşelului. Copiii din Defaid. Cei mai mici avuseseră lecţii de dimineaţă şi, în scurt timp, mamele lor aveau să-i cheme acasă la prânz. Cei mai mari – de paisprezece ani sau mai mari – îşi petreceau aceleaşi ore învăţând meserii, având grijă de animale, cosând sau spălând haine cu mamele lor, recoltând sau păstorind cu taţii lor.

Copiii din Gwenith de-abia îşi începeau ziua. În casele din jurul satului, ei se îmbrăcau cu straturi de lână. După prânz, şi-ar fi făcut treburile gospodăreşti. Cei de vârstă şcolară ar fi avut cam o oră de lecţii. Nu ar fi primit la fel de multă învăţătură ca şi cei din Defaid – nu era timp pentru aşa

ceva –, dar destulă cât să cunoască literele şi să poată face calcule simple. Apoi venea timpul pentru cină. Apoi paza. Noaptea dinainte Alys fusese la Poartă. În noaptea aceea, ar fi păzit oile.

Alys se aşeză la masa la care Mama îi pusese deja prânzul. Tata era acolo, cu mâinile în poală. Pălăria lui cu bor drept atârna într-un cârlig pe perete, iar părul lui cărunt era ud şi pieptănat pe spate. Alys putea vedea urmele lăsate de pieptăn. Cămaşa lui era curată. Întotdeauna şi-o schimba înainte de prânz. Până la cină era din nou acoperită de un strat de rumeguş. Acesta intra în fiecare rid de pe chip şi i se aduna în urechi.

— Bună ziua, Tată.

— Alys, spuse el.

Mama le puse în faţă farfurii pline, apoi şi-o aduse pe a ei. Carne de oaie cu zeamă, o grămadă de verdeţuri fierte, pâine neagră şi unt.

Tatăl îşi închise ochii. Alys şi Mama făcură la fel.

— Bunule Păstor, îţi mulţumim pentru darul acesta.

Îşi deschise ochii şi îşi luă furculiţa.

— Preotul Miles a trecut pe-aici şi te-a căutat, spuse Mama.

— O, spuse Tata.

— Te-a căutat la atelier. Nu te-a găsit.

— N-am fost acolo.

Mama se uită la el, aşteptând. Alys ştia că nu putea aştepta mult. Mama avea o latură agitată şi nerăbdătoare pe care se chinuia să o controleze. Poate de aceea ea şi Alys se înţelegeau atât de bine. Aveau şi asta în comun.

— Ştiu asta. Dar nu ştiu unde ai fost tu. Oamenilor le place să ştie unde sunt alţi oameni.

— Da. Aşa le place oamenilor, spuse Tatăl.

Îşi puse o bucată mare de carne de oaie în gură şi o mestecă meticulos. Înghiţi. Bău nişte apă. Lui Alys îi veni să zâmbească, dar mâncă în continuare.

Ridurile din colţurile ochilor Mamei se înmulţiră şi îşi puse jos furculiţa.

— Eldred. Acesta era numele de botez al Tatălui şi

semnul prin care Mama îi arăta că ajunsese la limita răbdării.

Tatăl îşi ridică ochii cenuşii ca să întâlnească ochii căprui ai Mamei.

— L-am ajutat pe Lloyd să-şi repare acoperişul.

Mama păru să se facă mai mică pe scaunul ei. Clipi, îi aruncă repede o privire lui Alys, apoi se uită repede în altă parte când o privi şi Alys.

— În sat?

— Afară. La locul vechi. Tatăl îşi ridică privirea spre ea, apoi se uită din nou în jos, la farfuria lui. A căzut o creangă pe acoperişul lui la ultima furtună. A făcut o gaură. Nu era foarte mare, dar a trebuit să ne ocupăm de ea.

— Ai avut voie să mergi până acolo? întrebă Mama.

Sigur ştia deja răspunsul la acea întrebare. Nu se ofereau permisiuni de întoarcere la vechile case. Era strict interzis. Fără excepţii. Mama se holbă la Tată, direct la faţa lui, aşteptând răspunsul lui. Alys văzu că Mama încă nu mâncase nimic. Dar ea nu mânca niciodată mult. Era numai piele şi os.

Tatăl se uită la Mamă, continuând să mestece.

— Eldred, spuse Mama, atât de încet de parcă doar şi-ar fi mişcat buzele.

Alys simţi mirosul înţepător al fricii care o făcu să strâmbe din nas.

— Ştiu, Heledd. Ştiu.

Tatăl îşi îndreptă privirea spre Alys, apoi iar spre Mamă. Ea dădu din cap, îşi luă furculiţa şi mancă.

În drumul ei, Alys trecu pe lângă curtea şcolii, unde cei mai mici copii din Defaid se întorseseră ca să se joace după ce îşi terminaseră prânzurile. Îl văzu pe Ren, care avea şapte ani, rezemat de gardul care înconjura curtea şcolii. Era cel mai mare copil al lui Madog şi al lui Enid şi trebuia să înceapă să păzească noaptea. Alys se opri lângă el şi îi urmări privirea.

Copiii din Defaid stăteau toţi într-un cerc perfect în timp ce un băiat voinic mergea prin jurul lor, cântând:

Fiara e un animal,
Ar fi bine să încui Poarta
Sau, pe întuneric, va veni după tine,
Atunci va fi prea târziu.

Fiara e un animal,
Ascult-o cum îţi zgârie uşa,
Îţi suge sufletul şi linge castronul,
Şi adulmecă după mai mult.

Fiara e un animal,
Are un bot ascuţit,
Te mănâncă noaptea, când dormi,
Şi lasă în urmă doar pielea ta.

La ultimul cuvânt – *pielea* – băiatul atinse umărul unei fetiţe blonde, apoi începu să alerge în jurul cercului, urmărit de fată. Copiii strigară cu o teamă amestecată cu bucurie când el alergă spre locul gol lăsat de fată în cerc. Alys îi cunoştea pe toţi copiii din Defaid după nume, dar cu cât creştea mai mare, cu atât era mai puţin atentă la ei. Dar îl recunoscu pe băiat. Era unul dintre nepoţii Marelui Preot, un bătăuş viclean pe nume Wyn. Era genul de băiat care întotdeauna făcea cele mai rele lucruri când adulţii nu erau cu ochii pe el. Ajunse uşor la locul fetiţei înainte ca ea să-l poată prinde şi acum fata era Fiara. Alys dădu din cap. Biata fată avea să fie Fiara pentru tot restul după-amiezii dacă nu găsea pe cineva mai mic şi mai lent de care să se ia.

Copiii şi jocurile lor. Alys nu-şi putea imagina că şi ea fusese la fel de vrăjită de ele. Poate că jocurile deveniseră mai răutăcioase. Apoi îşi aminti cum se bucura când o speria pe Gaenor.

Alys se uită în jos, la Ren, care stătea cu bărbia rezemată de gard.

— Unde-i mama ta?

— Cu bebeluşii, spuse Ren, privindu-i fix pe copii.

Lui Enid şi lui Madog tocmai li se născuseră gemeni, un băiat şi o fată. Alys presupuse că asta însemna că Enid era ocupată. Se uită la Ren îndeaproape. Era slab şi nu aşa de îmbujorat şi cu ochii luminoşi, ca de obicei. Îşi puse palma pe părul lui castaniu şi îi simţi oboseala în oasele ei. Mai simţi şi altceva – un dor care se tot întindea şi o ameţi puţin. Ren îşi ridică privirea spre ea, surprins. Ea îşi luă mâna de pe el.

— Aici erai, spuse o femeie din spatele lor. Era Enid. Tocmai i-am culcat pe gemeni. Haideţi. Enid avea douăzeci şi cinci de ani şi începea să-şi arate vârsta. Îl pregătim pe Ren pentru pază, spuse ea. Învaţă să doarmă când e soarele sus pe cer.

Din cauza rătăcirii copiilor mai mari, Preoţii începuseră să ceară următoarei generaţii de copii din Gwenith să păzească păşunile şi Gardul. Cincizeci veniseră din Gwenith cu opt ani în urmă. Mai rămăseseră douăzeci şi cinci – jumătate fuseseră pierduţi din cauza accidentelor, bolilor sau a rătăcirii. Ren era primul din noua recoltă.

— O, spuse Alys. Mi s-a părut că e obosit.

— Da, obosit. Păi, nu suntem aşa cu toţii?

Enid primise o permisiune specială să nu stea de pază cât timp era însărcinată, dar, după ce copiii ei împlineau un an, ar fi trebuit să urce din nou pe gard, iar gemenii ar fi fost lăsaţi cu o familie din sat în fiecare noapte. Alys se gândea că măcar Enid şi Madog ar fi putut sta cu ochii pe Ren dacă ar fi fost de pază împreună cu el.

— Te vor lăsa să-l ţii pe Ren cu tine, spuse Alys, când vei sta de pază?

— Madog i-a întrebat pe Preoţi despre asta. Enid zâmbi cu buzele strânse. Vom vedea. Haide, Ren.

— Aş putea să te ajut, spuse Alys fără să se gândească. Apoi se gândi la Delwyn şi la cum o salvase el în prima iarnă. Aş putea să stau şi eu cu ochii pe el.

Enid îi zâmbi cu adevărat – fără să-şi arate dinţii, dar cu obrajii moi şi rotunjiţi. Chiar îşi întinse mâna spre mâna lui Alys pentru un moment, iar Alys simţi cum o zgâriară bătăturile lui Enid. Apoi Enid se întoarse şi îl trase pe Ren

după ea. Băiatul îşi luă încet ochii de la copii, iar Alys privi cum mama şi fiul se îndepărtau. Observă că pantalonii lui Ren erau largi la şolduri şi strânşi cu o curea veche de-a tatălui lui. Manşetele lui erau îndoite de câteva ori. Avea loc să crească, presupuse ea. Nu-i venea să creadă că fusese şi ea cândva atât de mică. Şi că, exact la vârsta lui Ren, urcase şi ea prima dată pe Gard.

TREISPREZECE

Gheaţa de pe pământul de sub picioarele ei scârţâia pe sub ghete. Coşul îi atârna greu pe şold şi, chiar dacă storsese cămăşile de in ale Tatălui până când nu mai picura apă din ele, încă simţea umezeala lor trecându-i prin haina de lână. Tocmai trecuse ora cinei, dar soarele părea slab şi obosit, de parcă şi-ar fi ţinut capul ostenit în sus prea mult timp şi nu mai suporta efortul.

De obicei, Mama ar fi atârnat rufele la uscat când soarele încă se înălţa. Dar se simţea rău în acea zi şi îi ceru lui Alys să spele cămăşile Tatălui şi să le întindă la uscat. Lui Alys îi trebui de două ori mai mult timp decât Mamei să îndeplinească aceeaşi sarcină şi să o facă pe jumătate la fel de bine. Alys îşi dădu seama că rufele spălate aveau să fie mai mult îngheţate decât uscate când merse să le ia pe la vremea cinei şi avea să picure apă din ele în faţa focului şi să facă o mare mizerie aburindă.

Când plănuiseră treburile din Defaid, Preoţii declaraseră că era murdar şi indecent ca rufele să fie întinse prin sat. Hainele atingeau pielea, iar pielea era o chestiune intimă. Aşa că femeile fură sfătuite să îşi spele rufele în bucătăriile sau curţile lor, apoi să îşi întindă rufele la uscat pe sârmele comunale din colţul de sud al satului. Doar femeile aveau voie acolo, ca nu cumva vreun bărbat să zărească juponul moale al vreunei femei atârnând pe sârmă. Se aşteptau ca femeile să se poată controla în preajma izmenelor largi ale bărbaţilor.

Sârmele pentru rufe erau întinse între stâlpi înalţi şi fiecare familie avea câte una. Unele erau mai lungi decât altele, depinzând de cât de mare era familia. Sârma Mamei era scurtă. Cea mai apropiată sârmă de a ei aparţinea morocănoasei doamne Daniels, iar următoarea, după a ei, era cea a doamnei Hardy. Când Alys ajunse cu grămada ei de rufe, ambele femei erau acolo. Copiii lor mai mici stăteau la picioarele lor, smiorcăindu-se şi plângând pentru că voiau să meargă acasă. Ele erau aliniate în jurul tuturor

sârmelor de rufe, aceeaşi scenă desfăşurându-se cu tot mai multă tristeţe. Femei cu chipuri cenuşii erau aplecate deasupra coşurilor, iar de ele se ţineau copii cu nasuri umede.

Nici doamna Daniels şi nici doamna Hardy nu dădură din capete şi nu vorbiră cu Alys, iar ea nici nu se aştepta ca ele să facă asta. Oricum, femeile erau prea ocupate să bârfească despre călătorii care tocmai sosiseră în dimineaţa aceea ca să o bage pe ea în seamă.

În drumul spre sârmele de rufe, Alys nu avusese timp să facă o plimbare de curiozitate până la căruţa cu coviltir a călătorilor, aşa că încă nu îi zărise. Se întrebă dacă erau Pawl şi Beti. Trebuiau să-i facă o vizită.

— Crezi că băiatul ăla e fiul lor? spuse doamna Hardy, prinzând de sârmă pantalonii imenşi ai soţului ei.

Un fiu? Atunci nu puteau să fi fost Pawl şi Beti. Şi sperase foarte mult să fie ei.

— Cred că e totuna pentru ei, spuse doamna Daniels. Se opri din agăţat rufele şi coborî tonul. Ştii că ei se căsătoresc cu fraţii şi surorile lor?

Doamna Hardy strânse un şorţ umed şi făcu ochii mari.

— Nu mai spune!

— Ba spun, zise doamna Daniels. Fii, nepoţi, fiice, nepoate. E totuna pentru ei. Fiinţe scârboase. Şi am auzit că, la ei, bărbaţii se culcă cu bărbaţi şi femeile cu femei.

— De ce?

Doamna Daniels o privi cu asprime pe doamna Hardy, care nu păru mai puţin confuză nici după aceea.

— Dar uite care-i treaba, zise doamna Hardy. De ce ar avea grijă Bunul Păstor de asemenea sălbatici? Acoperi urechea stângă a fiicei ei cu o mână şi apăsă urechea dreaptă a copilei pe fusta ei până când aceasta începu să se agite. Cum de ei pot călători oriunde vor şi nu sunt luaţi de *ele?* De mâncătoarele de suflete?

— Călătorii sunt copiii vitregi şi răi ai Fiarei, de-aia nu păţesc nimic.

Doamna Daniels dădu din cap repede şi cu asprime, iar Alys se trezi că îşi mişcă mâinile mai încet fără să vrea şi că

întinsul rufelor dura mai mult decât era nevoie. Ce prostii vorbeau acele femei! Toate vorbeau aşa. De parcă ştiau ceva despre mâncătoarele de suflete. Sau despre călători. Sau despre orice. Nu era de mirare că Mama le numea pe doamnele Hardy şi Daniels: Oarba şi Proasta.

— Nu mai spune, zise doamna Hardy.

Ochii ei erau atât de căscaţi, atât de însetaţi după mai multe informaţii că Alys se gândi că aveau să se desprindă din orbite şi să-i cadă din cap.

— Ba spun, zise doamna Daniels. Doamna Miles mi-a spus că-şi jertfesc primii născuţi Fiarei. Le taie capetele şi ţin un toast pentru Fiară cu sângele copiilor lor. Şoptea şi nu observa că fiul ei încetase să mai plângă şi se holba la ea, cu gura căscată şi cu muci groşi şi galbeni curgându-i din nas. Da, şi după aceea dansează dezbrăcaţi la lumina lunii.

— Să ne-ajute Bunul Păstor, spuse doamna Hardy. Şi ce crezi că fac cu capetele?

Doamna Daniels îşi încruntă fruntea.

— Ce capete?

— Capetele de copii, Agnes. Cele pe care le taie?

Atunci începură ţipetele. Băiatul şi fata ţipară şi urlară atât de tare, că Alys era să îşi scape coşul.

— De ce strigi, copile? Doamna Daniels îl împinse pe băiat de la fustele ei şi îi şterse faţa aspru, cu o pânză de in. De ce nu poţi să fii ca sora ta mai mare? Aia tace ca un şoarece. Apoi îşi ridică privirea spre Alys, cu buzele strânse. La ce te uiţi, fato?

Alys se uită iar la sârma ei şi agăţă ultima cămaşă din grămada ei.

— La nimic, doamnă.

În timp ce Alys se îndepărtă, doamna Daniels îşi ridică tonul ca să se audă de copilul ei plângăcios.

— Asta e precum călătorii. Păzeşte-ţi copiii când sunt lângă ea, Della. Ţine minte vorbele mele.

PAISPREZECE

Când Alys merse spre casă, prin sat, soarele coborî pe o parte a orizontului, făcând umbre lungi şi reci. În loc să o ia drept prin sat, Alys îşi sprijini coşul gol pe şold şi merse pe drumul ocolitor, prin jurul perimetrului Gardului, ca să vadă călătorii.

Erau Pawl şi Beti. Ar fi recunoscut cei patru cai puternici şi urâţi ai lor oriunde. Şi, bineînţeles, întotdeauna îl recunoştea pe Pawl după părul lui roşcat – chiar dacă era mai alb decât atunci când îl întâlnise pentru prima dată, în urmă cu opt ani. Alys ajunse să o îndrăgească şi pe Beti de-a lungul anilor. Nu mai cunoscuse o femeie care să râdă atât de des şi din atât de puţin. Beti era aproape la fel de puternică şi de lată în umeri ca Pawl şi, doar cu generozitate, cineva ar fi spus că era neîngrijită. De fapt, Beti nu era doar neîngrijită, pur şi simplu, nu-i păsa deloc cum arăta.

Într-adevăr, era un băiat cu ei. De fapt, nu era chiar un băiat. Era cu jumătate de cap mai înalt decât Pawl. Femeile acelea de la sârmele pentru rufe erau nişte tâmpite şi asta nu era de mirare. Chiar dacă Alys nu ar fi ştiut că Pawl şi Beti nu aveau niciun fiu, oricine putea vedea că băiatul nu era fiul natural al cuplului. Pielea lui era maronie ca mierea de hrişcă, iar tenurile lui Pawl şi Beti erau la fel de palide ca al lui Alys. Adevăraţii părinţi ai băiatului trebuie să fi fost din munţi. Unul dintre motivele pentru care sătenii din Defaid nu aveau încredere în călători era faptul că erau de mai multe culori. Oamenii din Defaid aveau doar nuanţe lăptoase, dar călătorii de la Lacuri avea acele culori specifice şi mai multe pe lângă ele. Oamenii veneau acolo din toate colţurile îndepărtate ale lumii.

Alys încercă să nu se holbeze la băiat, apoi îşi dădu seama că făcea asta oricum. Ochii băiatului aveau cea mai închisă nuanţă de căprui. Tresărind, Alys îşi dădu seama că ochii pe care îi studia cu atâta atenţie se uitau direct la ai ei.

Alys se uită în sus şi mai departe, de parcă nu s-ar fi uitat deloc la el, apoi îşi îndreptă atenţia spre ce vindeau din celelalte sate. Erau şei şi pantofi din Tarren. Şi saci de grâu tare, măcinat pentru iarnă. Erau coşuri împletite de răchită şi peşte sărat din Pysgod, satul de lângă râu. Mărfurile nu erau atât de interesante ca Alys să se uite prea multă vreme la ele şi nu avea rost să se prefacă. Îşi ridică privirea din nou spre tânărul călător şi văzu cele mai mici urme ale unui zâmbet la colţurile gurii lui.

— Fata noastră! Pawl îşi scoase capul dintr-o căruţă cu coviltir, veni în grabă până la Alys, o luă de mijloc şi o ridică.

— O, copilă, te-am căutat. Veni rândul lui Beti, iar ea o ridică pe Alys la fel de uşor. Alys simţi cum îi zgâria pielea părul ei cărunt care îi ieşea din coc.

— Alys, uite ce-am adus cu noi, spuse Pawl. Nu oale şi tigăi, nu, de data asta am adus un băiat mare şi frumos. Cum ţi se pare?

Alys simţi că se înroşeşte şi, când îşi ridică privirea, aceasta se opri la gura băiatului, unde îi văzu buzele curbate de amuzament, aşa cum le observase mai devreme.

— E un flăcău chipeş, nu-i aşa, Alys?

— Of, Pawl, spuse Beti, lovindu-l cu pumnul în braţ atât de tare, că îl clătină de pe picioare. Las-o în pace. O s-o ia la fugă dacă o tot tachinezi aşa.

— Eu sunt Cian, spuse băiatul înalt. Iar tu eşti frumoasa Alys despre care Pawl şi Beti vorbesc întruna.

— Da, spuse Alys, cred că eu sunt aia. Nu mai putea nici să se uite în direcţia lui Cian. Căldura din faţă îi coborî până în stomac şi îi veni să o ia la fugă. Ei bine, acum ar trebui să plec. Mă aşteaptă Mama. Se uită la Pawl şi la Beti. Şi în seara asta voi fi la păşune, aşa că trebuie să mă pregătesc.

— Aha, atunci am exact ce-ţi trebuie, spuse Pawl. Ceva ce-am păstrat pentru când vei fi mai în vârstă. Şi mai mare. Se repezi la una din căruţe, apoi se întoarse cu o haină de lână. Haina Mămicii ei. Cea pe care o uitase în căruţa lui Pawl cu opt ani în urmă.

Alys atinse haina, se uită la Pawl şi îi veni să-l strângă în braţe, dar nu o făcu.

— Haina Mămicii. Ai păstrat-o pentru mine? Îşi apăsă faţa pe ea, dar nu mai rămăsese nimic din mirosul Mămicii. Ce prostuţă era pentru că se gândise că ar mai fi putut rămâne ceva din el.

— Da, fată, asta am făcut. Îmi amintesc ca şi cum ar fi fost ieri. Erai foarte micuţă şi era tot ce aveai de la ea. Nu mi-am dat seama că era la mine decât când eram la mai bine de o zi depărtare de Defaid. Apoi m-am gândit: „Pawl, fata va creşte într-o zi destul de mare ca s-o poarte şi atunci i-o vei da”. Şi acum am făcut asta. Râse, chicoti şi îşi şterse ochii.

Beti îl lovi uşor pe braţ şi îşi şterse şi ea ochii.

— Da, fată dragă, poţi să pleci, spuse Beti. Păcat că vă trimit pe voi, copiii, într-o noapte aşa de rece şi umedă cum s-ar putea să fie asta. Haina o să-ţi fie de folos, nu-i aşa? Şi-o să te căutăm mâine, bine?

— Da, spuse Alys, apoi îl îmbrăţişă pe Pawl, repede şi strâns, şi se bucură să simtă ceva rece pe obrajii ei calzi.

Când merse după colţ şi se îndreptă spre casă, Alys o văzu pe Enid ieşind de pe uşa din faţă a casei Mamei şi a Tatălui. Enid se opri pentru un moment şi se uită în jurul ei, de parcă nu era sigură ce să facă după aceea. Când Enid o zări pe Alys, merse spre ea, cu capul în jos. Trecuse o lună de când Enid se întorsese la pază, lăsându-şi gemenii în grija unei sătence în fiecare noapte. Şi Ren stătea de pază, iar compania lui ar fi putut fi o alinare pentru mamă, dar Preoţii refuzaseră cererea lui Madog ca băiatului să i se permită să păzească alături de unul din părinţii lui. Madog primi vestea cu calm, dar Alys simţea că era ceva diferit la el în ultimul timp, fălcile îi erau mai încleştate ca înainte şi mirosea a metal umed de câte ori se apropia de el.

— Alys, îi spuse Enid când fu destul de aproape ca să-i şoptească. Am să-ţi cer o favoare. Enid îi strânse repede mâna lui Alys, iar ea simţi cum degetele ei aspre îi gâdilară palma. E vorba de Ren. Se simte rău. Se uită cu subînţeles la Alys. Când copiii din Gwenith se îmbolnăveau în primii

ani de pază, de multe ori nu-şi mai reveneau. Trebuie să iasă pe păşune la noapte, iar eu şi Madog vom fi pe Gard. Ai spus o dată că ne vei ajuta să avem grijă de el, aşa că te întreb dacă vei face asta la noapte. Vei sta cu ochii pe el?

— Da, spuse Alys. Voi avea grijă de el.

Enid dădu din cap.

— Bine. O să-i spun lui Madog. Îţi va fi la fel de recunoscător ca mine.

În timp ce mergeau spre păşune la apus, Ren îşi strânse buzele şi suflă norişori de respiraţie caldă în amurgul rece. Îşi lăsă capul pe spate şi văzu cum norişorii de aer cald şi umed se albesc, apoi dispar deasupra lui. Suflă încet norişori lungi apoi, repede, mai scurţi.

„Cu ce se mai joacă şi el”, se gândi Alys în timp ce îl privea pe Ren cum sufla. Ar fi trebuit să ştie până atunci că, dacă îşi vedea răsuflarea, însemna că îl aşteaptă o noapte lungă şi friguroasă. Un copil din Gwenith nu ar fi trebuit să se bucure de frig.

Puf. Puf. Ren ţopăia pe lângă ea, ştergându-se la nas din când în când cu dosul mâinii pe care o mânjea cu dâre lungi de muci. Alys scoase o bucată de in din adâncul buzunarului ei şi i-o înmână.

— Şterge-te, îi spuse ea.

— Mulţumesc, spuse Ren.

— Păstreaz-o. Unde-ţi sunt mănuşile? Ştiu că nu te-a trimis mama ta fără ele. Ren nu-i răspunse, doar continuă să ţopăie pe lângă ea. O să oboseşti dacă tot faci asta.

El sări.

— Ce să fac?

— Să sari aşa. Nu e nevoie să sari. E mai bine să mergi. Din nou, băiatul nu-i răspunse. Alys se gândi că avea să obosească repede, apoi se întrebă ce avea să facă ea după aceea. Nu ar fi putut să-l care. Nu toată noaptea. Vom merge întâi la păşunea mea, după aceea la a ta, şi va trebui să ne grăbim ca să nu fim mult timp departe de vreo păşune. Avem noroc că ale noastre sunt una lângă cealaltă.

— Tata a tăcut asta. Mi-a schimbat locul cu cel al lui

Lyneth.

— Bine a făcut, spuse Alys.

Îl împinse pe Ren cu blândeţe spre câmpul lui. Cei doi câini ai lor erau deja cu mult înaintea lor şi, fără îndoială, înconjurau turmele, aşa cum ar fi trebuit să o facă Ren şi Alys. Dar Ren era încet, în ciuda ţopăielii lui. Noaptea se lăsase repede, neagră, iar nori groşi ascundeau luna care ar fi trebuit să strălucească deasupra lor, plină şi luminoasă. Iarba şi pământul îngheţat scârţâiau ca nişte cioburi de sticlă sub picioarele lor. Umezeala din nasul lui Alys se transformă în cristale mici de gheaţă şi o usturară ochii. Simţea miros de zăpadă.

— Ţi-e frig?

Ren îşi ridică privirea spre ea de sub borul pălăriei lui prea mari. Ea îşi scoase mănuşile şi i le dădu lui.

— Pune-ţi-le. Apoi ea îşi băgă mâinile în buzunare. Băiatul nu zâmbi şi nu răspunse, dar îşi puse mănuşile pe mâini.

Alys observă că nu mai ţopăia. Îşi scoase o mână din buzunar şi o puse pe fruntea lui. Simţi o căldură acolo, ca a unui cărbune într-un vas.

— Te simţi rău?

El ridică din umeri. Ea îl luă de mâna învelită cu mănuşă şi îl ţinu de mână în timp ce mergeau. Degetele lui se înmuiară în mâna ei şi continuară să meargă în tăcere. Din când în când, vântul bătea mai tare, îi lovea obrajii şi o făcea să lăcrimeze, iar o dată îi luă pălăria de pe cap lui Ren, aşa că trebui să fugă după ea şi să i-o aducă înapoi. Simţi cum se înălţa căldura din el când i-o puse iar pe cap. Asta nu era bine. Îi promisese lui Enid că avea să aibă grijă de el.

Copiii din Gwenith primiseră corturi în care puteau să se încălzească în miezul iernii. Nu aveau voie să doarmă în aceste adăposturi de iarnă, dar puteau să se refugieze pentru scurt timp când era vremea mai rea. Dacă Alys ar fi putut să-l instaleze pe Ren într-un adăpost, atunci ar fi putut să păzească ambele păşuni în timp ce el ar fi dormit.

Alys îşi mută geanta ca să îi atârne în faţă, îngenunche în faţa lui Ren şi îl luă în spate. Îşi strânse braţele sub

genunchii lui şi simţi cum braţele lui se strânseră în jurul gâtului ei. Era mai greu decât se aşteptase. „Cortul nu poate fi departe”, îşi spuse ea.

Dar era. Până când ajunseră la el, braţele lui Alys ardeau şi tremurau, iar ea se lăsă, uşurată, în genunchi. Îşi desfăcu mâinile şi îl trase pe băiat înăuntru.

Pe podeaua cortului erau aşezate blănuri de animale care miroseau a umezeală. Pereţii şi tavanul erau făcute din piei unse de animale care doar opreau puţin vântul şi ţineau afară, în mare parte, ploaia şi zăpada. Dar sub blănuri lui Ren i-ar fi fost destul de cald şi ar fi fost uscat.

Îi luă căciula şi ghetele şi băgă mănuşile înapoi în buzunarele ei. Apoi îl înveli în pătura ei de lână şi îl puse pe piei. Nu-i putea vedea faţa în întuneric, dar îl simţea cum tremura. Apoi mâna lui slabă se strânse în jurul încheieturii ei şi nu mai vru să-i dea drumul.

— Vei fi bine, îi spuse Alys. Voi veni după tine mâine-dimineaţă.

El o ţinu mai tare, strânsoarea lui fiind mai puternică decât ar fi crezut pentru un băiat atât de mic. Vârfurile degetelor lui i se înfipseră în antebraţ.

Şi-ar fi putut smuci braţul ca să-l elibereze, dar oftă.

— Ren, dacă stau aici şi ei află, voi fi pedepsită.

Ren îi dădu drumul şi se ghemui. Ea îşi atinse încheietura mâinii, acolo unde degetele lui o apăsaseră, şi ezită. Îşi spuse că avea să plece. Şi că avea să se întoarcă după el în zori, exact aşa cum îi promisese. Avea să-i spună noapte bună şi să plece. Asta avea să facă.

Pipăi prin jur cu mâna şi găsi părul lui mătăsos ieşind în afară dintre blănuri. Se întrebă repede dacă era un act de curaj sau de prostie faptul că Madog şi Enid făcuseră copii. Alys nu-şi putea imagina că ar fi putut să-l trimită acolo singur pe Ren dacă ar fi fost al ei. Dar nu era singur, nu-i aşa? Iar Alys avea de ales în legătură cu asta.

Apoi hotărî. Se întoarse spre intrarea în cort şi o închise din interior. Se descălţă de ghete şi se târî printre blănuri. Nu mai dormise lângă nimeni până atunci, dacă nu punea la socoteală noaptea în care stătuse trează alături de

Delwyn. Dar atunci nu dormise deloc. Îl trase pe Ren lângă ea şi îl strânse în braţe atât de aproape că îi simţi tremuratul în propriul ei trup. Trase blănurile în sus, ca doar nasurile şi frunţile lor să iasă de sub ele.

— Culcă-te, spuse ea.

— Nu vreau să dorm, spuse el. Dacă adorm, vei pleca.

— Nu voi pleca. Promit.

Trupul lui Ren se linişti, iar el îşi strecură mâinile sub ale ei. Ea îşi închise ochii şi se întrebă dacă ar fi putut să adoarmă.

— Alys, spuse el.

— Da, ce-i?

— Te-ai gândit vreodată să fugi?

Alys îşi ţinu respiraţia şi simţi aburii din jurul ei când expiră.

— Da, spuse ea.

— Atunci de ce n-o faci?

— Cred că mă tem să plec singură. Dar, dacă aş putea să merg oriunde şi fără să-mi fac griji din cauza distanţei, atunci cred că aş vrea să merg la Lacuri.

— Vreau să locuiesc lângă mare. Tata mi-a spus că se vede de pe munţi. Mi-a zis că poţi să vezi ce e pe kilometri întregi de-acolo. Poţi să vezi toată lumea şi marea de dincolo, şi e zăpadă tot timpul. Mi-a spus că putem merge toţi acolo, că ne va construi o casă şi nu vom mai fi obosiţi niciodată pentru că eu şi gemenii vom putea dormi toată noaptea şi ne vom putea juca toată ziua. Dar de fiecare dată când mama spune că ar trebui să plecăm, tata spune că încă nu e timpul potrivit. Spune că ar trebui să aşteptăm până vor fi gemenii mai mari. Dar eu nu vreau să aştept. Eu vreau să plec acum.

Cât timp vorbi Ren – mai multe cuvinte deodată decât auzise vreodată de la el – Alys rămase nemişcată. Nu respiră şi nu clipi.

— Părinţii tăi vorbesc despre fugă?

Simţi că băiatul se încordează în braţele ei.

— N-ar trebui să vorbesc despre asta.

— Ren, nu o să spun nimănui. Niciodată.

El se relaxă din nou.

— Ai putea veni cu noi. Tata spune că-mi va arăta marea.

Lui Alys îi veni să râdă când auzi asta. Marea. Auzise de existenţa acestui lucru, că lumea era înconjurată din toate părţile de un mare hotar albastru, mai adânc şi mai larg decât orice lac. Simţi o dorinţă bruscă de a o vedea. Doar gândul la acea apă albastră o făcea să-şi dorească asta.

Se gândi că poate avea să se ducă acolo. Într-o zi. Poate Pawl şi Beti aveau să meargă cu ea. Zâmbi când se gândi la ei. Apoi când se gândi la acel băiat cu ochi căprui şi cu părul negru şi ciufulit. La fel de negru ca o noapte fără stele. Apoi ceva legat de părul lui negru ca noaptea, de dorinţa pe care o simţea în ea, de dor şi de speranţă, ceva legat de toate acele lucruri o făcu să se gândească la groapă. Şi la trecerea timpului. La clepsidra ei care era întoarsă. Alys aproape că nu mai visa, dar, când o făcea, era despre acea groapă, despre acea ruptură care trebuia acoperită, pe care o simţea crescând tot timpul, rozându-se şi rupându-se. Îşi închise ochii şi încercă să nu se gândească la nimic.

— Ren, culcă-te acum. Nu mai vorbi.

CINCISPREZECE

Se trezi într-o linişte înăbuşită. Ren se îndepărtase de ea în timpul nopţii şi zăcea întins pe spate, cu braţele şi picioarele întinse, sforăind. Părul lui era umed pe frunte şi nu mai tremura.

Alys deschise intrarea cortului şi zăpada se împrăştie la picioarele ei. Stratul de zăpadă crescuse cu cel puţin treizeci de centimetri în timpul nopţii, iar lumea era albă afară. Zorii tocmai începeau să înroşească orizontul. Aproape că dormiseră prea mult. Îl scutură pe Ren ca să îl trezească şi îi azvârli ghetele. Trebuia să spere că nu se întâmplase nimic rău cu oile. Dacă se întâmplase ceva, ar fi fost mai bine să moară de frig în pădure decât să se întoarcă în Defaid.

În timp ce ea şi Ren îşi croiră drumul prin zăpadă, li se alăturară câinii, iar vederea lor alungă îngrijorarea din pieptul lui Alys. Câinii erau prea liniştiţi ca să se fi întâmplat vreun necaz în timpul nopţii. Ea şi Ren ar fi putut scăpa nevătămaţi.

Făcu semn spre câini şi îl strânse pe Ren de mână.

— Uită-te cât de calmi sunt câinii, spuse ea. Asta înseamnă că oile sunt bine. Totul e bine.

Ren dădu din cap, îngână, dădu cu piciorul în zăpadă şi nu arătă niciun semn de interes. Alys zări un iepure cu blana cenuşie, o pată pe zăpadă, la nici şase metri în faţa lor. Lovi uşor umărul lui Ren şi îi arătă. Iepurele se afundă în zăpadă şi dispăru.

— Până diseară va fi mâncat de o bufniţă, spuse Alys. Şi iepurele ăla nu o va auzi cum vine. Şi nici nu o va vedea.

Alys îşi întinse braţele şi suflă, apoi îl strânse repede în braţe pe Ren şi îl ridică până când el începu să ţipe. Când îl puse jos, văzu că obrajii lui erau îmbujoraţi de frig şi de bucurie. El îşi întinse din nou mâna spre ea şi continuară să meargă.

— Am avut un vis azi. Noapte, spuse Ren. Mai dădu cu piciorul în zăpadă. Păzeam oile, eram foarte obosit şi nu

puteam sta treaz. Stăteam sub un copac chiar acolo. Arătă spre un copac veşnic verde, cu crengi largi cât o casă, de la marginea păşunii. Era vară, totul era verde, moale şi cald. Apoi a venit o doamnă şi mi-a spus că ar trebui să o urmez şi că o să pot dormi după aceea.

Alys se opri.

— Ce fel de doamnă?

— Mi s-a părut ciudata. Plutea în linişte. Am mai visat-o până acum.

— Când?

— Ultima dată când am fost pe păşune. Ren îşi miji ochii, gândindu-se. Eram chiar în câmpul de-acolo, sub copacul acela, cum ţi-am spus. Am crezut ca doamna era reală, pentru că părea foarte reală, dar apoi m-am trezit.

Alys se uită în jos, la Ren. Probabil că Enid şi Madog deciseseră să nu-i spună nimic despre mâncătoarele de suflete. Dar cum se putea apăra copilul dacă nu ştia? Apoi Alys se mustră în sinea ei pentru că îi judeca. Ce ştia Alys despre situaţia de a fi părinte? Şi, oricum, la ce i-ar fi folosit copilului un avertisment? Dacă mâncătoarele de suflete l-ar fi vrut, atunci sigur l-ar fi avut.

— Doamna ţi-a spus care era numele ei?

Ren zâmbi.

— De data asta nu, dar data trecută mi-a spus.

Alys se opri şi îl întoarse pe Ren spre ea.

— Ren, îţi aminteşti care era numele ei?

— Bineînţeles că-mi amintesc. Era Angelica şi mi-a spus să nu-l uit. Mi-a spus că ar trebui s-o găsesc.

Alys strânse mâna lui Ren atât de tare, că el ţipă, iar ea îşi ceru iertare.

— Să nu spui nimănui din Defaid despre acel vis. Şi, dacă o să o vezi vreodată pe una din acele femei plutitoare... Alys îl ţinu de umeri. Ren, promite-mi că vei fugi dacă vezi una.

Chipul îngrijorat al lui Enid fu primul lucru pe care Alys îl zări când se apropiară de Gard şi, la vederea ei, Ren merse repede înainte. Enid păru gata să alerge spre el, dar apoi

Alys văzu cum Madog îşi puse o mână pe umărul ei, iar ea rămase pe loc până când Ren ajunse la ea. Apoi Enid îi simţi fruntea şi se aplecă pentru a-l strânge în braţe, uitându-se la Alys peste umărul lui. Madog se aplecă şi îşi luă în braţe băiatul ca să îl ducă până acasă.

— Vorbim mai târziu, îi spuse Enid lui Alys.

— Bine, spuse Alys.

Trebuia să-i spună lui Enid despre visul lui Ren.

Când Alys ajunse acasă, fu întâmpinată de Tatăl ei care voia să iasă pe Poartă ca să meargă după lemne. Bucătăria era rece şi goală.

— Mama se simte rău şi azi, spuse el.

Apoi plecă.

Alys crezu că nu putea să doarmă, dar reuşi, cu întreruperi. Nu visă groapa, ci pe femeile plutitoare. În zăpadă, în noroi. Făcute din frunze şi din pene. Şi, chiar în mijlocul visului, simţi că era scuturată ca să fie trezită. Dar era prea devreme, mult prea devreme pentru trezire. Alys simţi că o mare greutate îi apăsa membrele chiar în timp ce altă forţă încerca să o ridice. Se chinui să-şi deschidă ochii şi să vorbească.

— Trezeşte-te, copilă. Am nevoie de tine.

Alys simţi o mână care îi strângea umărul şi se uită în sus, la Mama ei sau la o versiune a Mamei ei pe care nu o mai văzuse până atunci. Încă îşi purta cămaşa de noapte şi chipul ei, de obicei calm şi implacabil, era încordat. Părul ei, pe care Alys îl văzuse doar încolăcit şi prins la ceafă, atârna în jurul umerilor, lung şi ciufulit.

— Încă e devreme, copilă. Dar sunt bolnavă şi am nevoie de tine, îmbracă-te şi vino în bucătărie.

Când Mama plecă, se sprijini de cadrul uşii pentru un moment lung înainte să meargă mai departe.

Alys presupuse că Mama avea nevoie de ea ca să preia treburile gospodăreşti din acea zi, aşa că se îmbrăcă de muncă şi îşi puse straturi de ciorapi de lână ca să ţină zăpada departe. Era să uite de fluier, dar şi-l puse în ultimul moment.

Mama stătea la masa din bucătărie cu nimic în faţa ei. La

locul lui Alys pusese o cană cu ceai tare şi o farfurie cu o felie groasă de pâine neagră şi nişte brânză.

— Nu e mult, copilă, dar vei avea nevoie de ea. Acum, mănâncă repede. Dădu din cap, uitându-se la Alys, repede şi cu asprime, ca de obicei, dar Alys îşi dădu seama că era ceva foarte în neregulă cu Mama şi simţi un junghi de teamă în piept. Niciodată, în toată viaţa ei, nu trebuise să-şi facă griji pentru Mama. Mama nu se îmbolnăvea niciodată. Dar acum Mama se ţinea de burtă de parcă ar fi încercat să-şi ţină măruntaiele la un loc.

— Am nevoie să mergi la casa veche.

Alys se opri din mestecat pentru un moment, dar ştia că nu trebuia să pună o întrebare la care ar fi primit oricum răspunsul imediat.

— Am nevoie să-mi aduci ceva din pivniţa cu rădăcini. Ceva ce nu pot păstra aici în siguranţă, spuse Mama. Şi mai am nevoie să faci ceva pentru mine.

Mama îşi puse mâinile pe masă şi se forţă să se ridice în picioare. Merse în dormitorul pe care îl împărţea cu Tata şi se întoarse cu un mic mănunchi învelit în straturi de pânză aspră. Luă un coş dintr-un cuier din bucătărie şi puse mănunchiul în el. Alys urmări mişcările Mamei în timp ce mânca fără să simtă gustul brânzei sărate şi al pâinii vechi de o zi. Apoi Mama se aşeză, cu coşul pe masă, în faţa ei.

— În spatele casei e un stejar mare, îl mai ţii minte. Vreau să îngropi pachetul ăsta sub acel copac.

Alys ar fi putut spune sau întreba multe lucruri, dar se rezumă la detaliile practice pentru că ştia că asta voia Mama ca ea să facă.

— Pământul va fi tare.

— Da, spuse Mama, dar vei reuşi. Intră în casă prin uşa de la bucătărie şi ia-ţi o lopată. Tata încă mai ţine unelte acolo. Sapă o groapă destul de adâncă încât să nu ajungă lupii la ea. După aceea, vreau să mergi în pivniţa cu rădăcini. Vei găsi un raft cu nişte borcane. Cel de care am nevoie are o etichetă în partea de jos, cu nişte zgârieturi. Şase zgârieturi. Vei găsi nişte rădăcini înăuntru. Vechi şi noduroase. Vreau să pui o rădăcină din aceea într-o bucată

de pânză de in. Leag-o bine şi strâns, şi ascunde-o la tine. N-o pune în coş, nici măcar în buzunar. Pune-o într-un loc intim, mă înţelegi?

Alys înţelese. Mama nu voia ca Preotul Miles să-şi bage nasul în acea rădăcină, orice ar fi fost.

Mama tremură, iar Alys vru să-şi întindă mâinile spre ea, dar nu o făcu. Mamei nu-i plăcuse niciodată să fie atinsă. Avea o gălbeneală a pielii care nu-i plăcea lui Alys. Dacă Alys ar fi văzut pe cineva din sat arătând aşa, ar fi crezut că acel om era pe moarte. Că acel biet suflet avea febră sau ceva mai rău.

— Mamă, spuse Alys.

— Da, copilă.

Mama îşi ridică privirea spre Alys şi i se văzu durerea în ochi.

— Eşti sigură că vei fi bine aici, singură? Să chem pe cineva să stea cu tine?

Mama îşi închise ochii pentru scurt timp, inspiră şi expiră.

— Nu, copilă, nimeni nu mă poate ajuta acum. Nimeni în afară de tine.

ŞAISPREZECE

Alys ieşi într-un sat acoperit cu alb de noaptea trecută. Cerul era cenuşiu, dar luminos, iar lumina se reflecta de pe fiecare suprafaţă. Îşi apăsă ochii cu mâinile acoperite cu mănuşi. Se gândi că asta era dimineaţa. Adevărata dimineaţă, nu zorii cu care era obişnuită. În jurul ei, sătenii îşi vedeau de treburile lor de dimineaţă. Femeile îşi duceau rufele spălate la sârmele de agăţat. Fetele mai mari cărau găleţile la fântâni. Printre ele nu era niciun copil din Gwenith – toţi dormeau încă în paturile lor.

În coşul lui Alys era un borcan de miere închisă la culoare. Pachetul pe care Alys trebuia să-l îngroape încă era la Mama. Nu ar fi putut să bată la uşa Preotului şi să-i explice că Mama voia să îngroape ceva la vechea ei casă. În schimb, trebuia să îi explice că Mama era bolnavă – ceea ce era adevărat. Şi de aceea fusese ea trezită mai devreme ca să caute ceva care să o facă să se simtă mai bine – ceea ce era, de asemenea, adevărat. Şi aici se termina adevărul. Alys mai trebuia să-i explice doamnei Miles că Mama o trimitea să caute ulm alunecos.

Când se deschise uşa, nu fu doamna Miles, cum se aşteptase Alys. Era fiica ei mai mică, Cerys, fata pe care Alys îşi dorise să o sperie cândva cu poveşti despre Fiară. Cerys era de o vârstă cu Alys, nu la fel de înaltă, dar trupul ei avea forme feminine. Alys nu-şi petrecuse mult timp gândindu-se la propriul trup în secundele în care se îmbrăca şi se dezbrăca, dar îi ştia contururile destul de bine şi ştia că era, de sus până jos, la fel de drept ca întotdeauna. Rochia din lână albastră pe care o purta Cerys era mai frumoasă decât orice rochie de-a lui Alys, dar nu atât de frumoasă încât să explice de ce se mişca atât de diferit în ea. Şi, chiar şi pentru un copil din Defaid, Cerys era prea îmbujorată. Lui Alys îi trecu imediat prin minte cuvântul „coaptă”. Buzele lui Cerys erau roşii ca merele Marelui Preot şi obrajii ei erau roz. Nasul îi era presărat cu pistrui, iar părul îi era galben ca floarea de piciorul-cocoşului. Bucle

blonde îi ieşeau din coada împletită şi, ici-colo, se ridicau deasupra frunţii.

Când Cerys îi zâmbi, îşi arătă dinţii.

— O, Alys, spuse ea. Nu mă aşteptam să văd pe cineva aici. Tocmai mă duceam s-o văd pe Mai.

Mai era cea mai bună prietenă a lui Cerys, fiica altui Preot din sat. Alys nu-i răspunse pentru că nu avea ce să-i spună. Apoi Cerys râse, îşi încruntă fruntea şi se uită la Alys de parcă nu ar fi înţeles scopul vizitei ei. De parcă nu ar fi fost evident de ce ar fi stat Alys în pragul uşii Preotului Miles.

În cele din urmă, doamna Miles umplu cadrul uşii din spatele fiicei ei, iar Alys îi spuse despre ulmul alunecos. Ea luă coşul de la Alys, apoi se uită la fiica ei.

— Să nu întârzii la cină.

— Bineînţeles că nu, mamă, apoi Cerys râse, îi făcu semn cu mâna şi plecă grăbită, cu fustele învârtindu-i-se prin zăpadă. Alys se uită după ea pentru un moment lung, apoi înapoi la chipul neplăcut al doamnei Miles. Se întrebă cât de repede ar fi început să semene Cerys cu ea.

— Stai, spuse doamna Miles şi închise uşa. După câteva minute, uşa se deschise din nou. Doamna Miles îi întinse o brăţară de fier lui Alys. Preotul Miles spune că ar trebui să te grăbeşti. Trebuie să te întorci pe Poartă până bate clopotul de amiază. Altfel va trimite călăreţii după tine.

Alys îşi muşcă limba.

— Mulţumesc, doamnă Miles. Sunteţi foarte generoasă.

Mama o aştepta pe Alys când se întoarse acasă şi, când văzu coşul pus în siguranţă pe braţul ei, se retrase în dormitorul ei fără să spună altă vorbă. Alys ar fi putut să-i spună că nu avea destul timp ca să ajungă la vechea casă, să îngroape pachetul, să găsească leacul şi să facă lungul drum de întoarcere până la amiază. Ar fi avut nevoie de două ori mai mult timp. Dar văzu că Mamei nu-i mai păsa. Un miros acru venea de la ea şi altceva, ceva la care Alys nu voia să se gândească. N-avea ce să facă – nu avea mai mult timp la dispoziţie. Trebuia doar să spere că nu avea să fie prinsă unde nu trebuia să fie. Ar fi ocolit pe lângă

câmpuri şi prin pădure dacă era nevoie. Şi-ar fi scrântit glezna intenţionat ca să îşi explice întârzierea dacă era nevoie.

Când Alys ajunse la Poartă, văzu jumătatea de jos a celui mai antipatic paznic ieşind dintr-o căruţă de-a lui Pawl. Numele paznicului era Ffordd şi era cel mai rău dintre cei răi pentru că se bucura prea mult de puterea pe care o avea asupra venirii şi plecării călătorilor şi, mai ales, a copiilor din Gwenith.

Jumătate din corpul lui era în căruţă unde, fără îndoială, examina conţinutul ei şi, probabil, îşi lua pe ascuns o parte pentru el. Beti era cocoţată pe băncuţa din faţă a unei căruţe şi păru surprinsă să o zărească pe Alys atât de devreme în timpul zilei. Îi făcu semn cu mâna şi zâmbi. Cian stătea în cealaltă căruţă şi Alys simţi că era furios. Părea să-l deteste pe Ffordd la fel de mult ca ea.

Între timp, Pawl stătea în spatele lui Ffordd, cu mâinile în şolduri, aşteptând ca acesta să termine. Pawl îi aruncă o privire lui Alys, îi întâlni privirea şi îi făcu cu ochiul, rânji şi se făcu că îi dădea un şut în fund lui Ffordd. Alys ar fi vrut să râdă, dar putu doar să zâmbească un pic şi să-i facă semn cu mâna înainte de a merge mai departe. Grija pentru Mama ei i se ridică în pântec ca apa unui potop.

După ce ieşi pe Poartă, Alys se îndreptă direct spre pâlcul de ulmi care delimitau locul – hotarele dincolo de care niciun copil din Gwenith şi niciun om din Defaid nu ar fi trebuit să treacă. Îşi scoase mănuşile, iar frigul îi muşcă degetele în timp ce rupse câteva bucăţi spiralate de scoarţă de ulm alunecos. În timp ce lucra, ascultă şi se uită după săteni. Era linişte în câmpurile înzăpezite. Mama îi spusese să fie atentă la vânătorii de căprioare din sat. Mergeau mai departe pe câmp decât ceilalţi săteni şi, cum umblau în linişte, ar fi putut să o vadă înainte ca ea să îi zărească pe ei.

Un drum ducea de la Defaid până la vechile ferme de dincolo, iar Alys se feri de el. Merse pe lângă drumul din dreapta ei şi se ascunse printre copaci. Asta o încetini, dar o ajută să rămână ascunsă. După vreun kilometru şi

jumătate de sărit peste pârâuri înguste şi de ferit de crengi, se încălzi şi transpiră în hainele de lână, în ciuda frigului. În cele din urmă, ajunse la o pajişte şi la nişte câmpuri deluroase care fuseseră cultivate, dar acum erau acoperite de buruieni. Alys era la fel de expusă ca iepurele pe care i-l arătase lui Ren în timp ce ţopăia prin zăpadă.

Prima dintre fermele vechi la care ajunse era o clădire tristă şi dărăpănată care stătea chircită în peisaj, cenuşie şi fără viaţă, cu obloanele deschise. Următoarea fermă era la fel, cea după ea tot aşa. În cele din urmă, Alys ajunse la casa pe care şi-o amintea din primele luni petrecute în Defaid. În caz că se rătăcea, Mama îi spusese să se uite după casa cu uşa din faţă albă. Nu albă scorojită sau crăpată, gri deschis sau albă prăfuită. Această uşă trebuia să fie de un alb pur. Iar acoperişul casei nu era lăsat.

Ajunse acolo. Alys n-ar fi spus că arăta bine, dar arăta destul de bine. Şi acceptabilă, chiar şi după atâţia ani în care fusese goală. Toate obloanele erau drepte şi închise faţă de orice ar fi încercat să le lovească. Alys se întrebă câte drumuri secrete făcuse Tatăl ei până acolo. Multe, după cum arăta casa. Se uită lung şi pentru ultima dată în jurul ei ca să se asigure că era linişte în lume, cu excepţia zgomotelor făcute de zborul câtorva păsări. Apoi merse prin jurul casei şi văzu copacul, exact la fel de mare cum şi-l amintea. Era la fel de lat ca uşa unui grajd şi avea nişte crengi încâlcite care arătau ca şi cum s-ar fi îndreptat toate în direcţii diferite şi s-ar fi despărţit dacă ar fi putut.

Alys se îndepărtă de el şi răsuci clanţa uşii din bucătărie, apoi intră înăuntru. Era umedă şi rece, aşa cum se aşteptase, şi nu era nicio piesă de mobilier. Obloanele închise nu lăsau lumina să intre, aşa că Alys lăsă uşa deschisă. Camera era curată, iar în vatră nu era niciun buştean şi nicio grămadă de cenuşă. Tata era atent. Dar nu foarte atent. Lângă un perete erau nişte unelte ascunse, neruginite şi bine folosite – ferăstraie de diferite forme şi mărimi, ciocane şi un topor. Alys ridică lopata şi o cără, împreună cu coşul, până la copacul cel mare.

Ţinu lopata pe verticală şi căută prin stratul de zăpadă un

loc moale în pământ. Rădăcinile copacului erau la fel de groase şi încâlcite precum crengile lui, dar, în scurt timp, Alys găsi un loc mai moale sub ea şi dădu cu lopata la o parte o grămadă de zăpadă ca să găsească o bucată de pământ cam de mărimea şi forma potrivită. Începu să sape prin pământul rece şi tare, folosindu-şi piciorul ca să apese pe lopată.

La vreo treizeci de centimetri sub suprafaţă, chiar în locul în care Alys ar fi îngropat pachetul Mamei, mai era un pachet învelit în pânză de in care se făcuse la fel de maronie ca pământul care o acoperea. Încă o lovitură de lopată şi Alys l-ar fi rupt, dar îşi opri mâna la timp. Alys îngenunche în zăpadă, se holbă şi, pentru prima dată, îşi permise să îşi pună o întrebare, aici, unde nu mai era nimeni ca să îi răspundă. *Ce o pusese Mama să îngroape sub acest copac?*

Zăpada se topi rece sub genunchii şi fluierele picioarelor ei şi i se vărsă peste ghetele. Alys îşi spuse că trebuia să acopere groapa şi să găsească alt loc pentru a îngropa pachetul Mamei. Acela ar fi fost cel mai înţelept curs al acţiunii. Dar în loc să facă asta, ridică grămăjoara ţeapănă din groapa pe care o săpase. O puse în poală, apoi desfăcu cu grijă inul învechit. Înăuntru, găsi un mic schelet de bebeluş, destul de mic încât să-i încapă în palmă şi la fel de uşor şi fragil ca o pasăre.

Alys îl înveli din nou, cu blândeţe, şi îl puse iar la locul de odihnă. Apoi ridică din coş pachetul pe care i-l dăduse Mama în acea dimineaţă şi îl puse lângă celălalt. Nu avea nevoie să deschidă pachetul nou ca să ştie ce era înăuntru. Frate sau soră, puteau să se odihnească acolo împreună. Alys se ridică în picioare, îşi dădu jos zăpada de pe picioare şi îi îngropă pe amândoi. Când pământul fu la loc, Alys acoperi mormanul cu zăpadă şi apăsă ca să o netezească. Se uită în jurul ei, la albeaţa uşor unduioasă. Urmele păsărilor şi ale paşilor ei erau singurele semne de mişcare sau de viaţă. Dar Alys îşi imagină că, ascunse sub albul neted, erau nişte rădăcini încâlcite care se agăţau, se încolăceau şi se întindeau, fiecare legănând o grămăjoară

de oase învelite în pânză de in.

De-asta Mama nu zâmbea niciodată.

Alys se întrebă câte pierderi de sarcină îndurase Mama. De câte ori ieşise Mama pe Poartă şi venise pe furiş, până aici, ca să îngroape încă o grămăjoară sub acest copac. Nu era de mirare că ascundea grămăjoarele şi că le îngropa unde niciun sătean care respecta regulile nu le-ar fi găsit. Nicio femeie nu ar fi vrut ca Mama să o ajute să aducă pe lume un copil dacă ar fi ştiut câţi copii pierduse ea.

Dar nu acela era motivul tăcerii Mamei. Nu, Mama nu spusese nimănui despre acele grămăjoare pentru că lumea sigur ar fi crezut că era o vrăjitoare dacă ar fi aflat de ele. Preoţii ar fi spus că ea le provocase moartea, că o femeie care ştia cum să aducă pe lume copii ştia să facă şi opusul. Dacă Preoţii ar fi ştiut ce făcuse Mama acolo, ar fi spus că era o mireasă a Fiarei. Ar fi acuzat-o de magie neagră. Ar fi ars-o. Sau ar fi zdrobit-o cu pietre ori ar fi înecat-o ca să vadă dacă plutea. Şi, dacă plutea, ar fi ars-o.

Alys se gândi la rădăcina de care avea nevoie Mama, la pielea ei galbenă şi la ochii ei îndureraţi de dimineaţă. La mirosul de putreziciune şi sânge. Îşi aminti ce făcuse Mama pentru Mary în urmă cu câţiva ani. Ceaiul pe care îl făcuse ca să o ajute să elimine placenta şi să nu piară din cauza febrei. Alys trebuia să facă acelaşi lucru pentru Mama. Se întoarse în casă şi puse lopata la loc. Deschise două obloane ca să intre mai multă lumină, apoi ridică uşa pivniţei cu rădăcini care era chiar în mijlocul podelei de la bucătărie. Mirosuri de pământ şi trandafir umed se ridicară ca să o întâmpine. Coborî pe scară într-o cameră doar un pic mai largă decât braţele ei întinse şi destul de înaltă ca să stea un adult în ea. Podeaua era din pământ bătătorit, iar pe pereţi erau rafturi mai mult goale. Era un raft plin cu borcane de gem, iar Alys se apucă să îl caute pe cel de care avea nevoie Mama ei.

Nu era uşor în întuneric. Spaţiul mic părea să înghită toată lumina, aerul şi sunetele. Alys se simţi repede sufocată, iar inima care îi bătea prea repede în piept îi îngreuna concentrarea. Era foarte conştientă de trecerea

timpului şi de ce ar fi însemnat dacă Preotul Miles ar fi trimis călăreţi după ea. Îi tremurau mâinile din cauza asta. Trebui să ridice fiecare borcan în raza subţire de lumină care venea din bucătăria de deasupra. Trebuie să fi fost douăzeci de feluri de rădăcini, toate la fel de noduroase şi uscate. Majoritatea erau etichetate cu nume. Câteva aveau doar zgârieturi pe fundul borcanului, în cele din urmă, îl găsi pe cel cu şase urme paralele de zgârieturi, scoase o rădăcină şi o înveli într-o bucăţică de pânză de in. Îşi desfăcu copcile hainei, apoi partea din faţă a rochiei şi ascunse pânza de in în cămaşa ei, lângă piele. Apoi îşi încheie din nou hainele. În cele din urmă, urcă în bucătărie, inspirând adânc aerul proaspăt. Îşi şterse fruntea udată de o sudoare rece. Pentru un scurt moment, stătu la marginea pivniţei cu rădăcini, legănându-şi picioarele. Încă îi sunau în urechi bătăile inimii, dar ajunseră la ea şi alte două sunete diferite şi o făcură să se apuce de podeaua bucătăriei.

Paşi şi râs. Ambele deasupra ei, în casă.

ŞAPTESPREZECE

Alys se gândi repede. Drumul prin pajişte era lung şi ar fi fost expusă. Trebuia să nu facă niciun zgomot, să fie mută ca un şoarece ca să iasă din casă fără să fie auzită. Apoi să se roage ca oricine era la etaj să nu deschidă vreun oblon şi să se uite pe fereastră în timp ce ea pleca.

Se uită la uşa deschisă a pivniţei. Rădăcinile Mamei erau acolo. Ar fi trebuit să o închidă dacă voia să păstreze secretul Mamei. Alys încercă să-şi amintească dacă balamalele scârţâiseră atunci când o deschisese prima dată. Nu-şi amintea. Atunci, scopul ei nu fusese să nu facă zgomot, ci să fie rapidă. Acum avea nevoie de amândouă.

Auzi un râs piţigăiat şi un murmur grav. Nişte picioare se târşâiră pe podea, apoi se opriră. Auzi mai multe murmure, un chicotit şi un zgomot surd. Apoi se făcu linişte. „Nu, se gândi Alys. Continuaţi să vă mişcaţi." Avea nevoie ca ei să facă zgomote. Dar avea mai mare nevoie să plece. Îşi atinse mijlocul pieptului şi simţi mica umflătură din locul în care ascunsese rădăcina. Se gândi din nou la pielea pământie a Mamei şi la mirosul dulceag al morţii care venea de la ea. Se ridică de pe podea cu mâinile şi îşi îndoi picioarele. Apoi se ridică în picioare fără să facă vreun zgomot.

Îşi întinse mâna după zăvorul uşii pivniţei şi o ridică. Balamalele scârţâiră. Alys lăsă uşa să cadă, lăsă coşul Mamei şi fugi pe drumul pe care venise.

Din spatele ei, auzi nişte zgomote de cizme pe lemn, dar nu avu timp să se uite după cine ar fi putut ieşi din casa Mamei şi a Tatălui ei. Sigur nu era Tatăl ei şi nu avea nevoie să ştie mai mult. Fustele o împiedicau în zăpadă şi le ridică. Aerul îngheţat o ardea uşor în piept.

Apoi auzi copite de cai şi ştiu că avea să fie prinsă, că nu mai avea nicio şansă să scape. Cu toate astea, continuă să fugă până când auzi copitele atât de tare că se temu că avea să fie călcată în picioare, apoi o mână o trase de cosiţă şi o trânti cu faţa în zăpadă.

Copitele se opriră, fu ridicată cu forţa şi se trezi holbându-se la faţa înroşită a celui mai tânăr fiu al Marelui Preot, Rhys. Era înalt şi voinic şi, chiar dacă avea doar şaptesprezece ani, era la fel de neiertător din fire ca tatăl lui. Nu vorbise niciodată cu Alys, nici măcar nu se uitase vreodată în direcţia ei, dar, chiar şi-aşa, Alys ştia că ochii lui erau de un albastru transparent. Ceva legat de ochii aceia îi dăduse întotdeauna fiori. Părea să nu fie nimic dincolo de ei, parcă se uita la o stâncă. O ţinu pe Alys cu mâinile lui cărnoase, cu una sucindu-i braţul la spate, iar cu cealaltă strângând-o de gât. Nu mai fusese atât de aproape de un băiat de vârsta ei de când ea şi Delwyn se ţinuseră în braţe pe Gard. Iar atunci fusese doar o copilă. Un miros înţepător, de mosc, venea de la Rhys, iar Alys încercă să se îndepărteze, dar el doar îi suci braţul mai tare şi o strânse mai tare de gât. Simţi că avea să-i rupă mâna în două.

Dar ea tot nu vorbi. El îi cercetă chipul de parcă ar fi căutat ceva. Apoi o împinse mai departe.

— Ce-ai văzut?

După ce fu eliberată, Alys se gândi, pentru scurt timp, să fugă din nou, dar calul lui Rhys era pregătit şi ştia că nu avea niciun rost. Singura ei speranţă era să iasă din încurcătură cu vorba bună.

— M-am rătăcit, spuse Alys. Am luat-o în direcţia greşită şi am ajuns aici.

El expiră pe nări. Apoi o lovi, îi dădu un dos de palmă care o clătină şi era să cadă pe o parte în zăpadă. Ea se întoarse şi se învârti, ameţită. Orizontul se înclină, la fel şi casa părinţilor ei. Apoi lumea se îndreptă din nou, iar Alys văzu o siluetă albastră ieşind din casă. Avea forma unei femei cu plete aurii şi gura ca un boboc de trandafir. Cerys. Nu putea fi alta.

Alys se întoarse din nou la Rhys, cu ochii căscaţi. Îşi aminti chicotitul şi murmurul, picioarele târşâite şi zgomotul surd. Cerys şi Rhys fuseseră într-o casă în care credeau că puteau fi singuri. Cerys, fiica cea mică a Preotului Miles. Şi Rhys, băiatul cel mic al Marelui Preot. Necăsătoriţi. Nu trebuiau să fie singuri deloc, mai ales

acolo, unde era interzis să meargă. Alys adulmecă aerul şi se întrebă cum de nu simţise mirosul mai înainte. Mirosul fricii. Rhys era mai îngrozit decât ea.

— N-am văzut nimic, spuse Alys. Şi, dacă mă laşi să plec, nu voi spune nimic.

Mirosul care venea de la el deveni usturător. Înainte ca Alys să-şi revină, Rhys o lovi din nou şi, de data asta, căzu. Auzi un fluierat tare. Apoi fu linişte.

— Nu e moartă, spuse Cerys.

Acestea fură primele cuvinte pe care le auzi Alys când se trezi zăcând întinsă pe o parte în zăpada în care căzuse.

— Nici n-am crezut că e, spuse Rhys.

— N-ai de ce să te superi pe mine, spuse Cerys.

Alys îşi atinse faţa, acolo unde o lovise Rhys, şi îşi simţi pielea amorţită.

— Ridică-te, îi spuse Rhys.

Alys se târî în genunchi şi se ridică, îi veni mâncarea pe gât şi vomită la picioarele lui Rhys. El sări în spate, iar ea vomită până când nu mai ieşi nimic. Îşi şterse gura cu mâneca.

— Jur că n-am văzut nimic. Ştiu că n-ar trebui să fiu aici. Trebuie să plec acasă.

Alys se uită la cer. Soarele se ridica spre vest. Trebuia să ajungă acasă până bătea clopotul de amiază.

Rhys dădu din cap.

— E prea târziu. Vii cu mine. O să-i spun tatălui meu că te-am prins rătăcind.

Alys simţi furnicături pe pielea capului şi ameţi.

— Te rog. Nu trebuie să faci asta. Promit că nu voi spune nimic.

Ochii lui Rhys erau la fel de goi şi de reci ca zăpada.

— Ce să spui?

Alys se uită de la el la Cerys. Fata tresări ca o pasăre urmărită.

— Nu poţi să ai încredere în ea, spuse Cerys.

— Du-te acasă, îi spuse Rhys lui Cerys.

Cerys se uită iar la el, buzele ei roz deschizându-se

rotunde şi speriate.

— Să merg pe tot drumul ăla? Singură?

Alys simţi o dorinţă foarte puternică de a o pălmui pe Cerys peste obrajii ei îmbujoraţi.

— Ţi-e teamă de ce-i acolo, Cerys?

Cerys îşi miji ochii, iar buza ei de sus se subţie.

— Să nu vorbeşti cu mine. Toată lumea ştie că eşti rea.

Alys simţi miros de ars, ca de tăciune sau ca şi cum i-ar fi luat foc fustele.

— Te-ai uitat cum mâncătoarele de suflete ţi-au omorât părinţii, spuse Cerys. Tu le-ai invitat. Ai descuiat uşa pentru ele, le-ai arătat calea.

— Nu-i adevărat, spuse Alys.

Chiar dacă Cerys ar fi ştiut ce era adevărat, ar fi crezut că Alys era la fel de rea. Iar Alys nu ar fi putut să o contrazică.

Cerys îşi încrucişă braţele pe piept şi, brusc, Alys văzu asemănarea dintre ea şi mama ei. Cum crescuse ca să aibă acea faţă pătrată şi acel şorţ apretat. Alys o văzu pe Cerys exact aşa cum era. Subţire şi transparentă ca sticla. Îi văzu trufia. Încrederea ei mândră pentru că cineva avea grijă de ea. Credinţa ei că era importantă. Tot ce era Cerys – tot ce ar fi putut deveni ea – fu întins în faţa lui Alys ca mâncarea pe o masă. Alys o inhală şi se încălzi – întâi din interior, prin sângele care îi curgea în vene. Apoi căldura i se răspândi prin piele, ca o roşeaţă.

Gura trandafirie a lui Cerys se făcu, din rozalie, albă. La fel şi obrajii ei. Îşi strânse pieptul şi scoase un sunet de sufocare printre buzele care i se învineţeau la margini.

— Cerys? spuse Rhys. Calul lui se ridică pe picioarele din spate şi necheză.

Frigul o cuprinse pe Alys ca o cufundare într-o baie neîncălzită şi tremură. Se dădu în spate, clătinându-se, şi se îndepărtă de Cerys.

Culoarea reveni repede în obrajii şi buzele lui Cerys. Îşi strâmbă gura pentru că răsufla prea greu ca să vorbească. Îşi ridică o mână în faţă şi arătă spre Alys, cu degetul în aer în timp ce se chinuia să-şi găsească vorbele. Apoi cuvintele

ieşiră din Cerys, iar Alys îşi dădu seama că le ştia înainte să le pronunţe.

— Mâncătoare de suflete, spuse Cerys. Mâncătoare de suflete.

De data asta, Alys nu mai simţi lovitura dinainte să se întunece lumea.

OPTSPREZECE

Alys se trezi cu mâinile legate în faţă şi cu gura acoperită de o fâşie lungă de pânză. Zăcea pe o parte în zăpadă, iar hainele ei din lână erau umede. Lumina era orizontală şi slabă, soarele de la mijlocul după-amiezii nu avea să apună decât peste vreo oră sau mai puţin. Casa Mamei şi a Tatălui era departe, în faţa ei. Şi în spatele ei era copacul unde erau îngropaţi toţi copiii lor.

— Ridică-te, spuse Rhys.

Picioarele nu îi erau legate, aşa că Alys putu să se ridice în genunchi, apoi să stea în picioare. Rhys stătea în urma ei, la trei metri distanţă, iar Alys văzu că era legată de el cu o funie lungă. Încă se temea de ea. Se temea de ce i-ar fi făcut dacă se apropia prea mult.

— Te ducem înapoi în Defaid acum şi vei sta exact atât de departe de mine, m-ai auzit?

Rhys încerca din greu să pară intimidant. Efortul îl trăda. Dar Alys dădu din cap. De fapt, era la mila lui.

Pe drumul de întoarcere la Defaid, în timp ce Alys mergea cu greu prin zăpadă în urma lor, Cerys se uita, din când în când, la ea. Era pe cal, iar Rhys mergea pe lângă ea, ţinând bine de frânghia lui Alys. La început murmurară încontinuu cuvinte pe care Alys nu le putea auzi, dar putea să-şi imagineze că erau socotelile lor. Apoi tăcură.

În curând, Alys pierdu simţul timpului. Cerul devenise cenuşiu ca oţelul şi greu. Începură să cadă fulgi mari de zăpadă şi stratul de omăt se îngroşă atât de tare că îi blocă drumul şi i se păru că mărşăluia în gol, spre nimic. Asta ar fi fost o binecuvântare în comparaţie cu ce o aştepta când aveau să ajungă la Defaid şi când Rhys şi Cerys aveau să le spună Preoţilor ce făcuse Alys.

Nu bătea vântul şi fulgii de nea cădeau repede, drept şi în linişte, îmbrăcând copacii în alb. Când ieşiră din pădurea deasă care despărţea fermele abandonate de câmpurile care se întindeau în afara Gardului din Defaid, Alys auzi zgomotul înăbuşit al copitelor în depărtare.

Auzi voci de bărbaţi şi văzu că erau doi călăreţi, unul din ei fiind alt fiu al Marelui Preot. Celălalt era fierarul. Alys nu vorbise niciodată cu vreunul din ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă fierarul prima dată. Sunteţi bine?

Bărbaţii părură confuzi, apoi îngroziţi când privirile lor se îndreptară de la Rhys, care era în faţă, la Cerys, care era pe şa şi, în cele din urmă, la Alys, care era legată de Rhys printr-o frânghie.

Fratele mai mare al lui Rhys era un băiat mare, de vreo nouăsprezece ani, cu păr blond nisipiu. Alys îşi aminti că îl chema Alec.

— Rhys, unde naiba ai fost? Preotul Miles şi nevasta lui şi-au ieşit din minţi. Fiecare bărbat din sat o caută pe Cerys.

— Ei bine, am găsit-o eu, spuse Rhys. Am salvat-o de asta.

Îşi îndreptă repede capul spre Alys.

— Ce-a făcut? spuse fierarul, uitându-se chiorâş la Alys de sub pălăria lui cu bor larg.

— O să-ţi zic mai târziu, spuse Rhys. Dar te sfătuiesc să fii atent. E una dintre cele viclene.

Alec se uită la Cerys, apoi iar la fratele lui, încruntându-şi fruntea.

— Nu fi prost, spuse Rhys. Vorbeam de Alys. Acum hai să mergem acasă până nu se întunecă.

Toţi se îndreptară spre Poartă în linişte şi, nu după mult timp, se apropiară de primii copii din Gwenith care mergeau spre păşuni pentru noaptea aceea. Alys îi văzu de la depărtare, îi simţi când se apropiară, dar continuă să se uite la zăpada dinaintea picioarelor ei. Presupuse că ei făceau la fel. Nu îi învinuia pentru asta. Nu se mai putea face nimic dacă fiul Marelui Preot o trăgea după el, legată cu o frânghie.

Apoi auzi o voce înceată.

— Alys?

Se uită la copilul căruia îi aparţinea acea voce şi văzu că era Ren. Nu numai că vorbise cu ea, dar se şi oprise din

drum şi se holba la ea. Ea dădu din cap, uitându-se la el, repede şi cu asprime. „Nu, Ren, ar fi vrut să spună. Nu trebuie să faci nimic.”

Apoi trecu de el şi speră că şi el mersese mai departe şi uitase de ea. „Bietul Ren”, se gândi ea. Micuţul nu ştia cum să-şi salveze pielea.

Când ajunseră la ultima bucată din drumul spre Defaid, cerul fu întunecat ca fumul şi nu mai erau copii din Gwenith care să se îndrepte spre câmp. Porţile erau închise. Alys delira de frig şi frică, dar ar fi râs dacă nu era legată. În toată viaţa lor, aceşti bărbaţi şi Cerys nu ştiuseră cum era să se închidă porţile după ei şi să fie de partea greşită a Gardului protector. Marele Preot nu ţinuse porţile deschise nici măcar pentru fiii lui. Se întrebă ce simţea Umărul Miles în legătură cu asta, dacă îi tremurase inima puţin când Marele Preot dăduse ordin să se închidă porţile chiar dacă fiica lui cea mică încă era afară, neajutorată.

Rhys şi ceilalţi doi bărbaţi îşi ridicară vocile la unison, strigând să se deschidă porţile. De la locul lui dintr-un turn de pază, Madog îl strigă pe paznicul de noapte, spunându-i să deschidă porţile pentru că bărbaţii o găsiseră pe Cerys. Nu spuse nimic despre Alys. Ea presupuse că nu erau cuvinte pentru aşa ceva.

NOUĂSPREZECE

După ce se deschise Poarta, urmă un haos din cauza oamenilor care arătau cu degetele şi strigau pe măsură ce se ducea vestea. Sătenii îşi ridicară felinarele şi se adunară ca să o vadă pe Cerys, apoi se retraseră respectuoşi când veni Marele Preot. Alys se gândi că, dacă vreunul dintre ei ar fi ştiut ce se întâmplase, nu ar fi îndrăznit să vină atât de aproape, de teamă că ea ar fi încercat să le ia sufletele.

Cerys fu coborâtă de pe calul lui Rhys şi trimisă la pieptul larg al doamnei Miles. Lui Alys i se păru că Cerys arăta bine, dar ea se lăsă purtată de parcă ar fi putut leşina oricând şi se sprijini de mama ei care o cuprinse cu braţele ei grele. Preotul Miles îi spuse să o ducă acasă. Alys văzu cum doamna Miles îşi muşcă limba, luptând împotriva impulsului de a se certa pentru locul ei printre Preoţi. Se uită supărată la soţul ei, apoi se îndepărtă împreună cu Cerys. Celelalte neveste înţeleseră asta ca pe un semnal de plecare şi se uitară înapoi, peste umeri, la Alys, cu ochi mijiţi şi curioşi.

Alys se simţi ciudat de departe. Vocile erau înăbuşite şi chiar şi oamenii şi lucrurile care erau mai aproape de ea păreau mai departe decât ar fi trebuit să fie, de parcă lumea se retrăgea din calea ei. Îi văzu pe oameni adunându-se în jurul lui Rhys. În timp ce el vorbi, ceilalţi bărbaţi se uitară la ea, îşi duseră mâinile la piept, îşi ridicară sprâncenele şi căscară gurile ca nişte peşteri rotunde. Marele Preot fu singurul care nu se mişcă şi nu reacţionă. El fu centrul nemişcat şi, în timp ce Rhys vorbea, îşi îndreptă privirea spre Alys şi se holbă la ea.

— Să o omorâm cu pietre.

— Să o ardem.

— Să o înecăm.

— Să o zdrobim.

Aceste cuvinte se auziră printre murmure.

— O vom judeca la lumina zilei, spuse Marele Preot. Între timp, închideţi-o într-o pivniţă unde nu mai poate face

niciun rău.

Bărbaţii se uitară unii la alţii şi, în cele din urmă, unul dintre ei vorbi. Fu Preotul Yates, cel mai bătrân dintre ei.

— În pivniţa cui s-o punem? Cu siguranţă nu într-una dintr-o casă cu copii, ca să nu îi vrăjească. Iar ceilalţi copii din Gwenith ar putea fi tentaţi să o elibereze.

Bătrânul Couch spuse:

— De ce nu în casa părinţilor ei? E pedeapsa lor, nu a noastră. Să o ia ei.

Ceilalţi Preoţi dădură din cap şi bombăniră.

— Nu contează, spuse Marele Preot. Atât timp cât e păzită. Părinte Yates, las problema asta în mâinile tale capabile.

Marele Preot dădu din cap privindu-i pe bărbaţi, apoi plecă de lângă ei.

Rhys îşi privi tatăl plecând, apoi se uită spre Alys.

— Mâine, pe vremea asta, vei fi moartă.

Alys simţi o nesiguranţă plină de dorinţă în el, de parcă ar fi sperat să se îndeplinească asta ca urmare a cuvintelor lui.

— Mai bine nu vorbiţi cu vrăjitoarea, spuse Preotul Yates. Avea umerii foarte aplecaţi, de parcă timpul îi apăsa capul ca să-i ajungă la mijloc. Îşi ridică privirea spre Alys, printre sprâncenele lui albe şi stufoase. Alec, du-te înainte şi spune-i tatălui ei ce s-a întâmplat. Deschide şi pregăteşte pivniţa. Părinte Couch, du-te după Vaughn şi Sayer. Ei o vor păzi în noaptea asta.

Vaughn şi Sayer erau doi dintre paznicii de zi, dar erau blânzi şi proşti, nu erau cruzi. Alys se gândi că nu conta cine o păzea. Ei ar fi fost sus şi ea ar fi fost jos şi, în scurt timp, ar fi fost judecată şi găsită vinovată. Acel gând închidea ceva în ea, îi oprea panica. Erau prea multe lucruri pe care trebuia să le simtă, aşa că inima ei se închise, pur şi simplu, şi nu mai simţi nimic.

Rhys o trase înainte, spre casă. Mergeau încet în urma Preotului Yates. Alys îşi dorea doar să se încălzească şi să i se dea jos pânza de pe gură.

O rază de lumină galbenă străpunse întunericul dinaintea

lor prin uşa casei Mamei şi a Tatălui ei. Preotul Yates intră primul, apoi se dădu la o parte şi le făcu loc să intre. Rhys se ciocni de Vaughn şi Sayer la intrare, iar ei dădură cu spatele de Alec. Toţi, cu excepţia Preotului Yates, păreau să nu ştie ce să facă cu propriile membre. Camera cunoscută i se păru ciudată lui Alys, cu prea mulţi oameni în ea şi cu mirosuri de piele şi lână umedă. Tatăl stătea cu cămaşa şi pantalonii de lucru, cu părul nepieptănat şi cu spatele la un foc prea slab pentru a găti ceva. Mama nu era acolo. Uşa dormitorului lor era închisă. „Mama”, se gândi Alys. Rădăcina încă era în rochia ei. Tata era chiar acolo, iar Mama era după uşa dormitorului, dar Alys nu avea cum să-i dea unuia dintre ei leacul de care avea nevoie Mama. După toate astea – după toată suferinţa şi speranţa – nu putea face nimic. Dacă ar fi încercat să-i dea rădăcina Tatălui ei, atunci l-ar fi condamnat şi pe el. Chiar dacă Tatăl s-ar fi folosit de scuza că nu ştia nimic despre ea, simpla posesie a rădăcinii ar fi fost văzută ca o dovadă că Alys era o vrăjitoare. Şi poate o dovadă că şi Mama era – dacă s-ar fi întrebat de unde luase Alys rădăcina sau dacă s-ar fi gândit să ridice uşa pivniţei de rădăcini a Mamei şi să cerceteze toate borcanele ei.

Piedica din inima lui Alys căzu, iar ea se simţi îngrozită, îndurerată şi furioasă în acelaşi timp. Tatăl stătea acolo, arătând ca şi cum ar fi văzut ceva atât de îngrozitor că nu putea fi exprimat în cuvinte şi nu se putea face nimic în legătură cu asta. Alys îşi dorea cu disperare să vorbească cu Mama ei, să o vadă, să-i spună că încercase din răsputeri.

Uşa pivniţei era deschisă şi mirosul umed al pământului se ridica în cameră din peştera întunecată. Preotul Yates îi spuse lui Alec să dea jos pânza de pe gura lui Alys. Alec se uită la Preotul Yates pentru un moment, cu gura căscată, dar Preotul Yates spuse doar:

— Fă-o.

În momentul în care pânza fu dată jos, Alys se simţi uşurată. Fu sigură că putea suporta orice atât timp cât putea respira fără nicio piedică.

Preotul Yates stătea după pivniţa deschisă şi se uita înăuntru.

— Du-te jos, fato. Rhys, ţine priponul. Vaughn şi Sayer, ridicaţi scara când ajunge la fund.

Alys o luă în jos pe scară, prinzându-se de fiecare şipcă de lemn a acesteia cu mâinile legate în timp ce cobora. Stătu pe fundul pivniţei şi se uită la lumina din bucătărie. Cele cinci capete ale lui Rhys, Alec, Preotului Yates, Vaughn şi Sayer se holbară de sus la ea. Apoi scara fu ridicată, iar Preotul Yates luă priponul de la Rhys şi îl legă de mânerul uşii, la peste un metru deasupra capului ei, unde nu putea ajunge fără scară.

Uşa se închise deasupra capului ei şi fu îngropată în întuneric şi într-o umezeală stătută şi rece. Continuă să se uite în sus în timp ce se auzeau paşii grei ai bărbaţilor care o înconjurau, acompaniaţi de murmure prea înăbuşite ca Alys să înţeleagă vreun cuvânt. Auzi scârţâitul scaunelor şi şi-i imagină adunaţi în jurul ceaiului fierbinte, holbându-se la podeaua de sub picioarele lor şi întrebându-se dacă o mâncătoare de suflete avea puteri care treceau prin aer şi lemn.

Alys se chinui cu degetele amorţite şi cu încheieturile mâinilor legate să-şi deschidă partea din faţă a rochiei şi să găsească rădăcina. O ascunse pe un raft, în spatele unei lăzi de cartofi. Poate, dacă ar fi lăsat-o să stea de vorbă cu Tatăl ei, ar fi putut să-i spună că era acolo. Sau poate, dacă Mama putuse să-i spună după ce o trimisese pe Alys, s-ar fi gândit să o caute acolo.

Alys se auzi plângând. Era inutil.

Îi era foarte frig. Îşi încheie rochia. Atârna grea pe ea, destul de umedă din cauza zăpezii topite ca să atragă frigul şi să i-l strecoare prin piele. Priponul era destul de lung ca să îşi lase braţele să atârne când stătea în picioare, dar, când se aşeză pe podeaua tare de pământ, descoperi că era prea scurt ca să se întindă.

Pipăi prin jur, în întuneric, după un coş cu mere, apoi după o bucată rotundă de brânză tare. Nu înţelegea cum de îi era foame, dar se trezi atât de înfometată că nu se mai

putu gândi la altceva. Muşcă din crusta brânzei, apoi mestecă bucata sărată şi o înghiţi aproape întreagă. Mâncă trei mere până la sâmburi şi mai multă brânză până când îşi umplu burta atât de tare că i se întări.

Se lăsă pe podea şi se rezemă de grinda verticală a unui raft. Îşi trase genunchii până la bărbie şi îi cuprinse cu braţele. Mâncatul o încălzise destul ca să nu mai tremure, dar doar pentru o vreme. Apoi o apucă un tremurat mai rău, cu valuri care păreau să-i înceapă din inimă şi să se îndrepte spre măruntaie. Îşi spuse că era bine îmbrăcată. Că supravieţuise în nopţi mult mai grele pe păşuni şi pe Gard. Măcar aici nu bătea vântul.

„Sunt condamnată, se gândi Alys. De asta tremur."

Tremuratul încetă, iar Alys se simţi calmă şi golită pe dinăuntru. Nu putea face nimic. A doua zi ar fi aflat ce îi rezerva viitorul. Şi toată lumea ar fi aflat ce era ea. Şi poate că asta era o ciudată alinare. Pentru a doua oară de când avusese şapte ani, Alys îşi închise ochii în noapte şi adormi nemişcată ca o piatră.

DOUĂZECI

Femeile veniră la ea a doua zi. Alys deja era trează de câteva ore, holbându-se la întuneric şi interpretând zgomotele de deasupra. Scaune pe lemn, picioare târşâite în jurul vetrei, voci care abia se auzeau. Apoi o bătaie în uşă care era mai tare decât ar fi trebuit să fie, mai multe voci de bărbaţi, mai multe picioare. Un pic mai târziu, numărul picioarelor se înjumătăţi şi urmă o perioadă lungă de tăcere. Apoi auzi bătaia în uşă, după care veniră femeile cu vocile lor ascuţite şi zgomotele paşilor lor.

Alys stătea în picioare, pregătită pentru ele, când uşa pivniţei fu ridicată brusc. Oricât de mult şi-ar fi dorit să vadă cine se uita de sus la ea, îşi apăsă ochii cu mâinile ca să blocheze lumina care străpungea întunericul solid şi o făcea să simtă o durere în tâmple ca şi cum ar fi fost înjunghiată. Uitându-se printre degete, desluşi întâi patru forme negre care deveniră apoi nişte fuste largi cu şorţuri simple. Scara fu coborâtă în faţa ei.

— Sus, vrăjitoareo, spuse una dintre femei şi trase tare de pripon.

În timp ce Alys urca, o văzu pe doamna Miles la capătul celălalt al funiei. Lângă ea era doamna Ffagan, care ţinea un coş acoperit cu o pânză de in. Doamna Daniels şi doamna Hardy făcură un pas în spate când Alys se ridică.

Bucătăria era goală şi rece. Masa era goală şi focul nu ardea în vatră. Tata lipsea, chiar dacă Alys îi văzu pălăria şi haina atârnând pe perete. În timp ce Alys scrută camera, văzu că Vaughn şi Sayer fuseseră înlocuiţi în datoria lor de pază de doi paznici noi, Ffordd şi Enrik. Alys fu sigură că îşi pierdea minţile pentru că observă, parcă de la distanţă, că se bucura că Enrik se îndepărta de ea, evitându-i privirea. Ffordd se holba direct la ea, dar masa grea de bucătărie era între ei şi degetele i se albiseră pentru că strângea spătarul scaunului Tatălui ei.

Tatăl ieşi din dormitorul pe care îl împărţea cu Mama. Părea slăbit şi mai mic, pielea lui era palidă, faţa îi era

nebărbierită şi acoperită de o barbă scurtă şi căruntă.

— Cum se mai simte Mama? întrebă Alys înainte ca cineva să se gândească să îi închidă gura.

Tatăl se uită la ea cu o expresie a feţei care era un amestec de suferinţă, părere de rău şi neîncredere.

— Nu se simte bine şi nu pot s-o ajut. Are febră mare şi geme în somn. Am trimis de două ori după ajutoare, dar nu vine nimeni.

„O, Mamă.” Alys îşi aminti mirosul care venise de la ea cu o zi în urmă, ca şi cum ar fi putrezit pe dinăuntru. Alys se holbă la podea, dorindu-şi ca Tatăl să se uite şi el în aceeaşi direcţie ca să ştie ce lăsase ea acolo. Dar Tata era prea tulburat. Şi, cu o siguranţă apăsătoare, Alys înţelese că febra Mamei ei era prea mare ca să mai poată fi ajutată de vreo rădăcină. Mama îi spusese ce se întâmpla cu femeile după ce febra placentei le intra în sânge. Când se întâmpla asta, nu se mai putea face nimic.

Doamna Ffagan căscă ochii şi făcu un zgomot cu limba.

— Of, vai. Vai, vai. Biata Heledd!

Doamna Miles nu-şi luă ochii de la Alys, de parcă Alys ar fi dispărut dacă nu ar fi fost privită pentru o clipă.

— Cum să vină o femeie bună din sat în casa asta a răului? Cum ai putut să ceri asta de la ele? Au familiile lor de care să aibă grijă. Aici nu e nimic de făcut. E un loc blestemat, ca toţi cei care locuiesc în el.

Doamna Ffagan îşi puse mâna pe antebraţul doamnei Miles.

— Soţul meu mi-a cerut să-ţi mulţumesc pentru lucrul la casa de rugăciune de noaptea trecută, Frate Argyll. Construcţia pe care ne-ai făcut-o e mai mult decât potrivită şi nu va fi uitată.

Tatăl se încovoie şi se făcu mai mic.

— Cum rămâne cu Heledd a mea? O veţi uita? Ce-a făcut ea în afară de a avea grijă de voi toate? V-a cusut şi v-a vindecat de febră. V-a adus copiii pe lume şi nu a pierdut aproape pe niciunul.

— Da, dar nici n-a avut unul de-al ei. Şi ăsta e un lucru nefiresc. Doamna Daniels îi aruncă o privire doamnei Hardy

şi îşi îndreptă capul spre Alys. Acum ştim de ce. Nicio sămânţă nu se putea prinde cu creatura asta aici.

Doamna Ffagan oftă şi dădu din cap.

— Doamnă Daniels, vă rog să închideţi obloanele. Doamnă Hardy, dacă sunteţi amabilă, vă rog să aprindeţi nişte lămpi. Se uită la Tată. Frate Argyll, ar trebui să stai cu Heledd. Noi, femeile, avem treabă aici. Enrik şi Ffordd făcură schimb de priviri, iar Enrik îşi frecă nasul de parcă ar fi avut o mâncărime puternică.

— Ce fel de treabă? întrebă Tatăl.

— Asta nu e treaba dumitale, spuse doamna Miles.

— Ba da, e. Asta e casa mea şi aia e fata mea.

— Aşa cum se va scrie când vrăjitoarea va fi judecată, spuse doamna Miles.

Doamna Ffagan îşi deschise gura în formă de O şi şi-o acoperi cu mâna ei moale şi grăsuţă.

— O, vai. O, vai, vai. Frate Argyll, sunt sigură că Heledd are nevoie de tine. Mergi la ea. Se uită la el cu ochii ei căprui şi căscaţi.

Alys simţi că Tatăl o privi în timp ce ieşi din cameră, dar ea nu mai suporta să-l privească. Credea că avea să fie distrusă dacă făcea asta. O urmări pe doamna Hardy, care termină de aprins a doua lampă chiar când doamna Daniels blocă intrarea razelor soarelui de iarnă. Acestea intrară prin crăpăturile dintre şi din jurul obloanelor, dar camera fu cufundată în întuneric. Alys auzi cum se deschise şi cum se închise uşa dormitorului şi, când se întoarse, Tatăl ei dispăruse.

Doamna Miles stătu cu spatele la uşa din faţă şi cu faţa spre masă.

— Stai jos.

În timp ce ţinea de pripon cu o mână, trase unul dintre scaunele grele de la masă. Era scaunul lui Alys, cel pe care stătea la prânz şi la cină în fiecare zi.

Alys se aşeză şi, în ciuda voinţei ei, simţi că i se strânge pieptul tare de frică şi inima începe să-i bată un pic mai repede. Stătea cu spatele la doamna Miles şi la celelalte femei şi cu faţa la vatra rece din cealaltă parte a camerei.

Îşi spuse că nu avea să fie torturată prin ardere pentru că focul nu era aprins. Putea să înfrunte orice în afară de ardere. O ajutase pe Mama ei la tratarea arsurilor. Ea îi spusese că nu exista o durere mai mare. Dacă nu te omora, ajungeai să-ţi doreşti moartea.

Enrik şi Ffordd stăteau în dreapta lui Alys, cu spatele la uşa dormitorului ei. Enrik îşi strângea buzele atât de tare că părea gata să plângă sau să vomite. Ffordd nu mai strângea spătarul scaunului Tatălui. În schimb, ţinea un ştreang gros din funie tare. Inima lui Alys bătea atât de tare că o durea pieptul. Îşi îndreptă privirea spre coşul pe care doamna Ffagan îl strângea la burtă. Se întrebă ce era în el.

— Leag-o, spuse doamna Ffagan.

Fford se aplecă atât de aproape de Alys că ar fi putut să-l muşte de ureche dacă ar fi vrut. Îşi imagină gustul sângelui lui, ruperea cărnii şi, mai ales, groaza şi durerea lui. Fu şocată de gândurile ei. Aşa lucra răul când creştea într-un om? Când ajungea la un anumit nivel, se revărsa şi nu mai putea fi controlat? Ce-ar fi crezut Fiara despre ea în acele momente? Apoi îşi dădu seama că nu mai conta. Alys nu mai putea face nimic în legătură cu groapa. Probabil nu ar fi putut face nimic, niciodată. Se transformase în ceea ce fusese dintotdeauna.

Alys rămase nemişcată în timp ce Ffordd o legă de spătarul scaunului, o dată în jurul umerilor şi încă o dată în jurul taliei, apoi încă o dată în jurul fiecărei glezne, legându-le de cele două picioare din faţă ale scaunului. Alys îşi aminti că Ffordd era necăsătorit. Simţi mirosul de mic dejun venind dinspre el. Carne de oaie şi brânză. Şi mirosul urât al unei cămăşi purtate de prea multe ori. Când termină, se uită în sus, la ea, cu faţa lui de nap şi ochii lui mici de rozător. Ea îi mirosi frica. Era râncedă.

Sau nu... nu era râncedă. Era dulce ca mierea. Şi caldă. Lui Alys îi fusese frig de prea multă vreme. Îi bău teama şi căldura îi umplu pieptul.

Alys înţelese că asta însemna să mănânce suflete. Asta, ce făcea ea în acele momente. Această căldură, această agitaţie a sângelui şi a senzaţiilor, această înflorire

înăuntrul ei. Şi de ce nu ar fi trebuit să facă asta dacă putea?

Ffordd sări mai departe de ea. Gâfâi şi arătă cu degetul spre ea, ţinându-se de piept, în timp ce gura lui se mişca, dar nu scotea niciun cuvânt.

Doamna Hardy strigă şi fugi prin cameră, urmată repede de doamna Daniels.

— Mâncătoare de suflete, ţipă ea. Asta e. Ar trebui s-o ardem şi să terminăm cu ea înainte să ne omoare pe toţi.

Alys îşi simţi capul tras pe spate, de cosiţă, şi se holbă în sus la faţa întoarsă cu susul în jos a doamnei Miles.

— Ştim că e o mâncătoare de suflete, proastelor. Acum ajutaţi-ne aici şi nu vă mai ghemuiţi la colţ.

— Cred că ne descurcăm, spuse doamna Ffagan, aplecându-se deasupra lui Alys. Avem nevoie doar de căpăstru. Îşi strânse buzele, concentrată, în timp ce ţinea deasupra feţei lui Alys o colivie mică, din fier, făcută după forma capului, cu o uşiţă în spate. În faţa coliviei era o bucată plată şi ascuţită, de vreo şapte centimetri, care era îndreptată înăuntrul coliviei. În timp ce doamna Miles trăgea în jos cosiţa lui Alys atât de tare că ea simţi că ar fi putut să-i rupă gâtul, doamna Ffagan îi băgă tot capul cu forţa în colivia de fier, apăsându-i bucata aceea în gură. Lui Alys îi veni să vomite şi împinse cu toată puterea, dar nu era bine să împingă în nicio direcţie. În sus, doar îşi forţa acea bucată mai adânc în gură şi nu putea să-şi îndoaie gâtul mai mult în spate fără să-l rupă. Dacă o scutura dintr-o parte în alta, îşi zgâria limba. Auzi sunetele unor clopoţele şi îşi dădu seama că erau atârnate în jurul coliviei, în faţă, în spate şi câte unul de fiecare parte. Cu un clic, portiţa coliviei fu închisă şi încuiată la ceafa ei.

— Poftim, spuse doamna Ffagan. Am terminat. Fraţi şi surori, nu mai avem de ce să ne temem acum. E înfrântă.

Doamna Miles dădu drumul cosiţei lui Alys, iar ea îşi înălţă capul care se clătină sub greutatea fierului şi a clopoţelelor care clincăneau.

— Acesta, spuse doamna Ffagan, e un căpăstru de vrăjitoare. Nu am avut niciun motiv să folosim unul de

multă vreme, dar i se potriveşte perfect, parcă ar fi fost făcut pentru ea. Uite cum fierul îi înconjoară gâtul şi cum barele verticale sunt aproape de cap ca să nu poată scăpa de bucata aceea. E închis strâns la spate, iar eu am singura cheie. Nu poate vorbi şi nu se poate elibera din colivie chiar dacă dăm drumul la pripon. Doamnă Miles, te rog s-o dezlegi de pe scaun.

Alys s-ar fi putut lupta cu doamna Miles. Dar impulsul de a se feri de ea fu oprit de durerea pe care i-o producea chiar şi cea mai mică mişcare a capului. Alys descoperi că, dacă rămânea nemişcată, agonia pe care i-o producea bucata de metal din gură era suportabilă. Chiar şi cea mai mică înclinare a capului îi împingea bucata aceea mai adânc în gură şi îi venea să vomite. Şi panica îi făcea greaţă. Doar concentrarea calmă îi permitea să-şi înghită saliva fără să-şi folosească limba.

— Ridică-te, vrăjitoareo. Doamna Daniels trase de frânghia legată de partea din faţă a căpăstrului, iar Alys se ridică, cu clopotele zăngănindu-i tare în urechi şi bucata de fier zgâriindu-i cerul gurii.

Doamna Ffagan dădu din cap ca să-i facă semn lui Ffordd să deschidă uşa.

— Acum vei fi judecată, spuse ea.

DOUĂZECI ŞI UNU

Un vuiet pătrunse în cameră, chiar şi prin obloanele închise, şi vibră prin Alys ca un zumzet. Zgomotul se auzi mai tare când Ffordd deschise uşa, iar Alys văzu că venea de la o mulţime de săteni adunaţi în jurul casei, care aşteptau şi se holbau. Ffordd şi Enrik ieşiră primii, prefăcându-se atenţi şi puternici cu braţele încrucişate. Vocile din mulţime se auziră ca un tunet şi mulţimea se mişcă în valuri. Unii se dădură înapoi când o văzură pe Alys, alţii se aplecară înainte. Când ieşi doamna Ffagan, toţi se dădură la o parte ca să îi facă loc. Doamna Miles înşfăcă funia de la doamna Daniels, apoi o trase pe Alys înainte, conducând-o în strada înzăpezită, în spatele doamnei Ffagan. Ţipete de groază se auziră din mulţime la vederea lui Alys şi a căpăstrului ei de fier pentru vrăjitoare. Cărarea se lărgea mai departe.

Alys nu-şi putea închide ochii pentru că ar fi căzut. În schimb, se holba înainte, la spatele negru şi lat al doamnei Miles. Clopoţeii răsunau la fiecare pas pe care îl făcea şi auzi ţipetele copiilor peste tot în jurul ei, dar nu voia să se uite în stânga şi în dreapta. Sătenii de fiecare parte a ei erau ca o masă solidă, niciun chip nu ieşea în evidenţă.

Alys simţi că o înţeapă ceva cunoscut, dar nu ar fi putut spune ce era. O tulbura ca o amintire. Se întoarse brusc la dreapta, făcând clopoţelele să sune şi auzi un ţipăt de mirare din mulţime. Stând în zăpadă, înghesuit printre picioarele sătenilor curioşi, era micul Ren, alb la faţă şi cu ochii bulbucaţi. De data asta, nu o strigă pe Alys şi, când ea îi întâlni privirea, el se întoarse şi fugi.

Casa de rugăciune se înălţa în faţa ei şi mulţimea se adună în urma doamnei Daniels şi a doamnei Hardy, care ţineau amândouă de frânghia legată de spatele căpăstrului vrăjitoarei şi se dădeau în spectacol din cauza efortului. Mai mulţi săteni se învârteau prin curtea casei de rugăciune. Enrik şi Ffordd înaintară repede ca să deschidă uşa dublă a casei de rugăciune, iar doamna Ffagan intră cu paşi grăbiţi.

Doamna Miles o trase pe Alys înainte ca să o ajungă din urmă pe doamna Ffagan. Alys era să cadă, dar se opri la timp. Clopoţelele îi loviră urechile.

Când intră, Alys îi văzu pe cei nouă Preoţi cu feţele spre ea, aşezaţi în fotoliile de stejar pe care Tatăl ei le făcuse pentru ei când fusese construită casa de rugăciune. În spatele lor, un foc zgomotos ardea în vatra largă. Căldura lui pierea cu mult înainte de a ajunge la Alys.

La vreun metru în faţa Preoţilor era ceva ce Alys nu mai văzuse până atunci. Era o cuşcă de lemn care încă mai mirosea a rumeguş şi a lemn proaspăt de pin. Probabil era cu vreo treizeci de centimetri mai înaltă decât Alys şi era lată de un metru. Asta trebuia să fi fost construcţia pe care Tatăl ei o făcuse noaptea trecută la porunca Marelui Preot.

Doamna Ffagan merse spre ea şi deschise uşa cuştii.

— Surori, daţi frânghiile lui Enrik. Ffordd, bag-o înăuntru.

Ffordd o împinse tare din spate. Alys s-ar fi împotrivit, dar, cu mâinile legate şi cu clopoţeii sunându-i în urechi, nu se putu gândi la un motiv pentru care să se deranjeze să facă asta. O împinse încă o dată şi ajunse în cuşcă. Uşa se închise în urma ei şi fu încuiată cu un lacăt de fier. Frânghiile legate de căpăstru în faţă şi în spate atârnau libere şi adunate la picioarele ei.

Marele Preot se uită la Ffordd şi dădu din cap.

— Acum poţi chema credincioşii.

Alys auzi uşile deschizându-se în spatele ei, picioare târşâite şi voci care bâzâiau tot mai tare în timp ce băncile se umpleau de săteni. Din nou, Alys simţi că lumea se îndepărta de ea, de parcă distanţa dintre ea şi cei din jurul ei era o prăpastie prea mare ca să i se audă strigătul pe cealaltă parte. Simţi că avea să cadă, i se îndoiră genunchii şi putu doar să-i îndrepte din nou. Se rezemă de marginea cuştii şi clopoţeii răsunară. Auzi un şuierat şi un ţipăt în spatele ei.

Uşile casei de rugăciune se închiseră în urma sătenilor, iar camera se întunecă. Lămpi fură aprinse şi atârnate de cârlige prin cameră. Aerul era rece şi umed, în ciuda focului.

Marele Preot se ridică.

— Fraţi şi surori, ne-am adunat astăzi aici pentru că am descoperit o mare Răutate printre noi. E o Răutate puternică. O Răutate care, dacă ar fi lăsată liberă, s-ar împrăştia printre noi şi ne-ar spurca pe toţi.

În timp ce vorbea, Alys îi simţi glasul vibrându-i în piept. Chipul lui păru să se dizolve, să-şi amestece părţile şi să se rearanjeze, iar Alys se gândi din nou că avea să cadă. Simţi furnicături în frunte şi că îi ardeau obrajii, deşi tremura de frig.

— E o Răutate pe care o cunoaştem sub multe nume. Marele Preot tăcu şi se uită în jurul lui. *Vrăjitoare,* spuse el.

Se auzi un suspin, un ţipăt înăbuşit.

— Mâncătoare de suflete, spuse el.

Se auzi un murmur, toţi inspirară deodată.

— Dar Bunul Păstor ne-a învăţat că, oricum am numi-o, există, într-adevăr, o singură Răutate. Aceea e Fiara. Şi, la fel cum turma noastră îl urmează pe Păstor pentru că El ne duce pe calea dreptăţii la apărarea Lui plină de iubire, copiii Fiarei o urmează pe o cale a pervertirii şi a condamnării veşnice.

Alys se holbă la focul care pârâia şi din care ieşea fum în spatele Marelui Preot. Tot nu simţi nicio căldură. Îi curgea nasul, iar mucii îi gâdilau buza. Simţi un gust de fier.

— Una dintre copilele Fiarei a crescut printre noi. Am fost buni cu ea. Am hrănit-o. Am crescut-o. I-am dat un adăpost şi am apărat-o. Dar ea e vicleană. A râs de noi, şi-a bătut joc de noi. Am fost încrezători, dar nu am fost înţelepţi. Nu am văzut Fiara dinăuntrul ei din cauza vicleniei ei spurcate. Dar acum am văzut-o. Şi nu ne mai putem feri privirea de adevăr. Bunul Păstor îşi cheamă turma, trebuie să-I auzim glasul şi să-L urmăm. Doar El ne poate îndepărta de Rău. Cunoaştem această Răutate acum. E aici, în camera asta. Şi trebuie să o alungăm dintre noi.

Marele Preot se aşeză şi îşi îndoi mâinile în poală. O privi pe Alys cu ochii lui albaştri deschişi, iar ea nu simţi nimic. Era ca şi cum s-ar fi uitat la o stâncă. Nu vedea prin ei.

În cameră se auzi un vuiet şi spaţiul se cutremură din

cauza vocilor.

Se ridică Preotul Yates, desfăşură un sul de pergament şi îşi drese glasul.

— Soră Cerys Miles, vino în faţa noastră şi depune mărturie împotriva Răului.

Cerys stătea lângă mama ei, în partea femeilor din casa de rugăciune. Purta o rochie sobră, cenuşie, iar părul îi era strâns într-o cosiţă din care nu ieşea niciun cârlionţ. Se uită în sus, spre Preotul Yates, apoi îşi înclină capul şi se ridică, legănându-se puţin, de parcă nu se ţinea bine pe picioare.

Preotul Miles se aplecă înainte.

— Eşti bine, copila mea?

— Da, tată, sunt bine, spuse Cerys.

Se îndreptă şi respiră adânc.

Marele Preot se holbă la fată cu ochii opaci. Nu se mişcă. Apoi Alys nu se mai uită în ochii lui şi se uită înăuntrul lui – în inima lui înăsprită. „Ştia”, se gândi Alys. Ştia ce băiat crescuse şi ce făcuseră el şi Cerys. Bineînţeles că ştia. Putea citi minciunile pe care el le ascundea ca şi cum pieptul lui ar fi fost deschis în faţa ei. Era sigură că, dacă ar fi fost mai aproape de el, ar fi mirosit acele minciuni. Mirosul lor ar fi fost ca oţetul.

— S-a întâmplat ieri, începu Cerys. Căutam mere ca să le fac o surpriză părinţilor mei. Îi aruncă repede o privire lui Alys, apoi se uită, la fel de repede, în altă parte. Alys mi-a spus că era un copac din care n-au fost culese toate merele şi că încă erau bune. Şi mi-a spus unde era, aşa că am mers acolo.

Bătrânul Yates îşi apropie sprâncenele până se uniră într-o singură linie albă.

— Mere în perioada asta a anului, copilă?

Se auziră murmure din partea femeilor din casa de rugăciune. Alys se întrebă care idee li se părea mai ciudată – merele din zăpadă sau faptul că Cerys făcea ceva ce semăna cu munca.

— Copila e naivă, spuse Preotul Miles, uitându-se nu la Preotul Yates, ci la Marele Preot care stătea lângă el. Şi cea rea e vicleană.

— Da, spuse Cerys. M-a amăgit. N-am găsit mărul, aşa că am vrut să mă întorc acasă. Apoi, brusc, a apărut ea. N-am auzit-o şi nici n-am văzut-o până în momentul acela. Cerys se uită în jurul ei. Era ca şi cum ar fi apărut de nicăieri. Doamna Ffagan îşi puse mâna la gura ei căscată şi, prin toată camera, se auzi cum şuiera ea în timp ce inspira repede.

— Aşa că i-am spus: „Alys, m-ai speriat!” Apoi s-a întâmplat. Parcă şi-ar fi băgat mâinile în mine. N-am mai putut respira. N-am putut să strig după ajutor. Dacă Fratele Rhys nu ar fi venit, mi-ar fi smuls sufletul, ştiu că ar fi făcut-o.

Cerys se lăsă să cadă pe scaun şi îşi ascunse faţa la pieptul mamei.

Alys îşi închise ochii. Cerys minţise despre tot ce nu conta, dar spusese adevărul despre singurul lucru care conta. Alys încercase să mănânce sufletul lui Cerys, nu putea să nege asta. Şi îi plăcuse să o facă. Îşi aminti căldura din ea şi cum i se răspândise prin piele. Niciodată, în toată viaţa ei, nu se mai simţise atât de trează şi nu se mai putea întoarce la vremurile în care fusese adormită şi nu ştiuse cum era să adulmece sufletul altcuiva. Nu mai era ca mâncătoarele de suflete, aşa cum îi spusese Fiara că era. Era una dintre ele. Alys se uită spre ferestre. Cerul se albăstrea în amurg. Ceilalţi copii din Gwenith se îndreptau spre câmpuri sau se urcau pe Gard ca să apere satul de fiinţe ca ea.

— Frate Rhys Ffagan, spuse Preotul Yates, depune mărturie împotriva Răului.

Rhys se ridică de pe locul lui din banca din faţă.

— Vânam căprioare când am dat de ele, spuse Rhys. Şi, când am văzut ce-i făcea fiinţa aia Surorii Cerys, am doborât-o. Apoi am legat-o şi am adus-o aici.

El se aşeză la loc. Alys observă privirile dezamăgite din jurul ei. Sătenii speraseră să audă mai multe detalii.

În tăcerea care urmă, doamna Daniels se ridică brusc în picioare.

— Mâncătoare de suflete, strigă ea şi arătă cu degetul

spre Alys. Vrăjitoare! Ardeţi-o până nu ne omoară pe toţi. Se uită spre Preoţi. Trebuie să ne întrebăm câte boli ne-a provocat. Cât ghinion ne-a adus? Câte femei sunt sterpe din cauza ei? Propria ei mamă n-a putut să facă un copil. Şi vă întreb de ce. Vă spun eu de ce. Pentru că aia sugea copiii din ea în timp ce dormea. N-au mai rămas decât pielea şi oasele din Sora Argyll după toţi anii în care a adăpostit-o pe vrăjitoarea aia. Cu toţii ştim asta. Biata femeie nu va mai rezista până mâine dimineaţă.

— Da, e adevărat, spuse doamna Hardy. Şi vrăjitoarea a încercat să ia şi sufletul lui Ffordd. Arătă cu bărbia spre Ffordd, iar el mormăi şi dădu din cap, se uită în jurul lui, la cei adunaţi şi îşi umflă pieptul.

Voci din toată camera vuiră şi bâzâiră în urechile lui Alys. Simţi cum casa de rugăciune se prăbuşea peste ea şi nu mai ştiu ce făcuse şi ce nu făcuse. Nici nu mai conta, nu mai avea niciun rost să analizeze totul cu mintea. Oricum, totul s-ar fi sfârşit la fel. Căzu pe podeaua cuştii ei, cuşca pe care Tatăl ei o construise pentru ea. Tata. Tatăl ei îi construise o cuşcă. Nu avusese de ales, dar totuşi... Asta o durea cel mai mult.

Mai multe voci se auziră peste celelalte.

— Nu a fost ea cea care a stat trează când au coborât mâncătoarele de suflete în Gwenith?

— Asta a spus călătorul, nu-i aşa? Că rătăcea pe afară când a găsit-o, în timp ce restul oamenilor din Gwenith erau morţi sau dormeau.

— Am auzit că ţopăia prin sat ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Am auzit că şi cânta.

— Era o incantaţie!

Se auzi un ţipăt şi un plâns. Vocea unei femei, apoi a unui bărbat. Alys îşi închise ochii.

— Şi-a ucis părinţii şi a dansat în jurul trupurilor lor moarte.

— Le-a mâncat sufletele!

— Da, le-a mâncat pe toate!

— De ce i-a lăsat pe copii în viaţă?

— Ca să-i ducă la mâncătoarele de suflete, ca să-i spurce ca pe ea.

— Şi n-a făcut-o? N-au plecat copiii din Gwenith, unul câte unul, de la noi?

— Da, în curând o să-i alunge pe toţi şi nu vom mai avea pe nimeni care să păzească Porţile.

— Atunci va aduce mâncătoarele de suflete aici ca să ne ia pe toţi!

Foarte mulţi oameni vorbeau deodată, dar Alys putu identifica fiecare voce, ca şi cum nişte ace i-ar fi înţepat pielea. O auzi pe Mary, pe al cărei bebeluş îl ţinuse în braţe în timp ce Mama o vindeca. Îl auzi pe Fratele Ellis care o învăţase aritmetica. Le auzi pe Elin şi Fflur, fete de vârsta ei care nu trebuiseră niciodată, în toată viaţa lor, să urce pe Gardul îngheţat.

Vocea Marelui Preot se auzi în vacarm.

— Linişte, fraţi şi surori. Se auziră mai multe murmure şi întrebări, dar mai încet. Lupii ne înconjoară, dar toţi cei care îl urmează pe Bunul Păstor sunt în siguranţă în braţele Lui iubitoare. Copila Fiarei e doar un test al credinţei noastre. Nu e nimic altceva decât un lup care ne ameninţă turma. Şi, când o vom distruge, turma noastră va fi din nou în siguranţă, în braţele Bunului Păstor.

Se auziră mai multe murmure. Din nou, din toate părţile.

— Ardeţi-o.

— Eşti nebun? Vrei să dai foc la tot satul?

— Înecaţi-o.

— Dacă pluteşte? Atunci, ce facem? Oricum, cel mai apropiat lac încă e îngheţat.

— Omorâţi-o cu pietre.

— Da, asta o să funcţioneze. Sau zdrobiţi-o.

Marele Preot îşi ridică mâinile, cu palmele întinse. Lămpile aruncau raze de lumină şi umbre pe chipul lui.

— Creatura asta vrea să ne sperie. Aşa că o vom distruge în felul de care se tem cel mai mult toate creaturile. Prin foc. În zori, toţi bărbaţii sănătoşi vor încărca trei căruţe cu lemne. Apoi creatura va fi dusă dincolo de Poartă, în luminişul din nord-vest. Acolo vom face un foc atât de mare

că va curăţa murdăria asta pentru totdeauna. Şi, la lumina acestui foc mare, vom cânta un imn de mulţumire şi laudă.

Lui Alys îi era frig, foarte frig. Chircită pe podea, în timp ce curenţi de aer rece se strecurau pe sub rochia ei şi se târau pe pielea ei, încercă să-şi imagineze limbi de foc ridicându-se în jurul ei, dar descoperi că nu putea. În timp ce sătenii ieşiră din casa de rugăciune, Alys simţi cum cuşca vibrează în jurul ei. Privi picioarele care treceau, tivurile fustelor şi cizmele care se făcuseră cenuşii din cauza noroiului. Nu avu niciun gând despre a doua zi. Deocamdată, ştia doar de frig şi de locul gol care se căsca în pieptul ei.

DOUĂZECI ŞI DOI

Sătenii plecaseră de mult şi lămpile din casa de rugăciune se stinseseră. Obloanele fuseseră închise ca să nu intre frigul, iar lumina lunii strălucea albastră printre crăpături.

În rest, întunericul din casa de rugăciune era dens şi total. Totuşi, ochii ageri ai lui Alys distinseră formele greoaie ale paznicilor. Vaughn şi Sayer fuseseră lăsaţi să o păzească în timpul nopţii. Se ghemuiseră sub pături, lângă vatra rece în care rămăsese doar cenuşa cu ore în urmă. La început, cei doi bărbaţi vorbiră în şoaptă, uitându-se la ea, speriaţi, din când în când. Apoi făcură loc unei tăceri întrerupte, din când în când, de sforăituri. Când Alys se mişca puţin şi îi răsunau clopoţelele, ei tresăreau şi se întindeau după arcuri. Alys se întrebă dacă o mâncătoare de suflete putea fi ucisă cu lucruri atât de simple ca un arc şi o săgeată. Habar n-avea şi credea că nici Vaughn şi Sayer nu ştiau.

Se auzi o bătaie în uşile casei de rugăciune. Alys se întoarse spre sunet, clopotele zăngăniră, Vaughn şi Sayer murmurară şi se agitară, apoi se ridicară de pe locurile lor şi se holbară.

— Da, spuse Sayer. Apoi se ridică în picioare şi merse spre uşi, fără să depăşească perimetrul şi ocolind cu grijă cuşca lui Alys. Ascultă prin uşile încuiate pe dinăuntru cu o grindă lungă din lemn. Cine bate la uşă?

— Sunt Fratele Argyll. Tatăl ei.

Sayer se uită la Vaughn, cu sprâncenele ridicate, dar Alys nu crezu că Vaughn îi putea înţelege expresia prin întuneric.

— Ce vrea? spuse Vaughn, cuvintele lui şuierând prin aerul rece şi nemişcat.

— Ce vrei? spuse Sayer de după uşă.

— V-am adus nişte lemne pentru foc, spuse Tatăl.

— Lasă-l să intre, spuse Vaughn. Aproape că am îngheţat.

— Eşti sigur? îl întrebă Sayer pe Vaughn. E tatăl creaturii.

— Din câte am înţeles eu, spuse Vaughn, creatura şi-a ucis tatăl în Gwenith. Îl cunoşti pe Fratele Argyll la fel de bine ca mine. Şi ţi-e la fel de frig cum mi-e şi mie. Lasă-l să ne facă focul. Nu cred că o să ne facă rău. Oricum suntem doi.

Sayer dădu din umeri şi ridică grinda de pe uşă. Aceasta se deschise şi vântul rece intră repede prin deschizătură, trecând prin Alys atât de tăios că o durură dinţii din cauza lui. Sayer trânti uşa după Tatăl ei şi puse grinda la loc.

Tatăl cără un braţ de lemne prinse după umăr şi îşi croi drumul spre culoar, pe lângă cuşcă, fără să se uite la Alys. În timp ce el mergea, ea se ţinu de gratiile din lemn ale cuştii, strângându-le atât de tare că simţi aşchiile împungându-i pielea.

Tatăl descărcă grămada de lemne în faţa vetrei şi începu să facă focul. Puse un urcior vechi pe podea, la picioarele lui, îşi dădu jos mănuşile şi îngenunche ca să apese urciorul cu mâinile, ca şi cum ar fi vrut să şi le încălzească. Sayer şi Vaughn se aşezară şi îşi traseră păturile până la bărbii.

— Ai adus ceai? spuse Vaughn.

— Da, spuse Tatăl.

Începu să aprindă focul şi aranjă totul cu grijă.

— E fierbinte?

— Da, spuse Tatăl. Serviţi-vă.

Puse lemnele unele peste altele, scoase nişte cremene şi făcu o scânteie care străluci. Se aplecă înainte şi suflă.

Capetele lui Vaughn şi Sayer se aplecară în aceeaşi direcţie, iar Alys auzi ceaiul turnat şi pe unul din ei murmurând:

— O, e foarte bun.

Bărbaţii oftară şi se întoarseră la scaunele lor. Timpul trecu în timp ce ei sorbiră ceaiul, iar focul crescu şi se făcu portocaliu, atât de fierbinte că Alys simţi puţină căldură din când în când, destulă cât să o facă să tremure şi să-şi amintească ce frig îi era. Tatăl ei stătea nemişcat şi ghemuit în faţa focului, privind flăcările.

— Cum se mai simte Sora Argyll?

Era vocea lui Sayer, groasă şi somnoroasă.

Tatăl tăcu.

Sayer păru să-şi fi pierdut interesul pentru răspuns pentru că nu mai întrebă din nou. Alys auzi zăngănitul unei căni de metal căzute pe podea. Apoi căzu cealaltă. Tatăl ei se ridică şi îndreptă cănile. Luă urciorul şi bocceaua şi se uită la Alys.

— Of, copilă, spuse el.

Atunci Alys îşi dădu seama că el era acolo ca să o salveze. Scoase un geamăt pe care nu-l recunoscu a fi al ei. Îşi dădu seama că plângea. Presupuse că era timpul. Trecuseră opt ani lungi de când plânsese ultima dată.

Tatăl băgă vârful unui cuţit în lacătul greu care atârna la uşa cuştii şi îl învârti. Apoi îl descuie trăgând tare. Făcu la fel cu lacătul căpăstrului, apoi îl trase de pe faţa ei şi îşi îndreptă acelaşi cuţit spre frânghiile care îi ţineau legate încheieturile mâinilor. Cu mâinile eliberate, Alys îşi şterse nasul şi gura cu mâneca, tuşi şi scuipă.

— Mama, spuse ea, cu vocea ca o şoaptă arsă din adâncul gâtului ei.

— Heledd a murit, spuse el. Vino acum. Repede. Nu mă pricep la amestecarea băuturilor de adormire şi trebuie să te scot de-aici înainte să se trezească ei.

„Mama.” Alys nici nu putuse să-şi ia adio de la ea. Sau să-i mulţumească pentru tot ce o învăţase… sau să-i spună cum ajunsese să o iubească. Să-i spună că ştia de suferinţa ei secretă şi că o iubea mai mult ca urmare a acestei suferinţe. Să-i spună că ea credea că era cea mai sinceră şi mai curajoasă persoană din Defaid.

Alys îşi imagină chipul Mamei, nemişcat, dar şi neliniştit. Învăţase să citească stările sufleteşti ale Mamei din cea mai subtilă ridicare a unei sprâncene sau din lăsarea bărbiei în jos. Se întrebă cum ar fi arătat chipul Mamei dacă ar mai fi fost vie şi ar fi ştiut ce făcuse ea. Alys simţi ruşine, o ruşine arzătoare, apoi ruşinea arse până se stinse şi o piatră grea căzu în ea – rece şi moartă – acolo unde ar fi trebuit să fie inima şi stomacul ei. Fu tot ce putu ca să continue să meargă mai departe. Dar trebuia să continue să se mişte,

chiar şi doar de dragul Tatălui ei.

Tatăl îşi ridică sacul în spate, iar ea îl urmă printre uşile casei de rugăciune, afară, în linştea nopţii din Defaid. Zăpada de pe acoperişuri strălucea în lumina lunii. Felinarele de pe fiecare dintre cele trei turnuri ale Gardului străluceau la nord, la sud şi la vest. Merseră spre vest, spre porţile orăşelului. Alys îşi strânse braţele în jurul ei pentru că simţea frigul trecându-i prin bumbacul aspru al cămăşii şi prin rochia de lână. Îşi simţea inima strânsă şi îngheţată. Nu mai putea simţi căldura focului pe care îl făcuse Tatăl ei sau uşurarea pe care o simţise când el o eliberase.

Când ajunseră până acasă, Tatăl se opri din mers. Se holbă înainte în timp ce vorbi cu ea, fără să se uite la ea, părând să nu se uite, de fapt, la nimic.

— Mergi până la porţi. Enid te va aştepta acolo. Are haine şi mâncare pentru tine. Apoi trebuie să pleci. Cât de departe poţi.

Alys se holbă la el pentru un moment lung.

— Vino cu mine.

Tatăl se aplecă înainte şi îşi apăsă buzele uscate şi tremurânde pe fruntea ei. Ea inspiră adânc şi simţi mirosul lânii ude şi a aşchiilor de lemn. Apoi se îndepărtă de ea.

— Du-te, copilă. Repede şi în linişte. Heledd mi-a cerut să o îngrop sub copacul din spatele casei vechi. O s-o duc acolo în zori.

— Nu te vor lăsa, spuse Alys.

Tatăl deschise uşa bucătăriei lor întunecate şi cu vatra goală.

— Nu mă vor opri.

Apoi închise uşa în urma lui.

DOUĂZECI ŞI TREI

Când Alys se apropie de Poartă, o văzu pe Enid ţinând un sac şi un pachet negru. Vântul bătea fustele din jurul picioarelor lui Alys, aşa că îşi înclină capul înainte şi merse mai repede, cu ochii arzând. Faţa lui Enid era albă, buzele ei erau nişte linii albastre-deschise şi le ţinea strânse. Alys îl văzu pe Madog după umărul lui Enid şi nişte băieţi şi fete mai mari din Gwenith care ridicau grinda mare care ţinea Poarta închisă toată noaptea. Se uită spre casa de pază şi îşi dădu seama că oricine ar fi stat de pază acolo trebuie să fi primit o băutură care să-l adoarmă.

Când Alys se apropie destul ca să o atingă, Enid îşi întinse mâna după încheietura mâinii ei şi o trase atât de aproape că Alys simţi respiraţia ei caldă şi umedă în jurul feţei ei în timp ce vorbi.

— Du-te în Pysgod. Spune-le că eşti dintr-o familie de călători. Spune-le că mâncătoarele de suflete i-au prins şi tu eşti singura care a supravieţuit. E destul de aproape de adevăr, nu-i aşa?

Alys nu spuse ceea ce era evident, dar localnicii din Pysgod nu aveau niciun motiv întemeiat să o accepte. Nu mai era un copil, n-ar fi simţit nicio obligaţie faţă de ea. În cel mai bun caz, i-ar fi dat ceva de mâncare şi ar fi trimis-o mai departe.

Enid o strânse pe Alys de încheietura mâinii, aducând-o înapoi în prezent.

— E singura soluţie. Acum, pleacă. Dar, în loc să-i dea drumul, Enid o trase mai aproape şi o strânse tare în braţe. Îi şopti la ureche. Alys, să nu te mai întorci niciodată aici. Te vom găsi noi. Şi vom fi împreună din nou.

Alys se temea să o strângă în braţe pe Enid, se temea că, dacă avea să o facă, nu i-ar mai fi dat drumul. Ar fi fost din nou ca un copil în braţele lui Enid, copilul care fusese înainte. Îi era dor de Mămica ei. Îi era dor de Mama.

Enid puse sacul la picioarele ei şi desfăcu pachetul care conţinea o rochie de lână de-a lui Alys şi haina grea a

mămicii, un fular şi mănuşile ei. Enid o ajută să se îmbrace, răsuflarea ei făcând norişori albi în aerul nopţii în timp ce vorbea.

— Mergi pe lângă pădure şi urmează râul. Nu cred că vor trimite pe cineva după tine dar, dacă o vor face, nu vei fi în siguranţă pe drum. Dacă mergi pe lângă râu, vei ajunge direct în Pysgod. Mergi încontinuu. Să nu cumva să te opreşti când e întuneric.

Enid nu trebuia să spună cu voce tare ceea ce ştiau amândouă. Dacă Alys s-ar fi aşezat pe zăpadă ca să-şi odihnească ochii, sigur ar fi murit îngheţată. Atunci ar fi ajuns hrană pentru lupi. Aerul era atât de rece că îi lăcrimau ochii şi lacrimile îi îngheţau pe obraji. Când inspira pe nas, îi îngheţau mucii. Nu era un semn bun.

Auziră un fluierat încet în spatele lor. Era Madog. El se uită la cer, care încă mai era negru, dar mesajul lui era clar. Nu avea timp de vorbit, trebuia să plece.

Alys dădu din cap şi se uită la Madog şi la ceilalţi copii în timp ce ieşi pe Poartă. Se uită în spate destul de mult ca să-i facă semn cu mâna lui Enid, care stătea şi o privea. Apoi porţile se închiseră şi Defaid deveni un zid negru, închis în faţa ei. Se uită în sus, la cel mai apropiat turn de pază, la felinarul care strălucea portocaliu, şi distinse conturul unei mâini. Îşi ridică şi ea mâna ca răspuns. Apoi se întoarse şi se uită la lumea din faţa ei, o lume de câmpuri înzăpezite şi moarte, plină de vârfuri ascuţite şi negre ale copacilor acolo unde pământul se întâlnea cu cerul – la sud, la nord, la vest, peste tot era la fel. Se uită spre sud, spre Pysgod şi îşi dădu seama că era la câteva zile depărtare. Nu fusese acolo niciodată, dar ştia motivul pentru care nimeni nu mergea acolo – cu excepţia călătorilor. Motivul era că ar fi fost nevoie să se oprească din când în când în sălbăticie. Acolo unde umblau lupii şi vânau mâncătoarele de suflete.

Alys îşi îndoi degetele de la picioare în cizme şi bătu din picioare ca să şi le dezmorţească. Se aşteptă să audă bufnitura zăpezii bătătorite de picioare, de copite şi de roţile căruţelor. Dar călcâiele i se scufundară în zăpada fleşcăită. Se uită în jos şi văzu un cerc negru de zăpadă

topită în jurul picioarelor ei de parcă ar fi ars bucata aceea de pământ. Apoi locul acela se întinse în dreapta ei, formând o cărare lungă şi neagră în zăpada albă, care ducea spre pădurea din nord. Se uită din nou la sud, spre Pysgod, pe calea pe care trebuia să meargă, iar vântul începu să bată tare şi să vuiască, suflând zăpada şi gheaţa în vârtejuri violente şi opace. Îi muşcă obrajii ca nişte dinţi şi o orbi. Alys se dădu înapoi, clătinându-se, picioarele i se cufundară din nou în zăpada fleşcăită şi se întoarse cu spatele la vânt, măcar pentru un moment, ca să-şi recapete răsuflarea. Vântul vuia în spatele ei şi o împingea spre nord, cu forţă, fără nicio îndoială.

Dar în nord nu era nimic. În nord era sălbăticia şi un orăşel mort care se numise cândva Gwenith.

Vântul sufla şi urla la urechile lui Alys, ca un om. Frigul îi intra în degetele de sub haină, îi zgâria pielea ca nişte unghii şi o înjunghia drept în inimă. Tremura. Nu avea ce face. Trebuia să se mişte, să plece de acolo. Apoi ar fi găsit o cale de întoarcere spre Pysgod după ce se termina furtuna. O luă spre nord, pe cărarea neagră, de zăpadă topită. Îşi spuse că măcar acolo nu avea să o urmărească niciun bărbat şi nicio femeie din Defaid.

Iar surorile aveau să se hrănească din teama lor…

Surorile mergeau prin pădure, iar fulgii de zăpadă se dădeau la o parte din calea lor ca nişte oi. Se uitară una la cealaltă, clipind cu genele de cristal de pe ochii lor cenuşii.

Un băieţel cu păr blond-alb plutea printre ele.

Ceva îi atrăgea pe cei trei. Era un miros. Pofta lor creştea din cauza mirosului şi în scurt timp nu mai plutiră, ci zburară.

— Teama, Soră, îi simţi mirosul?

— Da, Angelica.

— Asta nu e teama noastră, spuse băiatul. Nu noi am provocat-o.

— Da, spuse Benedicta, cealaltă a provocat-o. Fata de lemn verde.

Sora dădu din cap, privind-o pe cealaltă. Fata de lemn verde. Îi simţeau mirosul. Îşi lăsase urma.

— Alys, spuse băiatul. Acesta e numele ei. Alys.

— Acum e ca noi, spuse Benedicta.

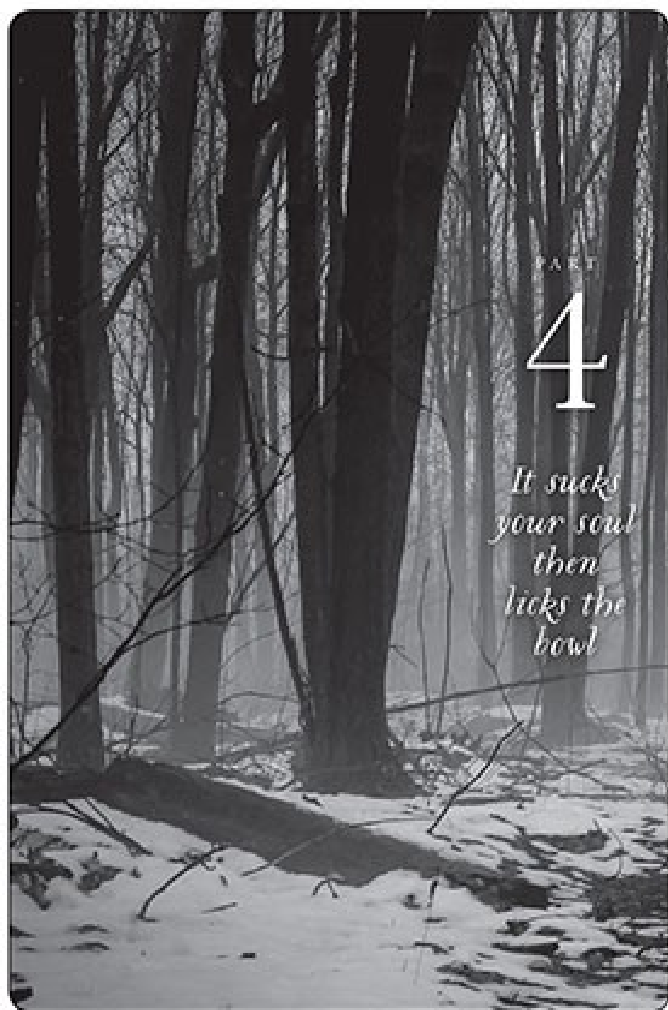
— Aproape ca noi, dar încă nu exact ca noi. Angelica adulmecă vântul. Acum pleacă de la ei. Dar îi lasă adunaţi laolaltă. Îşi încuie uşile şi îşi închid ferestrele. Se roagă.

Cei trei se opriră. Ajunseră. Stătură în zăpadă, în întuneric. Felinarele pâlpâiră slab în turnurile de deasupra lor. Cei trei se uitară la marele Gard de lemn, la grămada de lemne pe care acei săteni o ridicaseră ca să îi apere, ca să le cuprindă teama. Dar teama era prea mare ca să mai poată fi ţinută înăuntru. Se prelingea şi se rostogolea peste Gard, învelea pământul ca o ceaţă. Umplu nările mâncătoarelor de suflete, iar mirosul ei era dulceag.

— Acum e timpul? spuse băiatul surorilor.

— Da, spuseră surorile. Acum e timpul.

PARTEA A 4-a
— Îţi suge sufletul, apoi linge castronul —

DOUĂZECI ŞI PATRU

Alys merse pe cărarea neagră de zăpadă topită direct în sălbăticie. Fusese în pădurea din sud de multe ori, dar nu mai fusese niciodată în pădurea asta. Asta era bucata de pământ negru care despărţea siguranţa Defaidului de petecul pustiu de pământ care fusese cândva Gwenith, căminul ei.

Aceasta era pădurea despre care copiii erau avertizaţi de părinţii lor, cea despre care se spuneau toate poveştile, locul unde se năşteau coşmarurile. Alys îşi spuse că era doar o pădure care nu era diferită de altele. Dar, cumva, părea mai întunecată decât orice pădure pe care o mai văzuse până atunci. Crengile se agăţau unele de altele deasupra, iar rădăcinile se prindeau unele de altele dedesubt. Trunchiurile copacilor păreau să se zvârcolească şi să se îndoaie în jurul ei, făcându-i semne în timp ce o ajungeau din urmă. I se părea că era înghiţită.

Vântul fu înăbuşit până se auzi doar un vuiet şi o tânguire. Încă simţea frigul până în oase, dar durerea era mai slabă decât durerea ascuţită de dinainte. Zăpada şi gheaţa acopereau pădurea şi lumina lunii se reflecta pe suprafeţele albe, aşa că Alys putea să zărească drumul din faţa ei, cărarea aceea care rămânea umedă şi neagră oricât de îngheţat şi de alb rămânea restul pădurii. Se uită în spatele ei şi văzu că drumul negru care ducea înapoi la Defaid dispăruse, fiind îngheţat şi alb din nou.

Alys tremură şi se clătină. Tremuratul începu în măruntaie şi se întinse spre exterior. Îi clănţăneau dinţii şi alunecă de câteva ori pentru că nu-şi mai simţea picioarele.

Ştia că era inutil. Era prea frig şi drumul era prea lung. Dacă ar fi reuşit să ajungă până în Gwenith, ar fi putut găsi un adăpost acolo. Ar fi putut să facă focul într-una dintre casele care încă nu se prăbuşise. Dar deja mergea de câteva ore şi nu credea că mai putea să mai meargă câteva ore în plus. Ar fi murit înainte să ajungă la jumătatea drumului. Asta presupunând că ştia încotro mergea, ceea

ce nu era adevărat. Deja simţea tentaţia îngrozitoare de a se lăsa în jos, de a se ghemui printre rădăcini şi de a dormi. Poate că rădăcinile aveau să o învăluie şi să o tragă în jos, unde pământul încă era cald.

Auzi urletul lung şi melodios al unui lup. Se auzea din stânga ei şi nu era departe. Alt urlet îi răspunse, auzindu-se din dreapta ei. Se uită în sălbăticie dar, oricât de ageră era vederea ei, putea doar să-şi imagineze contururile lor. Două urlete diferite, doi lupi diferiţi. Şi, unde erau doi lupi, sigur mai erau şase sau mai mulţi pe lângă ei.

Fuga nu i-ar fi folosit la nimic. Lupii ar fi vrut ca ea să facă asta, ca să o muşte de călcâie şi să o prindă din spate. I se ridică părul de pe braţe şi un fior îi cuprinse pieptul.

Auzi scârţâitul şi foşnetul labelor lor în zăpadă şi blana lor frecându-se de scoarţa copacilor. Zgomotele se auzeau din amândouă părţile şi o înconjurau. Rămase nemişcată şi aşteptă.

Scârţâitul şi foşnetul luară formă în jurul ei şi nişte forme cocoşate ieşiră dintre copaci, albe şi cenuşii, negre şi pestriţe. Erau şase lupi. Nu, opt. Scheunau nesiguri şi agitaţi.

Unul era mai mare decât ceilalţi. Era mai curajos şi mai aproape. O privi în ochi pe Alys.

Niciodată nu mai fusese atât de aproape de un lup. Nu era deloc ca un câine, nu avea nimic de câine în el. Alys nu recunoscu nimic asemănător. Nu mai simţise niciodată o asemenea groază. Se pierdu cu firea.

Buzele lupului se ridicară deasupra dinţilor. Nasul lui tresări şi adulmecă, limba lui linse aerul. Blana i se zbârli pe spate şi pe pulpe. Lupul nu simţea frigul.

Nici Alys nu mai simţi frigul. Nu-şi mai aminti frigul. Doar sângele. Mirosul cald al urinei în zăpadă. Haita. Adulmecă aerul. Gâfâi. Mârâi încet. Simţi o foame care îi rodea stomacul. Nu mai mâncase de multă vreme. Îşi simţi blana de pe spate ridicându-se şi întinzându-se. Era nervoasă şi precaută. Salivă. Răsuflarea de lup îi umplu pieptul, sângele de lup îi curse prin vene şi călcă pe zăpadă cu picioare de lup. Observă totul. Lupul era ea şi ea era lupul. Firea de lup

o umplu ca un fum. Îl inspiră şi îi simţi gustul amărui. Apoi descoperi că îi plăcea acea amăreală şi ardea odată cu ea.

Apoi nu mai fu lup, fu Alys din nou, dar mai ageră, mai puternică şi mai deşteaptă decât fusese vreodată până atunci. Era Alys, dar nu era obosită. Nu era confuză. Era Alys, dar nu era tristă. Simţi că se ridică de pe pământ cu bucurie. Noaptea era neagră în jurul ei, dar putea vedea prin ea. Vântul îi zgâria pielea, dar nu trecea prin ea. Degetele de la picioare îi atingeau uşor pământul, dar nu avea nevoie să se odihnească.

Lupul cel mare era jos, dezumflat, golit. Zăcea în zăpadă ca o blană desprinsă de pe carne. Ceilalţi lupi scheunară şi urlară, apoi se retraseră în întunericul pădurii şi dispărură.

Scheunatul lor o trezi la realitate pe Alys. Frigul îi muşcă interiorul nărilor. Picioarele i se cufundară în zăpadă şi tremură de parcă şi-ar fi lepădat toate straturile de lână. Lupul mort era în zăpadă, chiar în faţa ei, şi ştia că ea îl omorâse. Răul i se ridică din picioare până în măruntaie, în stomac, apoi îi ajunse în gură şi căzu în genunchi, vomitând. Ce ieşi din ea mirosea a moarte. Ieşiră aburi din acele resturi care se cufundară pe cărarea din faţa ei.

Alys se uită la lupul cel mare şi se întinse spre el, punându-şi mâna pe botul lui. Îi mângâie burta şi spinarea cu cealaltă mână. Alys mai văzuse morţi până atunci, de prea multe ori. Dar nu provocase niciodată o moarte. Golise lupul de tot ce îl făcuse cândva să fie viu. Nu de sângele sau de carnea lui. De altceva. Ceva mai important. Creatura moartă din zăpadă nu mai era un lup, nu mai era nimic. Creatura care îi arătase colţii cu doar un minut în urmă, care arătase mai mare şi mai lată decât un om părea lipsită de substanţă în mâinile ei, de parcă ar fi putut să o ridice şi să o arunce departe.

Mai rea decât uciderea lupului era înţelegerea unui fapt care o făcu pe Alys să se ruşineze: îi plăcuse să o facă. Încă îşi mai amintea sângele şi căldura blănii care o făcuseră să uite cât de frig era.

La început, Alys se simţi atât de vinovată şi de îngrozită de ceea ce făcuse, încât crezu că avea să se ghemuiască

lângă blana groasă a lupului şi să moară acolo, dar nu-şi mai dori să o atingă. Voia doar să se îndepărteze de ea, să fugă de adevărul despre ea.

Era o mâncătoare de suflete.

Nu putea fi aşa ceva.

Dar era.

Nu voia să fie. Puţina plăcere pe care o simţise fu ştearsă complet de remuşcare. Voia să creadă că tristeţea provocată de moartea lupului era un semn că nu mersese prea departe. Că era o altă cale, pentru că nu se mai putea preface că era un copil bun, dar nici nu îşi dorea să devină o fiinţă rea.

Se ridică în picioare şi nu mai ascultă zgomotele nopţii, vântul care făcea să scârţâie crengile copacilor şi aluneca printre frunze. Nu mai avea ce asculta, simţi, atinge sau vedea. Îşi auzi doar respiraţia, îşi simţi labele picioarelor amorţite şi prea departe de genunchi. Înaintă poticnindu-se.

Pachetul pe care i-l dăduse Enid fusese uşor la început, dar devenise o mare greutate în spatele ei şi îi apăsa pe umeri. Voi să-l dea jos şi să-l lase acolo. Până la urmă, doar cei vii au nevoie de hrană.

O durea pielea. Hainele ei de muselină şi lână se frecau de umeri şi de trunchi, iar fiorii pe care îi simţea în trup îi ajungeau până la oase.

„Un pic mai departe. Doar un pic mai departe."

Îi spunea o voce din ea, dar care nu era a ei. Era ciudată şi cunoscută. Îi cunoştea vuietul pentru că îi mai vibrase cândva în piept. Şi de fiecare dată când i se îndoiau genunchii şi îşi încetinea paşii, vocea se întorcea.

„Un pic mai departe. Doar un pic mai departe."

Îşi imagină că Fiara era cocoţată în copacii de deasupra ei. I se păru că auzi fâlfâitul aripilor ei din piele deasupra capului ei. Dar când se uită în sus văzu doar noaptea şi zăpada.

Merse tot înainte pe cărarea neagră, peste crengi, pe lângă butuci, printre copaci şi pe lângă stânci. Urcă şi ocoli până când picioarele îi amorţiră tot mai mult şi ajunse să

cadă mai mult decât să meargă. Ameţi şi îi zvâcni capul cu fiecare smucitură în jos şi în sus din nou. Îi era rău, foarte rău. Alys văzuse prea multă febră la alţii ca să nu o recunoască la ea.

Urca de multă vreme. Îşi aminti că era un munte între Defaid şi Gwenith, un morman de pământ negru care se vedea pe cer în partea de nord. Pământul se ridica în dreapta ei, iar cărarea se întindea pe o pantă care urca din loc în loc, aşa că îşi folosi mâinile ca să înainteze. Prin lâna mănuşilor, unghiile mâinilor i se înfigeau în scoarţa copacilor şi zgâriau stâncile. Îi amorţiră şi braţele.

Cărarea se ridica şi mai abrupt. Se aşeză pe o piatră, îşi puse capul în mâini, simţi frigul pietrei prin haina de lână, prin fund şi coapse. „Nu mai pot”, se gândi ea.

Apoi simţi mirosuri de pământ şi de ploaie, simţi nişte gheare pe umeri şi o gheară subţire zgâriindu-i obrazul. Dar nu era nicio gheară, doar vocea din capul şi din pieptul ei.

„Un pic mai departe, fato. Acolo. Eşti aproape.”

Alys se gândi să se ridice din nou în picioare, şi îşi forţă picioarele să o ţină şi să o ducă mai departe, fără să ştie dacă aveau să o asculte. O făcură şi urcă. Apoi se târî pe stânci, prin noroi, frunze şi crengi care îi intrară prin haine şi păr. Nu se mai uită înainte. Văzu doar bucata de zăpadă topită din faţa ei, apoi următoarea şi următoarea.

Când încetă să mai urce, se simţi dezorientată pentru un moment. Drumul din faţa ei era o pantă curată şi lină care ajungea până la o colibă mică de lemn ascunsă în partea laterală a muntelui. Cărarea neagră de zăpadă topită se întindea drept până la uşa ei.

Alys crezu că visa. Poate că o doborâse febra şi, de fapt, era pe undeva prin pădure, ghemuită în zăpadă, dormind până la moarte. Se ridică în picioare, se uită la coliba din faţa ei, apoi la cer. Se albăstrea de zori de zi, iar stelele începeau să se stingă. Zăpada strălucea albă în jurul colibei şi peste ea, iar acoperişul ei era ca un raft alb. Alys deschise uşa şi văzu că adăpostul fusese construit la intrarea unei mici peşteri. Avea o vatră improvizată din pietre aşezate unele peste altele şi, în vatră, era o grămadă

de lemne şi surcele. Pe margine era o bucată de cremene.

Se lăsă în genunchi, în faţa vetrei, îşi dădu jos mănuşile murdărite de noroi şi luă bucăţile de cremene cu degetele amorţite. Nu-şi putu mişca bine mâinile, erau prea umflate şi neîndemânatice. Apoi sări o scânteie din cremene şi flacăra se întinse. Când lemnul începu să pârâie, Alys se lăsă pe călcâie şi aşteptă să se încălzească.

Focul crescu şi străluci portocaliu, iar Alys se uită în jurul ei. Văzu o grămadă mare de paie acoperită cu blănuri. Coliba era un pic înclinată şi părea că de-abia rezista, de parcă nimeni nu mai locuise acolo de mulţi ani. Se aplecă înainte şi mirosi paiele. Erau vechi. Mucegăite. Blănurile erau umede şi întărite din cauza vechimii. Mai era o grămadă de paie lângă uşă, iar Alys o cercetă. Acolo trăise cândva un animal, dar asta se întâmplase cu multă vreme în urmă.

Tremură şi se apropie din nou de foc. Ar fi trebuit să mănânce, dar gândul acesta îi întoarse stomacul pe dos. Căldura focului îi ajungea doar până la piele. Dedesubt, încă îi era frig, atât de frig că nu-şi putea imagina că avea să-i mai fie cald vreodată. Îşi dădu jos cizmele şi le puse lângă foc, dar nu foarte aproape, ca să nu se ardă. Se forţă să-şi dea jos hainele umede şi, când rămase în cămaşa de noapte, se târî pe sub blănuri şi îşi puse jos capul care îi zvâcnea. Se întoarse pe o parte, îşi trase genunchii până la piept şi îşi apăsă obrajii fierbinţi cu degetele reci. Se holbă la foc.

Era o piatră plată în dreapta vetrei, care nu ajungea nici până la genunchi şi era destul de lată ca să fie pusă o oală pe ea. Era ceva pe ea şi, în timp ce focul ardea, Alys tremura şi se întrebă ce era. Îşi închise ochii o dată, de două ori, dar hotărî că trebuia să ştie ce era acel lucru, chiar dacă trebuia să iasă de sub blănuri ca să afle.

Se întinse până în cealaltă parte a camerei, până unde era piatra, ca să afle ce lucru era pe ea. Se dovedi a fi mai mult decât un obiect. Erau două. Le simţi cu degetele, le apucă şi le trase spre ea.

Primul obiect era un cuţitaş ascuţit, cu un mâner de lemn

care fusese cioplit de mână.

Al doilea obiect era o brăţară de fier, gravată cu numărul nouă.

Alys auzi fâlfâitul unor aripi largi şi o bufnitură ca şi cum o pasăre mare ar fi aterizat pe acoperiş. Puse cuţitul şi brăţara pe podea. Apoi se băgă mai adânc sub blănuri, le trase până la ochi şi îşi îndoi degetele îngheţate sub bărbie. Tremură şi dârdâi şi, de fiecare dată când clipea, ochii ei voiau să rămână închişi, dar se forţa să-i deschidă din nou pentru că vedea ceva în colibă. Chiar în faţa ei – destul de aproape ca să le atingă, dacă ar fi putut fi atinse.

Era o femeie – o mamă. Mai erau o capră şi două fete. Capra gemea şi îşi odihnea capul pe fân. Femeia stătea şi se holba la foc. Fetele stăteau cu capetele în poala mamei şi se uitau doar una la cealaltă. Apoi se întinseră în spaţiul dintre ele şi se ţinură de mâini.

Fiecare fată era imaginea în oglindă a celeilalte, dar Alys le-ar fi recunoscut oriunde. Aceea de acolo era Benedicta. Cealaltă era Angelica. Erau legate de mâini şi de inimi. Asta fusese înainte să se strice totul. Când încă se mai putea face o alegere.

Alys îşi închise ochii şi adormi.

Tatăl le spuse Mamei şi lui Alys să se urce în căruţă. Făcu un zgomot cu limba, smuci frâiele şi bătrânul cal trase căruţa înainte.

Era aproape de amurg, iar Alys ştia, fără să i se spună, că întârziaseră foarte mult şi erau în pericol pentru că Poarta putea să se închidă cât timp ei încă erau afară. Ea stătea în spatele căruţei, privind pământul care se îndepărta de ei. Apoi se întoarse şi îl văzu doar pe Tatăl ei pe băncuţă.

— Unde-i Mama? spuse ea.

Tatăl se uită în spate, la Alys, cu o faţă inexpresivă.

— Trebuie să fie tot acolo.

Alys se întoarse spre întunericul care părea să fie mai adânc şi mai negru decât ce se întindea înaintea lor. Se întoarse spre spatele lat şi învelit în haină neagră al Tatălui ei.

— Opreşte căruţa, trebuie să ne întoarcem după ea.

I se păru că îl striga prin noroi, parcă vocii ei îi trebuia prea mult timp să ajungă până la el.

El opri căruţa, iar Alys sări din spatele ei, alergă şi o strigă pe Mama. Alergă pe un câmp, de-abia îşi văzu picioarele, şi era o pădure în stânga ei, atât de adâncă şi de întunecoasă că putea zări doar primul strat de copaci. Dar, în adâncul acelei păduri, licărea o lumină albă, iar Alys o văzu pe Mama acolo, în cămaşa ei de noapte. Alergă în pădure după Mama, dar erau prea mulţi copaci în calea ei şi, dintr-un motiv necunoscut, Mama nu o auzea şi, în loc să se apropie, se îndepărta tot mai mult.

Şi mai erau altele în copaci. Femei cu părul lung dat pe spate, împletit cu frunze. Pluteau printre copaci, mult mai repede decât Alys, fără să se împiedice de rădăcini. Apoi toate femeile se întoarseră spre Alys, iar ea văzu că toate aveau chipul ei. Era ea peste tot. Le văzu şi Mama şi se întoarse spre Alys, cu o întrebare în ochii ei negri, iar Alys încercă să o strige pe Mama ei, dar vocea îi pieri în gât.

Apoi celelalte Alys se adunară în jurul Mamei, iar Alys nu-şi mai putu vedea Mama pentru că era înghiţită de o mulţime de Alys cu frunze în plete.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Alys se trezi lângă un foc stins, într-o cameră rece, în care o lumină slabă şi apoasă se scurgea printre crăpăturile ferestrelor cu obloane. Părul ei era umed şi cămaşa de noapte îi era lipită de piele. Fruntea îi ardea şi îşi legănă capul de durere când se ridică. Trebuia să se mişte, altfel ar fi murit acolo, şi se gândi că poate nu îşi dorea să moară. Putea merge un pic mai departe.

Alys tremură şi îşi luă repede hainele care erau destul de uscate, chiar dacă nu erau calde. A fi fost mai bine dacă ar fi avut şi o cămaşă de noapte uscată. Aşa cum era, când termină cu îmbrăcatul, simţi cât de incomodă era muselina umedă care i se lipea de spate, piept şi braţe. Se ghemui şi se lăsă pe şolduri, apoi deschise sacul în care Enid îi împachetase ceva. Îşi întinse mâna după brăţara de fier şi după cuţit, le aruncă în sac şi scoase o bucată de pâine învelită într-o pânză, nişte carne uscată şi un măr. Se gândi că ar fi trebuit să mănânce. Asta ar fi trebuit să facă.

Îi era prea rău ca să fie speriată. Febra părea să-i fi slăbit capacitatea de a-şi face griji pentru orice nu era chiar în faţa ei. Iar în faţa ei era pâinea. O duse la gură, muşcă puţin din ea şi mestecă. Avea gust de praf şi îi stătu în gât. O înveli din nou şi o puse în sac. Se gândi că avea nevoie de apă. Putea topi puţină zăpadă în gură. Îşi aruncă pachetul în spate, îşi puse mănuşile şi fularul şi ieşi din colibă în lumina slabă de după-amiază. Ezită pentru un moment. Vântul îi trecea prin haine şi se întrebă dacă ar mai fi trebuit să stea acolo încă o noapte.

Nu se vedea nicio urmă din cărarea neagră de zăpadă topită pe care mersese din Defaid până la colibă. Dar, în cealaltă direcţie – spre Gwenith, orăşelul mort – era o nouă cărare de zăpadă topită. Alys mai ezită un moment. *„Să stau sau să merg”,* se întrebă ea. Apoi o rafală de vânt se ridică în spatele ei şi o împinse spre cărarea udă şi neagră. Alys auzi fâlfâitul aripilor uriaşe şi se uită la acoperişul colibei. Nu era nimic acolo, doar un strat gros de zăpadă.

Se uită la cer, pe jumătate speriată şi pe jumătate sperând să vadă Fiara zburând deasupra ei. Erau doar nori.

Alys îşi dădu jos o mănuşă şi îşi băgă mâna în zăpadă. Îşi băgă un mic bulgăre în gură. Îi îngheţă gâtul. Mai luă o dată zăpadă cu mâna. Asta i-ar fi spus Mama să facă.

Apoi lăsă din nou vântul să o îndrume. Merse de-a lungul cărării de zăpadă topită şi în pădure. Era atât de frig, că acolo unde cărarea umedă ajungea la zăpadă, se forma o margine cristalină de gheaţă. Gheaţa acoperea crengile copacilor şi frunzele. I s-ar fi părut frumos dacă nu ar fi fost chinuită de frisoane. Lumina slabă a după-amiezii de iarnă devenea şi mai filtrată aici. Nu-i mai rămăsese multă lumină de la soare în acea zi şi habar n-avea cât timp i-ar fi luat să ajungă în orăşel şi la un adăpost.

Aşa că făcu ce făcuse cu o zi în urmă şi se gândi doar la cărarea din faţa ei – la pietrele umede, la pâraiele îngheţate peste care călca şi se oprea când aluneca.

Pădurea era liniştită, nici măcar o pasăre nu îi spărgea tăcerea. Se auzea doar răsuflarea lui Alys şi zgomotul provocat de paşii ei. Era ca şi cum totul ar fi îngheţat. Sau poate fugise. Se întrebă dacă toate animalele plecaseră odată cu oamenii.

Era ciudat când se gândea că fiecare pas o apropia de o casă pe care de-abia şi-o mai amintea. Dar nu zăbovi cu aceste gânduri. Nu avea niciun rost să facă asta. Trebuia doar să meargă şi să lupte cu frigul.

Începu să ningă. Nişte fulgi mari se cerneau printre copaci, iar după-amiaza târzie era atât de liniştită că Alys fu sigură că putea să audă fulgii căzând cu un răpăit încet. Zăpada i se prinse de gene şi o inspiră pe gură. Albul peste alb şi răpăitul încet al fulgilor o făcură să-şi dorească să doarmă, să se întindă şi să-şi rezeme capul de ceva.

Începu să se lupte cu ea însăşi, o parte din ea dorindu-şi să meargă mai departe, iar cealaltă trăgând-o în jos. Îşi întinse mâinile spre copaci ca să se sprijine în timp ce mergea printre ei, folosindu-se de fiecare ca de o pârghie ca să se împingă înainte. Apoi încet, treptat, îşi dădu seama că nu se mai folosea de copaci ca să urce. Cărarea

începuse să coboare.

Nu vedea la mai mult de un metru în faţa ei. Dacă ar fi trecut de marginea pădurii, se întrebă dacă ar mai fi recunoscut drumul. Se întrebă dacă ar fi putut găsi o casă acolo. Apoi nu-şi mai puse întrebări, pentru că durerea de cap deveni prea mare şi oasele îi tremurau atât de tare că crezu că sufletul avea să-i iasă din trup.

Cerul se făcu cenuşiu în noaptea plină de zăpadă. Cărarea se făcu mai abruptă, iar Alys simţi cum cădea. Apoi aerul se schimbă.

Alys nu văzu când pădurea făcu loc câmpului, dar simţi. Chiar dacă zăpada ascundea totul, simţi că nu o mai înconjurau copacii şi că lumea era un loc mai larg. Se uită în jos. Cărarea neagră dispăruse. Se uită în spatele ei şi nu mai găsi nicio urmă din ea acolo. Se rătăcise.

Înaintă poticnindu-se, putea să cadă de pe o stâncă din câte vedea sau îşi imagina. Vorbi singură, rugându-se pe sine: „Nu pot… nu mai pot… nu pot… să nu mă faci să…”

Căzu în genunchi. O greşeală. Îi fu foarte greu să se ridice. Dacă ar mai fi căzut o dată sigur nu s-ar mai fi ridicat.

Continuă să meargă şi i se păru că simţea un drum vechi sub picioare, sub zăpadă. Era brăzdat, dar prea tare şi plat ca să fie un câmp. Dacă ar fi putut să se ţină de drum, ar fi putut găsi un adăpost.

Dar planul fu uitat pentru că, în scurt timp, totul se albi în faţa ei, şi totul se albi şi se răci înăuntrul ei. Plămânii îi erau făcuţi din zăpadă şi gheaţă. Se transforma în zăpadă şi gheaţă. Apoi i se păru că vine spre ea un copac din albeaţa din faţa ei, un copac negru pe zăpadă.

Copacul se mişca, iar copacii nu se mişcă. Dar era un copac şi venea spre ea, apoi ea căzu în zăpadă şi copacul o luă.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Alys stătea întinsă pe o saltea de pe podea, cercetându-i printre gene. Vocile lor o treziseră, dar rămase nemişcată, amânând cât putea de mult momentul inevitabil când ei ar fi realizat că ea nu mai dormea.

Îi tresări nasul când simţi mirosul tocanei din carne de vânat. Cei trei călători stăteau la o masă din lemn, mâncau şi vorbeau despre zăpadă, despre vreme şi despre Alys.

— Uite-o, spuse Beti. Văd că dai din gene, n-are rost să te prefaci.

Cian se uită în direcţia ei, apoi îşi coborî iar privirea la castronul lui. Alys deveni dureros de conştientă de faptul că zăcea în pat în faţa a trei oameni complet îmbrăcaţi în timp ce ea purta o cămaşă de noapte care nu era a ei. Era acoperită cu pături, dar chiar şi-aşa… Sigur nu se îmbrăcase singură. Se ridică, trăgându-şi pătura de deasupra pe ea, făcu tot ce putu ca să se acopere şi trase gulerul cămăşii de noapte mai aproape de gât. Părul îi era despletit, alt lucru care fusese făcut pentru ea.

— Fată! Arăţi mai bine! Pawl se ridică pe jumătate de pe scaun şi sigur ar fi îmbrăţişat-o dacă Beti nu l-ar fi ţinut de braţ. El se scutură şi se eliberă. Bine, bine, Beti, o s-o las în pace. Odihneşte-te, copilă. O să te doară capul dacă sari din pat aşa.

Era adevărat, capul îi zvâcnise când se ridicase prima dată, dar îi mai trecu durerea şi se simţea aproape bine.

Beti se aplecă în faţa ei şi îi apăsă fruntea cu o mână.

— O să trăieşti, spuse ea.

Apoi râse.

Cian încă nu se uitase direct la ea, apoi o făcu. Alys simţi cum i se încălzi pielea – de pe faţă şi de pe corp – de parcă ar fi ars un foc în ea. Băiatul avea o putere asupra ei, iar ea nu ştia ce să înţeleagă din asta. Simţi o combinaţie de teamă şi fascinaţie… şi altceva. Nişte furnicături.

Alys tremură. Observându-i tremuratul, Beti spuse:

— Haide, să te îmbrăcăm cum se cuvine şi să te hrănim.

Alys îşi căscă ochii speriată şi strânse pătura mai tare. Haide, nu-ţi face griji din cauza bărbaţilor. Ei tocmai pleacă. Beti se uită spre ei şi îşi ridică vocea. Nu-i aşa? Duceţi-vă să verificaţi capcanele. Aduceţi nişte lemne. Faceţi-vă utili.

— Da, femeie, asta o să şi facem. Ai grijă de Alys.

Pawl se ridică de la masă, îşi luă pălăria şi haina din cârligul de pe perete şi Cian făcu la fel. Apoi deschise uşa şi intră un vânt puternic. Închise uşa repede în urma lor. Alys îşi dădu seama că era noapte. Nu ştiuse înainte, pentru că ferestrele camerei erau acoperite cu pături, fără îndoială, ca să nu intre curentul.

Beti îi aduse hainele lui Alys. Le lăsase lângă foc şi erau calde la atingere. Apoi se întoarse cu spatele şi începu să-şi facă de lucru la vatră, arătându-i lui Alys spatele ei gras şi oferindu-i ocazia de a-şi da jos cămaşa de noapte de împrumut şi de a-şi lua hainele ei fără să se simtă privită. Alys vru să-şi împletească părul, dar nu mai ştia unde erau panglicile ei din piele. Focul ardea, camera era minunat de caldă, dar ea tot tremura. Crezuse că se simţea mai bine, dar efortul de a sta în picioare şi a se îmbrăca era să o doboare pe podea.

— Poftim, copilă, stai aici. Beti trase unul dintre scaunele grele de lângă masă. O să-ţi fac un ceai. Şi acolo e tocana.

— Doar ceai, te rog, spuse Alys. Nu cred că pot să mănânc acum.

— Ei bine, va trebui să încerci pentru că trebuie să mănânci. Poate încerci nişte pâine prăjită şi brânză deocamdată. Ai nevoie de mâncare caldă în stomac.

Alys dădu din cap, încercând să pară recunoscătoare. I se întoarse stomacul pe dos la gândul că trebuia să mănânce. Nu putea.

Beti felie nişte brânză pe pâine, puse pâinea într-o tigaie cu un pic de unt şi o puse pe foc.

— Cât am dormit?

Beti împunse pâinea din tigaie şi o întoarse ca să nu se ardă.

— Cam o zi.

— Suntem în Gwenith, nu-i aşa?

— Da. N-au mai rămas prea multe case bune, dar asta e rezistentă. Stăm de multe ori aici când oamenii buni din Defaid ne dau afară. E un loc bun ca să ne odihnim un pic pe vreme rea.

Mirosul de pâine prăjită şi brânză ar fi trebuit să-i lase gura apă lui Alys, dar îi făcu greaţă.

— Când se întoarce, trebuie să-i mulţumesc lui Pawl că m-a salvat. A făcut asta de două ori în viaţa mea.

— Doar o dată, draga mea. Cian te-a găsit în zăpadă. Te-a văzut clătinându-te prin toată albeaţa aia, te-a ridicat şi te-a adus aici. Ai noroc că e un băiat atât de mare şi de puternic, altfel n-am fi vorbit acum.

Obrajii lui Alys luară foc. Cian cel cu ochii căprui o luase în braţe şi o cărase până acolo. Voia să se facă ghem de ruşine. Apoi simţi celălalt lucru din nou. Acele… furnicături.

Beti puse o cană de ceai fierbinte şi lăptos şi farfuria cu pâine prăjită şi brânză în faţa lui Alys. Apoi îşi încrucişă braţele peste şorţul aspru şi zâmbi.

Uşa din faţă se deschise cu zgomot şi un vânt geros suflă din nou prin cameră. Pawl şi Cian aveau amândoi grămezi mari de lemne şi vreascuri legate la spate.

Beti se grăbi să închidă uşa în urma lor.

Pawl şi Cian îşi aruncară grămezile lângă vatră. Cian îşi dădu jos mănuşile şi începu să facă focul. Alys deveni fascinată de mâinile lui în timp ce el lucra. Nu erau nişte mâini pistruiate de fermier. Nu aveau bătături ca mâinile unui tâmplar. Erau netede, rapide, sprintene şi aveau o nuanţă frumoasă de maroniu… *Furnicături.*

Beti se aşeză la masă şi, după ce Pawl îşi dădu jos haina şi cizmele, făcu şi el la fel. Amândoi se uitară la Alys de parcă aşteptau să se întâmple ceva extraordinar şi distractiv.

Alys simţi că se îmbujorează şi nu ştiu încotro să se uite. Se temea să se uite la Cian, dar îi era prea greu să se uite la Beti şi la Pawl, care aveau nişte expresii pline de speranţă. Aşa că se uită în jos, la farfuria ei. Uleiul se scurgea din brânza topită şi maronie. I se întoarse stomacul pe dos. Dar se forţă să-şi întindă mâinile după ea. Rupse

bucata de pâine în jumătate cu mâinile, sperând că o porţie mai mică nu avea să o scârbească atât de tare. Pâinea era groasă şi ieşiră din ea aburi de drojdie când o rupse. De când nu mai mâncase? Dar, cu cât rezista mai mult timp stomacul ei fără mâncare, cu atât mai puţin şi-o dorea.

Era sigură că, dacă ar fi mâncat un pic din acea pâine cu brânză, i-ar fi bucurat pe Pawl şi pe Beti, aşa că îşi dorea să facă asta. Asta ar fi făcut o fată bună. Luă cea mai mică din cele două bucăţi şi o duse la gură, apoi luă o bucăţică între buze şi dinţi. Mestecă.

Dar, în loc să simtă gustul pâinii şi al brânzei, simţi un gust de praf şi de cenuşă.

Cian se aşeză la masă şi îi zâmbi. Alys simţi nişte crampe puternice în stomac. Crezu că avea să ţipe. Împinse farfuria mai departe.

— Îmi pare rău, Beti. Ai fost foarte amabilă cu mine. Dar nu pot. Se pare că nu pot gusta nimic.

— Of, lasă prostiile, copilă, n-ai de ce să te superi din asta. Pawl îi atinse uşor mâna. Bea-ţi ceaiul. O să te vindece de ce te doare. Şi, când o să fii pregătită, o să mănânci.

Bărbatul se ridică în picioare şi luă un urcior mare de pe un raft. Apoi turnă un lichid transparent în două căni, îi dădu una lui Beti, păstră una pentru el şi puse urciorul în mijlocul mesei. Nu le oferi băutura lui Cian şi lui Alys. Imediat, Cian păru mai puţin fericit.

Beti sorbi lung din cana ei. O privi pe Alys, gânditoare.

— Nu mai ai febră. Ţi-a trecut azi-noapte. Oricum, febra îţi ia pofta de mâncare, dar nu îţi ia gustul. De când nu mai simţi niciun gust?

Alys încercă să-şi amintească. Mâncase mere şi brânză când fusese legată în pivniţă. Fuseseră bune la gust. Apoi mâncase pâine în micuţa colibă din pădure în care îşi petrecuse noaptea. Aceea avusese gust de praf. Şi, între cele două mese frugale, fuseseră procesul, cuşca… şi lupul. Îşi aminti de bietul animal şi parcă fu străpunsă direct de o săgeată. Asta era pedeapsa ei pentru lucrul nefiresc pe care i-l făcuse acelui lup. Îl transformase în nimic, iar acum

acel nimic îi umplea gura.

— De câteva zile, spuse Alys.

Beti dădu din cap. Mai sorbi o dată lung. Pawl îşi turnă mai multă băutură şi umplu cana lui Beti.

— Ei bine, spuse Beti, ai avut un şoc, fără îndoială. Pot doar să-mi imaginez ce ţi-au făcut oamenii aceia răi din Defaid. Am auzit ce s-a întâmplat când ne-am întors acolo a doua zi. Am crezut că Pawl avea să le facă ceva groaznic acelor Preoţi. De-abia l-am ţinut eu cu Cian. Aşa că ne-am urcat în căruţe şi am venit aici.

— I-am spus lui Beti: „Ştiu unde s-a dus. Înapoi în Gwenith. Acasă”. Şi-am avut dreptate, nu-i aşa?

— Da, râse Beti. Ai avut!

— Copilă bună, spuse Pawl, mângâind braţul lui Alys. Ne mai odihnim o noapte aici şi vom prinde toţi puteri. Apoi mergem spre Pysgod mâine-dimineaţă. Avem nevoie de mai mult peşte, nu-i aşa, iubire? Îşi întinse mâna şi dădu o şuviţă rebelă de-a lui Betţi după ureche. Îmi place negoţul când merge bine şi e frig ca acum. Iarna asta va fi grea şi lungă. Ar fi trebuit să fie primăvară până acum. Dar asta e bine pentru noi. Frigul îi face pe oameni disperaţi. Ştii, Alys, unora dintre oamenii de la Lacuri le place să facă negoţ primăvara şi vara, când e vremea caldă şi drumurile sunt bune. Dar îţi spun că e mai bine să te bucuri de vremea frumoasă la Lacuri şi să profiţi ca un păcătos de toţi sătenii înfometaţi în timpul iernii. Nu spun asta tot timpul, Beti?

— Da, aşa faci, chicoti Beti.

Alys simţi că zâmbea când Beti şi Pawl vorbeau. Îşi imagină că mergea cu ei la Lacuri şi cum ar fi fost acolo. O viaţă incredibil de fericită se întindea în faţa ei ca o aţă.

Apoi aţa se înnodă, iar Alys îşi aminti de ce era aici în loc să fie în Defaid. Pentru că era o mâncătoare de suflete. Pentru că era rea. Şi cât timp ar fi trecut până când ar fi aflat Beti şi Pawl? Cât timp ar fi trecut până când Cian ar fi văzut ce monstru era? Şi dacă... dacă ar fi făcut ceva groaznic vreunuia dintre ei? Dacă Cerys, Ffordd şi lupul erau doar începutul? Dacă se transforma, încet dar sigur, într-o creatură ca Angelica şi Benedicta? Dacă de-asta nu

mai putea mânca? Pentru că nu-i mai era foame de mâncare?

Pawl continuă să vorbească.

— Alys, o să te învăţ tot ce ştiu despre negoţ. Vei fi un negustor bun şi isteţ până când o să termin cu tine. Îi făcu semn cu ochiul.

— Nu pot să merg cu voi la Pysgod, spuse Alys.

Cian îşi ridică privirea spre ea, îşi încruntă fruntea, dar nu spuse nimic.

— Ce vorbeşti, copilă? spuse Beti. Bineînţeles că vei merge. Unde altundeva trebuie să mergi?

Alys se înroşi.

— Nu e ca şi cum n-aş vrea să merg cu voi. Îmi doream să trăiesc la Lacuri cu voi. Dar... Alys se uită în jurul ei. Poate ar trebui să stau aici. Poate aici e locul meu?

— Oooof, spuse Beti. Nu, copilă. Nu. Oraşul-fantomă nu e un loc pentru tine.

— Nu sunt fantome aici, spuse Pawl, înghiţind mai multă băutură. Mâncătoarele de suflete s-au ocupat de asta. Niciun suflet, nicio fantomă. Când te prinde o mâncătoare de suflete, puf. Ai dispărut.

Cian se uită supărat la Pawl.

— Nu mă tem de ele aici, spuse Alys. E casa mea, nu-i aşa?

— Copilă, nu stai aici şi asta e hotărârea noastră finală. Vocea lui Pawl era fermă, aşa cum nu o mai auzise până atunci. Voia să cedeze, să se odihnească. Dar nu-şi putea permite să facă asta.

— Copilă, ascultă-l pe Pawl. În frigul ăsta vrei să stai aici? spuse Beti. Nu vei putea să te încălzeşti şi să te hrăneşti aici. Să nu te superi, copilă, dar nici eu n-aş putea. Ca să nu mai spun, copilă, că sunt nişte creaturi pe-aici.

Aruncă o privire spre uşă de parcă una dintre acele fiinţe ar fi stat chiar dincolo de ea. Alys se gândi că Beti nu ştia că una dintre acele creaturi stătea chiar în faţa ei.

Alys nu putea ceda ispitei de a merge cu ei. Nu avea să facă asta.

Apoi simţi că Cian se uită la ea.

— Ar trebui să vii cu noi.

Atât spuse. Nimic mai mult. Inima lui Alys se strânse şi se relaxă. Se strânse şi se relaxă din nou. Tremură. Simţi *furnicături.*

— Atunci am stabilit, spuse Pawl. Dădu din cap, uitându-se la toţi.

Uşurarea o învălui pe Alys ca o apă caldă. Nu trebuia să ia nicio hotărâre. Oricât s-ar fi împotrivit, nu i-ar fi putut convinge să o lase să stea acolo. N-ar fi lăsat-o să stea şi, de fapt, nici ea nu voia să stea. Trebuia doar să spere că totul avea să fie bine, aşa cum făcuse dintotdeauna. Să spere că, orice monstruozitate pândea ascunsă în ea, ar fi putut să o controleze. Şi dacă n-ar fi putut... atunci ar fi fugit. Dar măcar ar fi încercat. Ar fi ştiut ce era o viaţă fericită, chiar şi pentru o vreme.

— Bineînţeles că am stabilit. Beti zâmbi şi se întinse peste masă ca să atingă uşor mâna lui Alys. Nu m-am îndoit niciodată. Apoi îşi retrase mâna şi bău mult.

Pawl şi Beti vorbiră mai mult despre negoţ, despre toate satele pe care Alys avea să le vadă cu ei, despre toate locurile în care aveau să o ducă. Alys simţi cum i se îngreunează ochii şi, în timp ce cuvintele lui Pawl şi ale lui Beti păreau să se amestece unele cu altele, Alys se întrebă dacă mai era trează – sau dacă deja adormise şi îşi imagina totul. Dar vocile lor se auziră tot mai tare şi deveniră mai insistente şi, chiar când pleoapele lui Alys începură să se închidă, Beti începu să râdă în hohote, iar Alys se trezi tresărind pe scaunul ei.

Pawl luă o înghiţitură lungă din cana lui, apoi îi făcu semn cu ea lui Beti.

— Iubire, nu ţi-am spus că o vom găsi pe fata noastră aici? Nu s-a întâmplat exact cum ţi-am spus? Ştiam că n-o să-mi ardă fata. Grămada aia de zgârciţi nu pot face niciun rău fetei mele. Întotdeauna spun că e o minune că oamenii ăia din Defaid pot să meargă drept la cât de aiuriţi sunt. Ai crede că ar cădea în nas. E o minune că nu strănută rahat pe nas, că asta au în cap. Beti, nu spun eu asta tot timpul?

— Da, râse Beti. Aşa faci. Sigur că aşa faci.

Ceva ciudat se întâmpla cu Pawl. Nu mai era omul blând pe care îl cunoscuse. Iar Beti vorbea mai tare, mai repede şi mai aspru decât o făcuse până atunci. O dureau urechile. Alys îi aruncă o privire lui Cian, dar chipul lui devenise inexpresiv şi gura lui, o linie dreaptă.

— Se poartă de parcă nu le-ar ieşi rahat maro pe fund ca la noi. Dar noi ştim altceva, nu-i aşa, fato? Pawl îi dădu un ghiont lui Alys cu cotul. Ea îşi retrase cotul.

Beti chicoti şi tuşi, apoi bău mai mult. Pawl dădu cu palma în masă ca să-şi încheie gluma. Cian îşi închise ochii.

Ceva se întâmplă în cameră, ca şi cum s-ar fi schimbat vremea, iar Alys simţi asta pe pielea ei. Cian, care păruse atât de sincer şi de plăcut când se trezise, împietrise în faţa ei. Iar Beti şi Pawl deveniseră nişte versiuni ciudate ale lor pentru că râdeau prea mult, puneau întrebări şi nu aşteptau răspunsurile. Crezuse că aveau să o preseze să le dea detalii despre ce făcuse ca să fie pedepsită, dar ei păreau să fi uitat cu totul de asta şi de ea. Băură, îşi turnară mai multă băutură, vorbiră mai tare şi mai greu de înţeles.

Alys îşi dori să nu fi cedat atât de uşor în faţa lor. Îşi dori să fi insistat să stea acolo singură. Cine erau aceşti oameni în mijlocul cărora fusese aruncată? Oare asta îşi dorea cu adevărat? Nu mai ştia. Se întrebă dacă făcuse o greşeală sau dacă, pur şi simplu, nu ştia ce era în capul ei. Îi era dor de Mama şi de Tatăl ei. Foarte tare. Îi era dor de liniştea din casa lor din Defaid. Îi era dor să ştie ce avea să se întâmple în fiecare zi din viaţa ei. Nu fusese o viaţă fericită, dar putuse să aibă încredere în ea. Cu Pawl şi Beti, peisajul i se părea schimbător. Nedemn de încredere.

Cian se întinse după dopul de plută şi îl puse pe urcior.

— Destul. Fac eu focul pentru noapte. E timpul să mergeţi la culcare.

Pawl urmări cu privirea mâinile lui Cian, îşi lăsă sprâncenele în jos şi păru gata să înceapă o ceartă, dar ridică din umeri.

— Haide, Beti.

Beti se uită în spatele ei, la vatră, îşi miji ochii şi păru să

nu se poată concentra.

— Bine, dar vasele trebuie spălate.

— Le spăl eu, spuse Cian.

Beti se ridică de la masă, împingându-se în sus cu un mare efort.

— Eşti un băiat bun. Binecuvântată să fie ziua în care te-am găsit.

Îşi prinse un picior după piciorul scaunului şi era să se răstoarne, dar Alys sări în picioare şi o prinse la timp. Beti respiră greu, oftă şi mormăi, iar Alys simţi un miros cunoscut în răsuflarea ei. Încercă să-şi amintească mirosul şi îşi dădu seama că semăna cu ce folosea Tatăl ei ca să subţieze varul pentru uşi şi garduri. Strâmbă din nas şi se luptă cu impulsul de a se îndepărta. Beti îşi puse un braţ după umărul lui Alys, iar ea o conduse la cea mai largă dintre cele trei saltele de pe podea. Beti căzu în fund şi începu să se chinuie să-şi dea pantofii jos, aşa că Alys trebui să-i desfacă şireturile. Apoi, spre groaza lui Alys, Beti se dezbrăcă până la cămaşa de noapte, dezgolindu-şi cute de piele în acest proces. Alys îşi feri privirea în timp ce Beti se târî pe sub pături şi începu să sforăie imediat ce se întinse. Pawl reuşi să-şi dea jos cizmele singur. Când îşi întinse mâinile după catarama de la pantaloni, Alys fugi în cealaltă parte a camerei. Peste câteva secunde, şi el sforăia ca Beti.

Alys se uită înapoi la ei. Cian se apleca peste Pawl şi îşi ţinea două braţe sub Beti.

— Ce faci?

— O întorc pe Beti pe o parte. Ca să nu se înece dacă vomită la noapte.

Cian gemu un pic sub greutatea lui Beti, apoi se ridică.

— E bolnavă?

Cian se uită la ea şi îşi încruntă sprâncenele negre.

— E beată. N-ai mai văzut oameni beţi până acum?

— Vrei să spui că ce-au băut din urciorul ăla i-a făcut aşa?

— Da.

Se aşeză la masă şi mâncă pâinea cu brânză pe care Alys

o lăsase în farfuria ei, şterse farfuria cu degetul şi linse firimiturile. Păru calm şi sincer din nou după ce Beti şi Pawl se duseră la culcare.

— De ce beau dacă le face rău?

— Pentru că le place cum se simt până li se face rău.

Cian se uită direct în ochii ei când vorbi cu ea.

Lui Alys i se păru imposibil să-l privească în ochi la rândul ei şi să mai şi spună ceva care să aibă vreun sens. Se uită un pic mai departe, la foc.

— Cum se simt până atunci?

— N-am de unde să ştiu, spuse Cian.

— Sunt îngrozitor de gălăgioşi când beau, spuse Alys.

Cian râse.

— Se poate spune şi-aşa. Se ridică şi adună farfuriile şi cănile murdare.

— Pot să le spăl eu, spuse Alys.

— Nu e nevoie. Le las până mâine-dimineaţă.

Făcu focul şi se întinse.

Alys stătu nesigură lângă salteaua ei. Patul lui Cian era perpendicular lângă al ei. Era foarte aproape. Voia să-şi dea jos pantofii, ciorapii şi rochia, dar îi ardeau obrajii din cauza gândului de a face asta lângă el. Era foarte conştientă că trupul lui şi al ei erau în aceeaşi cameră.

Se uită pe furiş la el, iar el se uită la ea, cu un chip, din nou, imposibil de citit.

— Mă duc afară să umplu un urcior cu zăpadă ca să avem apă pentru ceai mâine-dimineaţă.

— O, spuse Alys. Bine.

El trecu pe lângă ea şi ieşi grăbit, deschizând repede uşa pe care intră iar vântul. Alys îşi dezlegă repede şireturile cizmelor, îşi dădu jos ciorapii şi rochia, apoi se băgă sub pături doar în cămaşa de noapte. Îşi închise ochii şi îşi trase păturile până la nas. Se gândi că putea să adoarmă până se întorcea el. Sau măcar putea să se prefacă.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Cian intră, aducând aerul rece cu el şi, chiar dacă Alys intenţiona să rămână nemişcată ca o moartă, nu se putu abţine, tresări şi îşi trase păturile pe ea.

— Îmi pare rău, spuse Cian. Dar gândeşte-te cum am mers eu pe-afară.

Alys îşi coborî pătura până la bărbie, se uită în sus, la el, apoi mai departe.

— Eu am… mulţumesc.

El râse.

— Eh, n-am fost chiar atât de galant. Oricum, aveam şi eu nişte nevoi.

Scalpul lui Alys se încălzi, sângele ridicându-i-se până la rădăcinile părului. Se simţi la fel de bâlbâită şi proastă precum fusese în preajma lui Cerys sau a tuturor copiilor din Defaid care păreau să râdă tot timpul de ceva. Alys nu-şi mai amintea când râsese ultima dată. Cu siguranţă, nu de când plecase din Gwenith, la vârsta de şapte ani. De ce ar fi râs de atunci?

Cian se aşeză pe salteaua lui.

— Bine, Alys. O să-mi dau jos pantalonii. Poţi să te uiţi sau poţi să-ţi închizi ochii. Oricum, o s-o fac. M-am gândit că ar fi corect să te avertizez.

Alys îşi închise ochii. Dar, pentru că îşi dori să-i deschidă, să vadă cum arăta băiatul pe sub haine, simţi din nou acele furnicături. Îşi strânse ochii mai tare. Auzi foşnetul păturilor, apoi un oftat.

Alys îşi deschise ochii. Camera era întunecată, cu excepţia strălucirii portocalii a focului. Cian stătea întins cu picioarele spre vatră şi cu capul la doar o lungime de braţ de al ei. Dormise atât de aproape de cineva doar o dată până atunci, cu Ren, care era doar un copil. Dar Cian nu era un copil.

Alys nu îşi dorea să doarmă. Se simţea mai bine şi vechile ei ritmuri preluară controlul. Noaptea era pentru veghe. Dar nu avea ce să privească aici. Nimic, cu excepţia

focului şi a claiei de păr des şi negru a lui Cian, care se odihnea pe perna lui. Se holbă la foc şi lăsă liniştea să se instaleze şi să o învăluie. Aşteptă ca băiatul să adoarmă ca să-şi poată relaxa muşchii din burtă care păreau să se încordeze oricând era el în cameră.

Semnul încetinirii respiraţiei lui nu mai veni. Era sigură că era treaz. Se uită la el şi văzu lumina focului reflectată în ochii lui negri, care erau deschişi şi se holbau.

Ca şi cum ar fi simţit că îl privea, el se întoarse pe burtă, îşi puse bărbia pe braţele încrucişate şi se uită la ea.

— Ce s-a întâmplat, Soră Alys? De ce te-au pedepsit oamenii din Defaid?

— Nu-mi spune aşa.

Alys se uită la foc şi refuză să se uite la el.

— Nu aşa li se spune domnişoarelor din Defaid?

Vocea lui era amuzată, chiar dacă nu râdea.

— Nu sunt o domnişoară din Defaid. Era ceva îngrozitor, dar nu avea să-i spună asta lui Cian. Mă ţii trează.

— Mincinoaso. Eşti obişnuită să stai trează noaptea.

Chiar atunci se auzi un sforăit tare de la Pawl, care se încheie cu un strigăt, un vaiet şi un murmur. Alys fu sigură că Beti avea să se trezească, dar nu se întâmplă asta.

— Cum poate să doarmă Beti cu el?

— O, asta-i minunea pe care o face băutura, frumoasă Alys. După ce se îmbată bine, nu mai simt nicio durere şi nu mai aud niciun strigăt în noapte.

Alys vru să se uite la el chiar atunci, dar tot nu o făcu. Continuă să se holbeze la foc şi să-i asculte vocea.

— Cum de ai ajuns la Beti şi la Pawl?

— M-au luat când am venit la Lacuri, vara trecută.

— De unde ai venit?

— Din munţi. Am trăit acolo cu părinţii mei.

— Unde sunt părinţii tăi acum?

Alys se temu că ştia deja răspunsul şi se întrebă dacă ar fi fost mai bine să nu-i fi pus acea întrebare.

Cian tăcu pentru un moment lung.

— Sunt morţi. La fel ca ai tăi.

Acum îl privi drept în faţă.

— Mâncătoarele de suflete i-au omorât?

— Vânam căprioare cu părinţii mei. Ne-am ridicat tabăra într-un luminiş dintr-o pădure. Eram bine închişi în corturile noastre, ei într-unul, eu în altul, toţi dormeam. Am visat că două femei frumoase şi ciufulite îmi cântau. Se mişcau printre copaci de parcă nu aveau nevoie de picioare. Când m-am trezit, a doua zi, dimineaţa, tremuram în pat. Intrarea cortului meu era deschisă. Am mers direct la cortul părinţilor mei. Şi intrarea cortului lor era deschisă. Amândoi zăceau acolo. Morţi. Cu ochii larg deschişi şi gurile căscate.

— Ce-ai făcut?

— Am fugit. Am fugit, am fugit şi-am tot fugit. Nu-mi amintesc cât de mult. Poate o zi sau două. Apoi am ajuns la Lacuri şi i-am întâlnit pe Pawl şi pe Beti.

Alys se întoarse şi îl oglindi, sprijinindu-şi şi ea bărbia pe braţele încrucişate. Băiatul avea o tristeţe ascunsă sub chipul lui calm şi vesel. Alys o simţi în cameră, aşezându-se peste ei şi în ei. Dar el nu ar fi vrut să-l întrebe despre tristeţea lui. O închisese în spatele ochilor lui căprui şi zâmbitori pentru un motiv. În schimb, îl întrebă despre toate locurile pe care le văzuse, locuri pe care spera şi ea să le vadă.

— Cum sunt munţii?

— Aerul miroase altfel acolo sus. Cian îşi închise ochii şi îi deschise din nou. A pini şi apă rece. La Lacuri miroase mai mult a oameni. Ţin la câţiva oameni de-acolo. Dar m-am săturat de mirosul lor.

— De ce nu pleci?

— Unde să merg? Am fost în aproape fiecare loc din lume. Am fost la Pysgod, la Tarren, m-am întors şi în munţi. Dar tot rămân aproape de Beti şi Pawl. Nu e tot timpul uşor cu ei, dar ţin la mine. M-am obişnuit cu ei. Şi, oricât de mult mă supăr că beau, ştiu de ce o fac. Din acelaşi motiv pentru care eu n-am trăit niciodată singur.

Alys îşi ţinu respiraţia, ştiind deja ce avea să zică, dar îl întrebă oricum.

— Care e motivul?

— Cântatul şi şoptitul lor, spuse el. Apoi se întoarse pe

spate şi se holbă la tavan, aşa că Alys văzu iar doar părul lui negru. Alys, ele cântă noaptea. Mâncătoarele de suflete. Ca în noaptea în care mi-au omorât părinţii. Cântă şi îţi şoptesc numele, şi ţi se pare că nişte degete se târăsc în capul tău. De-abia te abţii să nu ţipi.

Alys simţi o dorinţă foarte puternică de a-şi întinde mâna şi de a-i atinge părul.

— De-asta beau Beti şi Pawl? Ca să nu le audă?

— De-asta beau toţi, spuse el.

— Ajută? Tu bei?

— Unii spun că oamenii beţi dorm mai bine. Dar eu prefer să nu-mi pierd minţile.

— Nu cred că-mi place când beau, spuse Alys.

— Nici nu mă aşteptam să-ţi placă. Nu cred că se bea prea mult în Defaid. Dar, Alys, noi, oamenii de la Lacuri, nu avem Garduri care să ne apere. Nu avem cu ce să ne acoperim ca să nu mai auzim cântecele. Suntem doar noi în noapte.

Apoi Cian se întoarse pe o parte, cu faţa la perete şi nu mai spuse nimic.

DOUĂZECI ŞI OPT

Se *treziră cu toţii înainte de* zori, iar Beti şi Pawl vorbiră puţin până când băură câteva căni de ceai fierbinte. Alys ajută la pregătirea micului dejun, care fu compus din peşte uscat şi piure de cartofi pe care Beti îl strânse în formă de turte pe care le fripse într-o tigaie de fier unsă cu untură şi pusă deasupra focului. Mâncarea nu i se mai păru atât de respingătoare lui Alys şi reuşi să mănânce jumătate din porţie înainte să-şi împingă farfuria mai departe.

Porniră la răsăritul soarelui, Beti şi Pawl într-o căruţă cu coviltir trasă de doi dintre caii lor puternici, iar Cian şi Alys în cealaltă căruţă. Pawl spuse că aveau nevoie de două zile ca să ajungă la Pysgod şi că trebuiau să se oprească înainte de a se întuneca în fiecare noapte pentru a-şi ridica tabăra.

Ziua era senină şi rece, iar Alys îşi înveli gâtul şi faţa cu un fular care îi ajungea până sub ochi. Din când în când, îşi trăgea fularul în jos ca să respire aer curat, apoi se acoperea din nou. Continuă să scruteze copacii, orizontul şi adâncurile întunecoase ale pădurii de fiecare parte a drumului. Ştia că nu avea niciun rost să le caute pe mâncătoarele de suflete atunci. Nu ar fi ieşit la lumina zilei. Însă tot se uita după ele. Dar singurele mişcări erau cele ale căprioarelor cenuşii-cafenii care alergau. Şi singurele sunete veneau de la ciorile negre cocoţate în copaci, care croncăneau de foame.

Înainte să pornească la drum, în dimineaţa aceea, Alys îşi făcuse griji că Cian ar fi vrut să stea de vorbă cu ea. Vorbitul despre nimicuri cu băieţii nu fusese niciodată un talent special de-al ei. Dar descoperi că, între ei, se instală uşor tăcerea. El părea mulţumit să stea lângă ea, să ţină frâiele şi să respire. Trecură câteva ore în felul acesta.

Se opriră o dată să se odihnească, să dea de mâncare cailor şi să se uşureze. Alys merse atât de departe în pădure pentru asta, că Pawl o strigă şi îi spuse că putea la fel de bine să meargă până în Pysgod. Când se întoarse în căruţă şi porniră din nou, Alys sparse tăcerea dintre ea şi

Cian.

— Cum e în Pysgod?

— O, e un sat ca oricare altul.

— Ei bine, eu n-am fost în alte sate.

— Aşa e, spuse el. E mai mare decât DefaiduL E mai aglomerat din cauza bărcilor şi a docului. Oamenii din Pysgod merg mai departe pe câmpuri decât cei din Defaid, dar nu pentru că sunt curajoşi. Au bărci care să-i ducă în susul şi în josul râului, dar au grijă să ajungă acasă înainte să se întunece, la fel ca orice om cu coada între picioare din Defaid. Cei din Pysgod şi-au construit Gardul până la râu, aşa că satul e deschis într-o parte, spre apă. Cred că şi-au dat seama că mâncătoarele de suflete nu vâslesc în bărci. El râse, tăcu, apoi se uită la ea pentru o clipă lungă. Să ştii că nu face rău, spuse el.

Alys se îmbujoră pentru că îi cunoştea deja privirea când o tachina.

— Ce nu face rău?

— Zâmbetul. Râsul. Nu cred că ţi-am văzut vreodată dinţii. Ai dinţi? N-ai de ce să te ruşinezi dacă n-ai. Unii dintre cei mai buni oameni de la Lacuri pe care-i ştiu n-au dinţi.

— Am, spuse ea. Dinţi.

— Nu te cred până nu-i văd.

Mama o făcuse pe Alys să zâmbească din când în când. Mama putea fi foarte amuzantă în felul ei. Alys îşi izgoni imediat acel gând din minte.

— Oricum, spuse ea, n-am crezut niciodată că am pentru ce zâmbi sau râde.

Credea că ajunsese ca Mama.

Cian privi drept în faţă, la drum.

— Ei bine, frumoasă Alys, n-ai înţeles ideea.

Cian făcu un foc strălucitor când îşi ridicară tabăra, iar Beti puse o grămadă de pături pe câţiva buşteni şi câteva pietre mai mici ca să aibă fiecare un loc pe care să stea.

— Avem noroc că nu ninge, spuse Pawl.

După câteva minute, spuse asta din nou. Alys îşi dădu

seama că Pawl spunea orice de două ori. Sau de trei ori.

Mâncară pâine cu fasole şi carne de oaie la cină. Beti şi Pawl băură... şi tot băură.

— Alys, dragă, spuse Pawl, încă nu ne-ai spus ce-ai făcut ca să-i sperii pe oamenii din Defaid.

Trei perechi de ochi se uitară la ea şi, din nou, Alys nu găsi un loc confortabil spre care să se uite. Se concentră la focul care ardea în mijlocul lor.

Erau prea multe răspunsuri îngrozitoare pe care putea să le dea, aşa că Alys îl alese pe cel care i-ar fi speriat cel mai puţin, dar care, cu toate astea, era adevărat.

— Am văzut ceva. Ceva ce nu trebuia să văd.

— O, aşa se întâmplă mereu, spuse Beti. O fată vede ceva ce n-ar trebui să vadă şi toţi o numesc vrăjitoare.

Spuse „tţ-tţ”, dădu din cap şi bău.

— Şi pe cine ai văzut că făcea ce nu trebuia să facă?

Pawl se uită la ea cu ochii mijiţi în timp ce umplu cana lui şi a lui Beti.

— Pe fiul Marelui Preot şi pe o fată.

— Oooooo, spuse Pawl. Cred că ştim cu toţii ce făceau.

— Ei bine, dacă eşti martor la aşa ceva, eşti ars, spuse Beti. De tot.

În timp ce vorbeau, Beti şi Pawl beau cană după cană. Cian încercă să pună sticla mai departe, dar de fiecare dată când apropia dopul de ea, Pawl îl îndepărta cu mâna. La început, Pawl era jucăuş, dar apoi comportamentul lui se schimbă. Ca noaptea trecută, chiar şi aerul i se păru schimbat lui Alys. Chipurile lui Beti şi Pawl arătau altfel, iar ochii lor deveniră lucioşi şi orbi.

— Destul, spuse Cian. E timpul să mergeţi la culcare. Împinse dopul în urcior şi îl ridică.

Cu o viteză de care Alys nu l-ar fi crezut în stare, Pawl sări în picioare, smulse urciorul din mâinile lui Cian şi îl îmbrânci în spate atât de tare că băiatul se rostogoli peste piatra pe care stătuse.

Chipul lui Pawl era roşu, furios şi de nerecunoscut. Părea să fi devenit mai îndesat şi mai larg în umeri. Cian se ridică în picioare, dar nu se mai apropie de Pawl. Pawl se clătină

şi se chinui să se concentreze.

— Eşti înalt şi puternic, nu-i aşa, băiete? Te crezi mai bun decât mine pentru că nu ai nevoie de băutură ca să nu le mai auzi când cântă. Dar aşteaptă. Aşteaptă până o să le auzi cântând vreo câţiva ani. Aşteaptă până când o să mai găseşti câţiva copii orfani plângând lângă părinţii lor morţi. Nu o să mai fii atât de puternic atunci. Atunci o să iei şi tu o sticlă, băiete. Şi eu o să fiu lângă tine să-ţi torn în pahar.

Focul aproape că se stinsese, cerul se întunecase până se făcuse negru, iar flăcările pâlpâiau pe feţele celor doi bărbaţi. O lumină furioasă se vedea pe chipul lui Pawl, iar el se făcu mic, se aşeză lângă Beti şi bău direct din sticlă. Beti îşi închise ochii. Nu se mişcase şi nu ridicase nicio sprânceană când se certaseră bărbaţii. Pawl îi dădu un ghiont cu cotul, ea mormăi, îşi deschise ochii, apoi îi închise din nou.

Cian îşi lăsă umerii în jos şi se uită înapoi la Alys.

— Ăştia doi pot să doarmă împreună în noaptea asta. Lasă-i să se pişe pe ei.

Cian merse la Beti şi o ridică de umeri. Pawl încercă să protesteze, dar fără tragere de inimă şi, în scurt timp, îşi pierdu din nou minţile în ulcior. Alys îl ajută pe Cian să o îndrume pe Beti până la căruţă şi amândoi o împinseră în sus, din spate, până când ea se târî în patru labe.

— Beti, îi spuse Cian, bagă-te sub pături ca să nu îngheţi.

Ea îşi flutură braţul, în semn de salut, de mulţumire sau ca să-l facă să plece, era greu să-şi dea seama ce voia. Alys se urcă după ea şi strâmbă din nas când Beti expiră. Reuşi să o rostogolească într-o blană călduroasă, apoi îşi folosi genunchiul ca sprijin ca să o întoarcă pe o parte ca să nu se sufoce.

Când Alys se dădu jos din căruţă, Cian îi zâmbi.

— Ai început să te pricepi la îngrijirea beţivilor.

Alys merse la Pawl, care stătea holbându-se la jăraticul focului care se stingea. Ea tremura, dar el nu părea să simtă frigul.

— Pawl. Îl atinse uşor pe umăr, apoi îşi retrase mâna repede. El se uită în sus, la ea, cu ochii înlăcrimaţi. E timpul

să mergi la culcare. Beti te aşteaptă.

— Da, spuse Pawl. Fată bună.

Alys nu ştiu dacă se referea la ea sau la Beti, dar oricum, el îşi ţinu urciorul sub braţ şi se ridică în picioare. Ea încercă să-l ajute, dar el se îndepărtă brusc şi merse clătinându-se spre căruţa în care dormea Beti.

Cian era ocupat cu stingerea focului, aşa că Alys merse direct la căruţa goală şi se urcă în ea, îşi desfăcu şireturile cizmelor, îşi dădu jos haina şi se târî pe sub pături şi blănuri. Îşi păstră rochia şi ciorapii.

Trecură câteva momente şi auzi scârţâitul picioarelor lui Cian. El stătu la un capăt al căruţei ca să-şi dea jos cizmele şi haina, apoi se băgă şi el sub pături.

Alys se întoarse pe o parte şi ajunse cu faţa la coviltir. Se împinse cât putu de departe de locul în care era întins Cian, fără să-şi apese faţa de oalele, şeile şi sacii de cartofi ai lui Pawl şi Beti. Dar prezenţa lui era atât de intensă că îşi simţi inima bătându-i până în bărbie.

Simţi o atingere uşoară pe umăr.

— Da, spuse ea.

Îşi acoperi zâmbetul cu mâna şi, când fu sigură că îi dispăruse, se întoarse cu faţa spre Cian, care era doar o formă lângă ea, mai negru decât întunericul din jurul lui.

— Vezi tu, frumoasă Alys, vom dormi unul lângă altul în această căruţă şi eu cred că ar trebui să vorbesc cu o fată înainte să dorm lângă ea. În fine. Tu nu dormi mult, eu nu dorm mult, aşa că am putea sta de vorbă.

Alys fu recunoscătoare că el nu-i putea vedea faţa.

— Bine. Povesteşte-mi despre Lacuri.

— Ei bine, Lacurile sunt mai plate decât locul ăsta. De fapt, sunt mai plate decât orice. Dar, dacă te uiţi în sus, poţi să vezi munţii de unde am venit în depărtare. Sunt cinci lacuri şi pâraie între ele. Sunt şi mlaştini ierboase. Sunt destul de puţin adânci ca să mergi prin ele, dacă nu te deranjează să fii îngropată până la glezne în noroi. În unele locuri sunt destul de adânci ca să mergi cu canoea sau ca să te îneci dacă nu ştii pe unde calci şi ţi se scufundă picioarele în noroi. Lacurile sunt ude, frumoasă Alys. Foarte,

foarte ude. Uneori ţi se pare că nu vei mai fi niciodată uscată.

— Aşadar, nu-ţi place acolo?

— O, m-ai înţeles greşit. Îmi place acolo foarte mult. Sunt un băiat care iubeşte apa. Beti crede că am ieşit ca un peşte din burta mamei şi după aceea am crescut ca un băiat.

Râse de unul singur, iar Alys îşi imagină cum arăta faţa lui când râdea.

— Locuieşti cu Beti şi Pawl într-un orăşel?

— Acolo nu e un orăşel aşa cum ai crede. Când creşte nivelul apei, ne mutăm corturile şi căruţele pe cea mai înaltă bucată de pământ pe care o putem găsi. Şi când scade nivelul apei, le punem mai aproape ca să fim lângă apă, peşti şi vânat.

— Nu aveţi case?

— Alys, noi suntem călători. Ne mutăm din loc în loc. Şi nu poţi muta o casă. Oricum, un cort poate fi frumos, cam ca ăsta.

Alys se gândi: „Da, e frumos. Îmi place”.

— Ai fost la mare?

Se gândi la dorinţa lui Ren de a avea o casă în munţi, cu vedere la albastrul care înconjura lumea. Apoi se gândi la cum îşi luase rămas-bun de la Enid şi la cum ar fi putut să nu mai vadă niciodată vreun copil din Gwenith. Pentru un moment, o flăcăruie de speranţă se aprinse în ea, o speranţă că poate Enid, Madog şi copiii aveau să plece din Defaid şi să o găsească. Dar apoi Alys îşi dădu seama că ei nu aveau să facă asta niciodată. Nu-i putea învinui. Probabil nici ea nu ar fi făcut-o, nu până să fie forţată.

— Da, am văzut-o. Nu m-am apropiat de ea, dar am văzut-o. E frumoasă. O să merg acolo într-o zi. Mai sunt multe locuri din lume de văzut şi vreau să le văd pe toate.

Mai mult din lume. Şi mai mult dincolo de ea. Era greu să-şi imagineze. Dar Alys se trezi dorindu-şi să facă la fel. Apoi îşi imagină cum ar fi fost să vadă toată lumea alături de Cian. Acel gând aduse cu el o căldură bruscă şi şocantă, de parcă s-ar fi scufundat într-o baie în care tocmai se

turnase apa. Poate nu trebuia să fie singură. O neliniştea faptul că-şi dorea foarte tare ceva ce nici măcar nu-i trecuse prin minte cu câteva momente mai devreme. Nu crezuse că era posibil să i se întâmple aşa ceva.

Tăcură din nou, iar Alys descoperi că respiraţia ei se sincroniza cu cea a lui Cian şi îşi lăsă pleoapele să se închidă. Inspiră şi expiră, inspiră şi expiră... respiraţia lui şi respiraţia ei scoteau norişori calzi de aer între ei.

Alys îşi deschise ochii. Dormise, dar nu ştia de cât timp. Ştia, după respiraţia lui, că Cian dormea lângă ea.

Simţea cât de trează era şi ştia că asta însemna că avea să stea fără să mai adoarmă câteva ore lungi. Deveni dureros de conştientă de faptul că avea vezica plină. Fusese prea jenată la ora de culcare ca să se scuze şi să meargă după un copac şi nu mai putea să ignore disconfortul. Nu ar fi rezistat până dimineaţa. Îşi căută haina şi cizmele prin întuneric şi se chinui să se îmbrace şi să se încalţe, apoi ieşi pe furiş din căruţă.

Era lună plină şi lumina ei se reflecta destul pe zăpadă ca să o facă să-şi mijească ochii. Se gândi să se aşeze pe vine chiar acolo, dar apoi îşi aminti că Cian era în căruţă la doar vreun metru mai departe. Se uită la pădure. „Ei bine, se gândi ea, ar mai trebui să merg un pic ca să mă ascund."

După zece paşi, când picioarele i se cufundară în zăpadă, hotărî că mersese destul de departe. Se ascunse după un copac gros care stătea între ea şi căruţă şi îşi ridică fustele.

Când se ridică din nou în picioare, văzu că ceva se mişca printre copacii din faţa ei.

Îşi spuse că era o căprioară. Astea erau singurele fiinţe din aceste păduri. Căprioarele şi ciorile.

— Alyssssss.

Numele ei era cântat printre copaci.

— Alyssssss. Vino aaaaaaici.

Apoi mişcarea se materializă în ceva cunoscut de multă vreme.

Un băiat. Un băiat pe care îl cunoştea.

El alergă repede printre copaci, strigând-o pe nume,

cântându-i numele. Avea un păr alb-blond care strălucea în lumina lunii. Alerga repede, ca un iepure, printre copaci.

Îşi scoase capul de după un copac, îşi întinse un deget arătător subţire şi îl îndoi spre el.

— *Vino.*

Alys l-ar fi recunoscut oriunde. Era Delwyn, băiatul cu care crescuse, cel care o salvase când era să cadă de pe Gard. Băiatul pe care fraţii lui gemeni îl porecliseră Iepurele. Băiatul care fugise după ce fraţii lui fuseseră ucişi de mâncătoarele de suflete.

Dar Delwyn ar fi trebuit să fie mort sau ar fi trebuit să aibă cincisprezece ani. Nu putea fi altcumva. Iar acest băiat încă era un copil. Dar era Delwyn. Îi zâmbea, îşi strâmba degetul arătător spre ea şi îi cerea să meargă la el.

Alys stătu ţintuită locului, în zăpadă.

Apoi băiatul cu păr alb care era Delwyn, deşi nu putea fi el, dar era, veni spre ea. Iar ea văzu de ce era atât de rapid, pentru că băiatul de-abia atingea pământul când mergea.

Plutea.

Şi se apropia.

Alys dădu din cap, îşi acoperi urechile cu mâinile, se dădu în spate, clătinându-se, fugi şi se împiedică în drumul ei spre căruţă.

Se urcă în căruţă şi se ascunse sub pături, cu cizme cu tot.

Apoi ascultă, chiar dacă nu voia să facă asta. Nu credea că mai voia să audă ceva vreodată. Voia ca lumea să amuţească pentru ea, pe vecie, ca să nu mai trebuiască să audă acel cântec. Străpungea întunericul, îi gâdila urechile, îi zgâria tâmplele şi i se târa pe sub piele.

— *Alyssssss.*

Ea nu respiră.

— *Vino aaaaaaici.*

Ea nu se mişcă.

— *Mi-e dorrrr de tine, Alysssssssss.*

Alys îşi întinse mâna în întunericul din faţa ei, orbeşte, şi simţi piele. O piele caldă. Mai caldă decât crezuse că putea

fi orice. Degetele ei erau pe gâtul lui Cian, palma ei era la baza gâtului, acolo unde se întâlnea cu pieptul. Îi simţi bătaia inimii. Apoi mâna lui pe mâna ei.

— Alys, îţi cântă una din ele?

— Da, spuse ea.

De-abia şopti. Voia să-i spună lui Cian că era Delwyn, prietenul ei. Că un copil orfan din Gwenith era o creatură care mânca suflete. Voia să-i spună că ea ştia foarte bine cum se putea întâmpla aşa ceva. Cum o inimă se putea amărî şi umple de ură. Dar cuvintele se transformară în cenuşă în gura ei.

Cian îşi puse cealaltă mână pe o parte a capului lui Alys, pe urechea ei.

— Nu asculta, spuse el. Prefă-te că e vântul.

Aşa făcu. Se prefăcu că era vântul şi îşi ţinu mâna acolo unde era, la baza gâtului lui Cian. Şi se gândi din nou că nu mai simţise în viaţa ei o asemenea căldură.

Apoi el o sărută, brusc, cald şi blând, dar nu chiar aşa. Simţi dulceaţa, dar şi tristeţea, şi nu ştiu dacă era a lui sau a ei. Apoi el o sărută din nou.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Nimeni nu vorbi mult a doua zi, dimineaţa. Pawl părea ruşinat, Beti zăpăcită. Alys se simţea stânjenită şi tulburată, şi nu ştia ce să creadă despre Cian. El se ocupă cu prepararea ceaiului. Ea încercă să nu se gândească la gustul şi la senzaţia buzelor lui pe ale ei. Nu reuşi.

După ce porniră din nou la drum, Alys simţi o linişte ciudată în pădurea din jurul lor. Nu erau păsări. Niciun animal nu alerga. Se auzea doar frecarea roţilor căruţei. Doar respiraţia zgomotoasă şi tropăitul cailor. Zgomotele zăpezii care se topea. Vremea se încălzea repede, iarna lungă îşi lua mâna de pe pământ, scârţâind cu fiecare picătură. Trunchiurile copacilor erau ude şi negre, iar zăpada cădea de pe crengi cu zgomote încete.

După vreo două ore de drum spre Pysgod, în timp ce soarele se ridica în dimineaţa târzie, tăcerea fu spartă de un nou zgomot – înăbuşit, dar ritmic şi grăbit. Copite de cal. Un cal grăbit venea din spatele lor. Şi singurul loc din care putea veni un călăreţ pe drumul din spatele lor era Defaid.

Fiind înaintea lui Cian şi a lui Alys, Pawl se întoarse să se uite în spatele lui şi dădu din cap către Cian. Amândoi traseră în sus de frâie, încetinind căruţele până le opriră. Pawl sări jos şi merse repede până la ei.

— Alys, draga mea, bagă-te în căruţă şi ascunde-te.

Alys făcu aşa cum i se spuse, dar stătu cu urechea lipită de partea din faţă a căruţei, unde Cian şi Pawl îl aşteptau pe călăreţ. Trecură câteva minute sau secunde care i se părură minute, inima ei bătându-i tare în piept.

— Hei, ho, strigă Pawl.

— Da, se auzi vocea călăreţului. Gâfâind, calul lui încetini până se opri. Da, frate, nu pot să mă opresc. Nu pot. Trebuie să merg mai departe.

— Bine, spuse Pawl. Nu te ţinem. Dar de unde vii aşa de grăbit? Şi unde mergi?

— Din Defaid. Din ce-a rămas din el. Şi merg spre Pysgod.

„Ce-a rămas din el…”

— Ce s-a întâmplat?

Era vocea lui Cian.

— Gardul a fost ars.

Vocea lui i se păru cunoscută lui Alys. Era unul dintre fii Marelui Preot – fratele mai mare al lui Rhys, cel care călărise cu fierarul. Alec.

— Nu se poate, spuse Beti.

Trebuia să se fi dat jos din căruţă, prea curioasă ca să rămână unde era.

— Ba da. La miezul nopţii. S-a întins focul prin el de parcă era o grămadă de frunze. După aceea au venit mâncătoarele de suflete.

— Mâncătoarele de suflete, spuse Pawl. Le-ai văzut?

— Mai degrabă le-am auzit, spuse Alec. Cântau într-un fel ciudat, şopteau şi îmbiau. Am văzut bărbaţi şi femei mergând în pădure, au dispărut înainte să-i putem opri. Apoi copiii din Gwenith care ar fi trebuit să păzească Gardul ne-au părăsit. Nu s-au deranjat să stea şi să ne ajute, nici măcar după tot ce-am făcut pentru ei.

Pawl făcu nişte zgomote de ascultare în timp ce Alec vorbea. Apoi spuse:

— Zici că au plecat? Toţi?

— Da. În timp ce noi încercam să stingem focul, ca să nu se întindă prin sat. Vezi tu, trebuie să plec. Trebuie să ajung la Pysgod, să le cer să trimită căruţe pentru oamenii care nu pot călări, ca să ne adăpostim în spatele Gardului lor.

— Bine, dar aşteaptă un minut. O să leşini dacă nu bei ceva.

Fără îndoială, Beti îl îndemna la ceai.

— Focul, spuse Cian. Cum a pornit?

— O vrăjitoare pe nume Alys l-a provocat. E unul dintre copiii din Gwenith. Dar s-a dovedit că era o mâncătoare de suflete, doar că niciunul dintre noi n-a ştiut asta până când nu a atacat o fată din sat. Aşa că am închis-o şi trebuia să fie arsă, dar a scăpat înainte să o ardem.

— Şi după aia s-a întors şi a ars Gardul, nu-i aşa? Ei bine, asta chiar e o poveste.

Era Cian. Avea o voce monotonă şi un ton misterios.

— Vrăjitoarea avea rude?

Era vocea lui Beti.

— Doar pe bărbatul şi femeia care au crescut-o, pe nimeni altcineva în afară de ei. Femeia e moartă. Vrăjitoarea a otrăvit-o. Şi bărbatul e cel care a eliberat-o pe vrăjitoare. L-am prins ducând trupul nevestei lui afară din orăşel. Marele Preot crede că avea un scop rău în minte.

Alys îşi înfipse dinţii în carnea din degetul ei mare, forţându-se să tacă.

Alec tăcu un moment, de parcă ar fi aşteptat următoarea întrebare. Când Beti, Pawl şi Cian rămaseră tăcuţi, el le oferi răspunsul.

— L-am omorât cu pietre, spuse el. Asta s-a întâmplat înainte de foc.

„O, nu. O, nu, o, nu, o, nu, o, nu."

— Aşadar, vrăjitoarea v-a ars orăşelul pentru că i-aţi omorât tatăl, spuse Cian.

— Vrăjitoarele sunt creaturi răzbunătoare, spuse Alec.

— Fără îndoială, spuse Pawl. Ei bine, nu mai trebuie să te ţinem pe loc. Îţi mulţumim frumos pentru veşti.

Când Alys auzi pentru ultima dată zgomotele copitelor calului lui Alec, ieşi din căruţă şi se aşeză lângă Cian. Toţi se uitară la ea. Le simţi privirile în loc să le vadă. Ea îşi concentră privirea pe genunchii ei.

— Ce i-au făcut tatălui tău e groaznic, spuse Beti.

— Şi ei spun despre noi că suntem sălbatici, spuse Pawl.

Cian îşi întinse mâna după mâna ei şi o ţinu. Ea îi strânse mâna atât de tare că ar fi trebuit să-l doară, dar el continuă să o ţină.

— A murit din cauza mea, spuse Alys.

— Aiurea, spuse Pawl.

— Nu ar fi murit dacă nu aş fi fost eu. L-au omorât din cauza a ceea ce am făcut. Şi pentru că m-a eliberat.

Beti atinse uşor genunchiul lui Alys şi scoase nişte sunete încete.

— Gata, copilă. Nu a fost aşa.

— Ar fi trebuit să-l conving să vină cu mine. Sau ar fi

trebuit să-l ajut să o îngroape pe Mama. N-ar fi trebuit să-l părăsesc.

— Copilă, spuse Pawl. Nu l-am cunoscut bine pe tatăl tău, dar ştiu că n-aveai cum să-l convingi să facă ceva ce nu voia. Şi voia să-şi îngroape nevasta şi să te apere. Acum eşti în siguranţă. Şi vrem să te ţinem aşa.

— Dar cum rămâne cu ceilalţi copii din Gwenith? Ce se va alege de ei acum? Ar trebui să mă întorc şi să-i găsesc. Dacă rătăcesc prin pădure...

Alys se opri, gândindu-se la cum plutea Delwyn, chemând-o. Lumea se învârti în jurul lui Alys, iar ea încercă să o oprească, să stea nemişcată.

— Unde aveau să meargă Enid şi Madog? Pysgod, spuse Alys cu voce tare. Spre el se îndreaptă. Acolo mi-a spus Enid să merg când am plecat din Defaid. Putem să mergem la Pysgod şi să-i aşteptăm acolo.

— Mă doare să-ţi spun, zise Pawl, scărpinându-şi bărbia şi dând din cap, dar acum nu poţi fi în siguranţă în Pysgod. Alys, nu contează că noi ştim că nu ai dat foc Gardului. Călăreţul crede că tu ai făcut-o. Bănuiesc că te ştie din vedere, nu-i aşa?

— Da, spuse Alys. Mă ştie.

— Mai e ceva, spuse Cian. Dacă oamenii din Defaid cred că au fost abandonaţi de copiii din Gwenith, atunci nici ei nu vor fi în siguranţă în Pysgod. Vă vor acuza pe toţi de vrăjitorie.

— Atunci n-avem ce face, spuse Beti. Mergem la Tarren?

— Nu, cred că nu, spuse Pawl. E doar o chestiune de timp până va ajunge vestea şi până acolo, şi nu ştim cât de repede se va întâmpla asta. E nevoie doar de un călăreţ rapid. Sau, dacă niciun călăreţ nu e destul de curajos să facă acea călătorie, atunci un călător le-ar putea aduce vestea, fără să ştie că ar fi mai bine să n-o facă. Nu, trebuie s-o ducem pe Alys înapoi la Lacuri, cu noi. E singurul loc în care poate fi în siguranţă. Oamenii din Defaid nu ar merge până acolo. Aş fi curios să aflu ce îl sperie mai mult pe un om din Defaid: o mâncătoare de suflete sau un locuitor de lângă Lacuri.

Chicoti. Beti se uită încruntată la el.

Alys îi lăsase să vorbească, lăsase să se întâmple totul în jurul ei, şi trebuia să-i oprească.

— Nu, nu, nu pot să merg cu voi. Trebuie să-i găsesc pe Enid, pe Madog şi pe ceilalţi. Trebuie. Vă rog să mă duceţi la Pysgod.

Pawl dădu din cap şi făcu un zgomot cu limba.

Beti spuse:

— O, nu, dragă copilă. E periculos. Te-ar arde înainte să-i vezi pe Enid şi pe Madog.

— Vă rog, spuse Alys. Lăsaţi-mă la Poarta lor şi o să-i caut eu. Oricum, nu mă puteţi opri. Voi fugi de la voi şi voi merge până acolo.

— Alys, spuse Cian cu o voce monotonă, pe un ton pe care l-ar fi folosit dacă ar fi arătat, pur şi simplu, spre o pasăre dintr-un copac. Nu o să le faci nicio favoare dacă îi cauţi singură. Oamenii din Pysgod vor şti cine eşti şi, dacă vei întreba de prietenii tăi, îi vei face să-i bănuiască şi mai mult. Vor ajunge să vă omoare cu pietre pe toţi.

„Ca pe Tata. O, nu. O, nu, o, nu, o, nu, o, nu."

Oriunde mergea, o urmărea moartea. Se agăţa de ea, nu voia să-i dea drumul, să o lase să inspire adânc aerul curat. Alys îşi lăsă umerii în jos şi inima i se prefăcu în cenuşă în piept. Îi simţi gustul în gură, uscat şi amar.

— Of, copilă, îmi frângi inima numai când mă uit la tine, spuse Beti. Pawl, noi doi mergem în Pysgod. Vom întreba de ceilalţi copii din Gwenith. Vom vedea ce mai putem afla. Cian şi Alys pot merge cu căruţa pe lângă sat şi ne pot aştepta până la căderea nopţii. Până vedem care-i treaba.

— Beti, ar trebui să merg eu în locul tău, spuse Cian.

Pawl dădu din cap.

— Tare prostănac eşti, măi, băiatule. Aşa maroniu cum eşti, crezi că o să umbli cum vrei prin satul ăla? Sigur deja şi-au ieşit din minţi de spaimă. Nu mă înţelege greşit, băiete, văd cum te uiţi la mine. Nu mă gândesc la ei, ci la tine. Ţi s-ar putea întâmpla ceva. Ar putea hotărî că ai semnul Fiarei pe tine pentru că nu eşti alb ca zăpada. Nu, Beti are dreptate. Merg cu ea, iar tu şi Alys ne veţi aştepta.

Continuaţi să mergeţi mai departe când ajungem la Pysgod. Eu şi Beti ne vom îndrepta spre orăşel, iar voi veţi continua să mergeţi mai departe. Aş spune să mergeţi vreo trei kilometri. Până la copacul acela bătrân şi ars. Îl ştii. A fost lovit de trăsnet anul trecut. Ne vom întâlni acolo.

— Bine, spuse Cian.

Ridică frâiele.

Pawl începu să se îndepărteze, apoi se întoarse şi îl apucă pe Cian de braţ.

— Dacă nu ne întoarcem până la căderea nopţii, mergeţi la Lacuri fără noi, m-ai înţeles? Să nu veniţi să ne căutaţi. Doar plecaţi.

Dădu din cap de două ori. Apoi îşi retrase mâna şi merse până la căruţa lui.

Alys vru să-l strige. Voia să-i spună ceva bun. Dar, până se gândi ce să spună, el deja se urcă lângă Beti, luă frâiele şi îşi mână caii înainte. Ea se uită la Cian.

— E un om bun, spuse ea.

— Da, spuse Cian, e bun.

La început, Alys şi Cian stătură la un metru depărtare. Apoi, pe măsură ce scăzu lumina soarelui şi după-amiaza se răci, se apropiară unul de celălalt. Cian făcu focul şi amândoi se holbară la flăcările lui. Alys simţi căldura lui Cian prin hainele ei, chiar dacă nu se atingeau. Apoi el îşi întinse mâna după mâna ei şi o ţinu. Ea se apropie de el şi îşi puse capul pe umărul lui. Se întrebă de ce făcea un lucru atât de ciudat. Dar i se părea că trebuia să fi făcut asta tot timpul. Simţi că, oriunde ar fi fost, chiar şi cu ochii închişi, ar fi ştiut dacă el ar fi fost aproape. L-ar fi simţit în pielea şi în oasele ei, iar asta o uimi. Nu avea niciun sens. Nu putea înţelege. Se întrebă cum putea să aibă nevoie, brusc, de acel băiat.

Alys voia să fie fericită în acest moment, în schimb, descoperi că regreta întâlnirea lor. Această nevoie de el, acest loc din inima ei pe care el îl umplea, aducea un fel de durere, un sentiment de pierdere înainte de a fi pierdut ceva. Era un fel de groază. Inspiră adânc şi încercă să se

concentreze la mirosul sărat al pielii lui şi la mirosul curat de animal al părului lui.

Soarele apunea când ea auzi zgomotul făcut de nişte roţi pe zăpadă. Îşi ridică privirea spre Cian şi simţi o speranţă atât de mare încât crezu că avea să strige. Dar se ridică în picioare şi se ascunse în căruţă.

Auzi o bătaie într-o parte a căruţei.

— Ei sunt. Poţi să ieşi, spuse Cian.

Căruţa se opri şi Pawl sări primul din ea, apoi o ocoli şi o ajută pe Beti să coboare. Pe feţele lor nu se vedea niciun zâmbet. Parcă erau nişte feţe care nu zâmbiseră niciodată. Beti îşi puse braţele în jurul lui Alys şi o strânse într-o îmbrăţişare prea dură şi aspră. Şuviţele aspre de păr ale lui Beti zgâriară faţa lui Alys, iar ea deveni incomod de conştientă de contururile corpului lui Beti, de toată carnea ei de sub straturile de lână. Dar nu se retrase, oricât de mult îşi dorea.

— Of, copilă, spuse Beti. Prietenii tăi nu sunt acolo.

Nu, bineînţeles că nu erau acolo. Nu aveau cum să fie acolo. Nu încă. Dar ar fi putut ajunge în Pysgod până a doua zi, mergând de-a lungul râului, aşa cum îi spusese Enid să facă. Dar Beti şi Pawl păreau deznădăjduiţi. Alys se uită când la unul, când la celălalt, aşteptând ca ei să vorbească despre un plan de găsire a copiilor din Gwenith ca să fie din nou cu toţii împreună.

— Am intrat pe Poartă, spuse Pawl. Cu greu. Se aşeză şi îşi ţinu mâinile în faţa focului. Obrajii lui păreau să fi căzut câţiva centimetri de dimineaţă, ca şi cum o parte din viaţă i-ar fi fost luată de-a lungul zilei.

— Am crezut că oamenii din Pysgod sunt mai buni decât cei din Defaid, dar nici vorbă de aşa ceva, spuse Beti, aşezându-se lângă el. Nu ridică niciun deget ca să te ajute. Niciunul. Nici măcar copiii. Bieţii copii. Îşi ridică privirea spre Cian. Îţi dai seama?

— Da, spuse Cian. Da. Se tem.

— Nu-mi pasă dacă fac pe ei de frică, spuse Pawl. Îi lasă pe copii afară fără nicio apărare. Dacă arde şi Gardul celor din Pysgod, cine îi va primi? Tarren? Nu prea cred. Şi când

mă gândesc că sătenii ăştia se uită tot timpul de sus la noi, cei de la Lacuri. Ce lucruri spun despre noi! Se uită la Alys, iar ea nu se putu abţine şi roşi. Da, ştim ce spun. Dar nu am fi niciodată atât de reci, de fără inimă şi de răi ca ei. Şi răi sunt. Oricât vorbesc ei despre Fiară, ei sunt ca fiarele.

Apoi se opri de parcă nu mai avea cuvinte de scârbă.

Cian îi oferi ceai.

— O caută pe Alys?

— O aşteaptă. Nicio fată de vârsta ei care nu locuieşte acolo nu va putea intra pe Porţile lor. Nicio fată de vârsta ei nu ar trebui să se apropie de ei. Între timp, fac ce fac toţi sătenii. Dau afară călătorii şi se închid. Ne-au dat afară, la fel ca pe călăreţul din Defaid. Îţi dai seama? Bietul nătărău. Fato, îmi pare rău să-ţi spun asta, dar dacă… Se opri. *Când* Madog, Enid şi ceilalţi vor ajunge la Pysgod, nu vor găsi nimic pentru ei acolo. Vor trebui să meargă mai departe. Între timp, noi nu trebuie să te ţinem aici. Fato, te-ar omorî dacă te-ar vedea. Sunt sigur de asta.

Tăcură toţi patru şi, în sfârşit, Alys nu mai simţi toate privirile îndreptate spre ea. Voia să le spună să rămână, să-i caute, dar îşi pierduse voinţa de a lupta.

Cian îşi lăsă mâna pe umărul ei.

— Alys, ar fi logic ca Enid, Madog şi ceilalţi copii din Gwenith să meargă la Lacuri. Când nu vor putea sta în Pysgod, Madog şi Enid se vor gândi la Pawl. Vor şti cum să-l găsească şi că vor fi bineveniţi acolo.

Pawl se înveseli un pic.

— Da, fată. Da. Băiatul are dreptate. Şi vremea se încălzeşte. E mai multă lumină tot timpul. Vor apărea şi ei. Între timp, ne avem unii pe alţii.

Oare aşa era? Alys încercă să se liniştească cu asta. Se aveau unii pe alţii. Nu erau singuri. Apoi se uită la pădure. Se gândi la Angelica şi la Benedicta. La micul Delwyn care îi cântase, zgâriindu-i marginile minţii şi sufletului. Săpând în ele cu degetele lui subţiri.

Niciunul dintre ei nu era singur.

Mâna lui Cian se îndreptă spre părul ei, îi simţi greutatea. Voia să fie alinată de ea.

Pawl continuă să dea din cap chiar dacă nu se mai spusese nimic.

— Vom merge acasă, la Lacuri. Nu va trebui să ţi-i găsim pe cei dragi. Ei ne vor găsi. Şi, după aceea, totul va fi bine, ca după ploaie.

Alys observă că Pawl nu ştia să mintă.

…şi nu aveau să mai fie flămânde niciodată, niciodată.

Flăcările se ridicau, dar mâncătoarele de suflete nu simţeau nicio căldură. Le priveau cum absorbeau totul, cum se căscau şi înghiţeau totul. Nu simţeau nimic.

Oamenii fugiră şi mâncătoarele de suflete îi îmbrăţişară. Simţiră gustul fricii, o băură, dar nu le mulţumi. Le ardea.

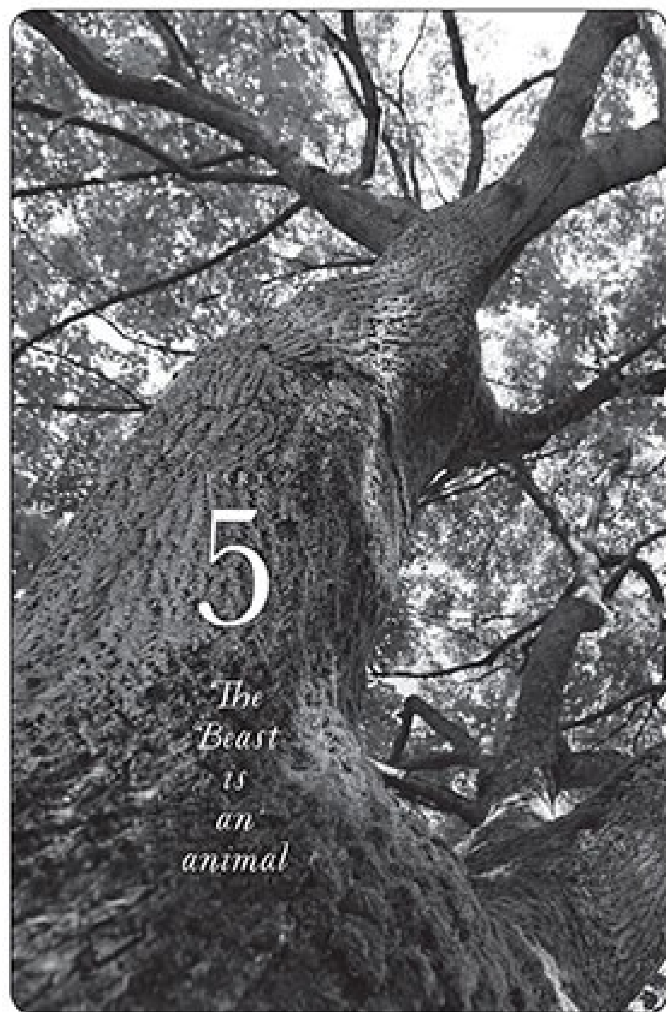
Atunci Angelica înţelese. Arderea era în ele.

— *Noi suntem focul,* îi spuse ea surorii ei şi băiatului.

Şi aveau să ardă, să ardă şi să tot ardă. Aveau să ardă până ce nu avea să mai rămână nimic de ars din ei.

Totul arse până când nu mai rămase decât cenuşa.

PARTEA A 5-a
— Fiara e un animal —

TREIZECI

Alys era la Lacuri de fix cinci zile când se trezi pentru prima dată într-un copac.

Îşi deschise ochii în noapte. Vântul îi atingea pielea. Simţi scoarţa copacului sub degetele de la picioare şi prin cămaşa de noapte din in. Stătea. Cocoţată. Ca o pasăre.

Nu era un moment între somn şi trezire în care se creadă că visa. Nici nu era un moment în care să creadă că ar fi putut cădea. Simţi că pământul era departe, sub ea, dar picioarele îi erau sigure sub ea, era ghemuită într-o poziţie stabilă. Se gândi că, dacă şi-ar fi întins braţele şi s-ar fi aplecat înainte, ar fi putut pluti uşor până jos.

Dar nu făcu asta. Se agăţă de creangă. Cu fiecare secundă care trecea se simţi mai mult ca ea însăşi şi deveni mai conştientă că era ceva foarte greşit. Fetele nu se trezeau în copaci. Creaturile făceau asta.

Se temea că asta devenea – o creatură.

Atunci Alys se împărţi în două. Era o parte exterioară a ei care continua să stea de vorbă cu oamenii. Mânca – sau încerca – şi mergea la culcare în cort, sub pături. Dar partea ei interioară – partea ei adevărată – nu era prezentă printre oameni. Partea ei interioară era în copaci, în pădure, adulmecând aerul.

Alys fusese plină de speranţă când ajunsese prima dată la Lacuri. În ciuda tuturor lucrurilor îngrozitoare care i se întâmplaseră, se gândi că viaţa ei avea să se schimbe în bine. Îşi pierduse Mama şi Tatăl, şi îi era dor de ei. Dar Defaid nu fusese casa ei. Nu fusese locul ei acolo şi niciodată nu vrusese să aparţină acelui loc. Din clipa în care hotărâse să meargă la Lacuri cu Pawl, Beti şi Cian, simţise o dorinţă puternică de a-şi găsi pacea acolo. De a se alătura lor şi de a se simţi alături de ei. Acea dorinţă era mai puternică decât orice îşi permisese să simtă până atunci. Ca un copil din Gwenith şi ca paznică, învăţase să nu se gândească la viitor. Nu exista un viitor pentru ea în Defaid – cel puţin nu unul mai bun ca prezentul. Lăsase acele zile în

urma ei, dar, din clipa în care se trezise prima dată într-un copac, Alys nu putu nega siguranţa descurajantă din inima ei că nici aici nu avea să-şi găsească pacea. Purta întunericul în ea. Nu ar fi putut fugi niciodată de el pentru că nu ar fi putut fugi niciodată de ea însăşi.

La început, oamenii de la Lacuri fuseseră primitori, iar Alys se bucură de libertatea lor. Se aşteptase ca ei să fie diferiţi de săteni, dar nu ar fi putut să-şi imagineze cât de diferiţi erau – chiar şi între ei. Oamenii din sate arătau toţi la fel. Aveau aceleaşi gulere scrobite, aceeaşi piele scrobită, aceleaşi chipuri scrobite. Oamenii de la Lacuri erau toţi amestecaţi. Hainele lor aveau o grămadă de forme şi culori, locuiau într-o grămadă de corturi şi căsuţe, aveau diferite ocupaţii care se puteau schimba de la o zi la alta, pentru câte ore voiau. Dacă nu aveau chef de pescuit, nu pescuiau. Puteau să se trezească în zori ca să ţeasă, să săreze sau să coasă, dar dacă nu aveau chef să facă acele lucruri, nu le făceau. Nu exista scrobeală la Lacuri. Nici gulere. Erau femei cu părul scurt şi bărbaţi cu părul lung până în talie. Erau femei şi bărbaţi cu mărgele care le atârnau de urechi şi semne, cuvinte şi imagini desenate cu cerneală pe piele. Erau oameni care nu erau nici bărbaţi, nici femei. Erau amândouă, oricare sau niciunul. Alys era mai mult curioasă decât speriată de varietatea lor. Chiar se obişnui să-şi lase părul despletit şi să se îmbrace cum voia în loc de cum ar fi trebuit.

Înainte, s-ar fi simţit ruşinos de descoperită dacă nu şi-ar fi încheiat nasturii rochiei până la gât. Dar căldura proaspătă a venirii primăverii, umezeala Lacurilor, munca grea de a prinde peştii în plasă şi gătitul deasupra focului în aer liber îi făcu rochia să atârne grea şi să-i limiteze mişcările. Alys se trezi uitându-se cu invidie la femeile de lângă Lacuri care purtau cămăşi largi ca bărbaţii şi chiar pantaloni. În a treia zi petrecută la Lacuri, Beti îi aduse o grămadă de haine împăturite şi îi spuse:

— Poftim, copilă, nu mai pot de cald doar când mă uit la tine.

Alys se înroşi toată, îi mulţumi şi aşteptă până când

rămase singură ca să le cerceteze. Erau două cămăşi de in, una indigo, decolorată, şi una albă, şi două perechi de pantaloni din in gros, largi la şolduri şi mai strâmţi la gambe. Încolăcită în mijlocul grămezii era o curea maronie din piele pentru a-şi ţine pantalonii. În acea seară, când cerul încă mai era luminat, Alys merse pe furiş în cortul ei şi încercă toate hainele. Cămaşa era desfăcută la gât şi aerul de seară îi atinse claviculele. Pantalonii erau magici. Se aplecă, se aşeză, se ridică în picioare, se întinse. Nimic nu o trăgea în jos şi nimic nu se drapa pe ea. Nimic nu o împiedica să facă paşi mari. Nu se mai simţea stânjenită. Doar muşchii şi oasele ei îi limitau mişcările. A doua zi, dimineaţa, ieşi din cort îmbrăcată ca o locuitoare de lângă Lacuri. Cu părul despletit, dat pe spate, gâtul dezgolit în razele soarelui şi în briză, şi cu picioarele care se mişcau liber. Cian îi zâmbi şi îşi băgă un deget pe sub cureaua ei.

— Ce-i asta? spuse el.

Pawl era să-şi scuipe ceaiul când o văzu.

— Fata noastră din Gwenith e de-a Lacurilor acum! strigă el.

Beti râse. Beti râdea tot timpul.

Alys se simţise fericită pentru o scurtă şi preţioasă vreme – şi la fel de liberă cum se simţeau picioarele ei în pantaloni. Se adaptă atât de repede ritmului vieţii oamenilor de la Lacuri că fu şocată de asta, de parcă, în sfârşit, îşi odihnea capul pe o pernă după ce dormise prea multă vreme pe o podea tare. Dreptatea şi blândeţea Lacurilor şi a oamenilor lor o învăluiau. Admira relaxarea lor, chiar dacă nu credea că ea avea să fie vreodată la fel de relaxată şi de sinceră. Se trezi imaginându-şi cum ar fi arătat viitorul ei acolo. Un viitor cu Cian. Se gândi să împartă toată această fericire cu Enid şi Madog după ce ar fi ajuns şi ei. L-ar fi învăţat pe Ren să meargă cu canoea, aşa cum Cian o învăţase pe ea.

Dar totul se schimbă când se trezi în copac pentru prima dată. Ca roţile în şanţuri, se scufundă în sentimente vechi şi cunoscute. Teamă. Îndoială. Senzaţia de a fi osândită. Şi, aşa cum o făcuse întotdeauna în Defaid, îşi ţinu gândurile

ascunse.

Apoi începură şoaptele.

Oamenii de la Lacuri se îmbrăcau altfel decât cei din sate, dar nu erau aşa de neînfricaţi precum păreau. Fuseseră şocaţi când Pawl şi Beti îi anunţaseră ce se întâmplase în Defaid şi că Pysgod îşi închisese Porţile faţă de călători – şi că, fără îndoială, în scurt timp, şi Tarren urma să facă acelaşi lucru. Dezgheţul de primăvară însemna că nimeni de la Lacuri nu avea să moară de foame din cauza lipsei negoţului. Aveau destul peşte şi vânat şi, în scurt timp, ar fi apărut fructele de pădure, ciupercile şi verdeţurile. Dar aveau să aibă mai puţine dintre lucrurile pe care le căutau la săteni – grâne, şei, cărnuri afumate, untură, unt, cartofi şi mere. Urechile ciulite ale lui Alys auziră şoaptele din jurul focurilor de seară. De mai multe ori îşi auzi numele spus un pic prea tare înainte ca persoana care vorbea să-şi dea seama că Alys o putea auzi. De mai multe ori auzise că toate problemele lor începuseră cu venirea fetei.

Alys se prefăcu că nu îi auzea, iar Pawl, Beti şi Cian făcură la fel. Pawl spunea poveşti, Beti râdea în hohote. Uneori, Beti şi Pawl beau prea mult, alteori nu. Cian continua să zâmbească. Niciunul dintre ei nu acorda atenţie şoaptelor. În schimb, încercau să-şi distragă atenţia de la ele. Când se lăsa tăcerea în jurul focului de tabără, Beti intervenea cu planuri pentru venirea copiilor din Gwenith. De obicei, asta o înveselea pe Alys, dar, la fel de des, o făcea să se îngrijoreze mai mult de ce li se putuse întâmpla pe drum. Când Alys număra cu voce tare zilele care trecuseră de la incendiu, Pawl o asigura că întârziau din cauza încetinelii copiilor.

— Vor merge de-a lungul râului ca să ajungă aici. E foarte întortocheat. Şi au copii mici cu ei. Vor apărea în curând. Ai răbdare, fato.

Ea voia să-l creadă.

Prima dată când se trezise într-un copac, sperase că nu avea să se mai întâmple. Se gândi că, poate, un vis o condusese până acolo. Dar nu credea asta. Şi în

următoarea noapte – şi fiecare noapte după aceea – se trezi la fel. Mergea la culcare în fiecare noapte temându-se de ceea ce, sigur, avea să se întâmple. Puse haine, oale, saci de cartofi şi pături în faţa intrării cortului ei, gândindu-se că obstacolele ar putea să o încetinească, să o facă să se trezească şi să se oprească. Stătea în pat, se calma şi atingea bucata de pânză de in brodată cu numele copiilor din Gwenith – de parcă ei ar fi putut s-o ţină pe loc. Dar fiecare noapte era la fel. Se trezea cocoţată pe o creangă, cu picioarele ghemuite sub ea, ca o pasăre, echilibrată şi conştientă de spaţiul din jurul ei, de parcă ar fi fost o bufniţă.

Bineînţeles, asta o făcu să se gândească la mâncătoarele de suflete. La acele surori cu ochi de bufniţă care iubeau întunericul. Se simţeau confortabil în el. Se întrebă dacă aşa dormeau mâncătoarele de suflete – cocoţate la înălţime, atente chiar şi când se odihneau. Alys crezuse că terminase turele de pază noaptea. Fusese naivă.

În seara celei de-a zecea zile la Lacuri, Alys simţi că nu mai putea sta locului dacă nu pleca de lângă acei oameni. Îşi aminti ce îi spusese Cian despre oamenii de la Lacuri – despre cât de mulţi erau şi cum miroseau. Nasul ei era tot timpul plin de mirosurile lor, iar urechile ei, pline de vocile lor. Cian ştia să tacă şi, când pescuia cu el sau îl ajuta să îşi repare năvoadele, avea parte de puţine momente de calm. Dar răutatea din ea era un secret atât de îngrozitor că simţea că doar se prefăcea că era o fată. Făcea un efort constant ca să pară cumsecade.

Aşa că, în loc să se mai prefacă, plecă din tabără şi merse în pădure, permiţându-şi, pur şi simplu, să fie ce era. Pădurea de aici era mai deasă decât cea care creştea între Gwenith şi Defaid. Mai deasă şi mai umedă. Copacii păreau mai vii, de parcă şi-ar fi putut mişca rădăcinile când nu se uita nimeni. Plante agăţătoare încâlcite şi muşchi creşteau pe ei ca părul.

Când intră atât de adânc în pădure că nu mai fu sigură că mai putea găsi ieşirea, Alys găsi un copac gros şi începu să

se caţere în el. Căţăratul nu o făcu să se simtă nesigură. Nicio clipă nu simţi că ar fi putut să-şi pună mâna sau piciorul unde nu trebuia. Se căţără pe lângă primele crengi întinse, apoi pe lângă următoarele. Când ajunse la înălţime, învăluită de frunze şi scoarţă, se cocoţă. Îşi închise ochii. Ascultă. Inspiră.

La început, simţi mai bine sunetele – apa care picura de pe o frunză şi răpăia pe alta, ticăitul gândacilor şi târârea miriapodelor şi a şopârlelor.

Apoi simţi doar mirosuri. Totul se retrase de la ea. Simţi mirosul apei care se cufunda în lemn, al insectelor cu carcase negre, al şopârlelor cu piele netedă, respiraţia caldă a nevăstuicilor, a liliecilor şi a lupilor.

Se gândi la lupul pe care îl omorâse. Nu îşi aminti repulsia şi groaza după uciderea bietei fiinţe, ci bucuria, cât de bine o făcuse să se simtă. Simţi din nou plăcerea intensă de a mânca sufletul lupului şi de a scăpa de toate grijile şi nevoile. Absenţa fricii şi a oboselii. O durea burta de foame, dar i se făcea greaţă când se gândea la mâncarea adevărată. Alys ştia că nu îi era foame de mâncare. Era altceva. Îi era foame de suflete.

Apoi simţi cum cădea – doar că nu cădea cu adevărat. Sunetele şi mirosurile dispăruseră. Pădurea dispăruse. Mai degrabă simţi decât văzu că era cu Fiara. Fiara era sus, pe munte, şi ea era tot acolo, cu mintea, chiar dacă nu era cu trupul. Aerul era rarefiat şi rece. Fiara vorbea cu ea, în capul ei, în pieptul ei, îi spunea ceva, o întreba ceva. Îi cerea ceva. Fiara o conducea şi ea o urma. Fiara era înaintea ei. Apoi Alys îşi deschise ochii, se uită în jos şi văzu că pădurea nu mai era acolo. Nu era nimic în afară de cea mai adâncă, neagră şi învăluitoare groapă sub picioarele ei. Se uită în sus, după Fiară, dar Fiara nu mai era. Nu mai era nimic. Doar întuneric deasupra ei, în jurul ei şi sub ea.

Alys suspină şi lumea se întoarse la ea – iar ea se întoarse în corpul ei. Era o fată în carne şi oase, cocoţată într-un copac. Şi o femeie care părea făcută mai mult din frunze şi noroi decât din carne şi oase se târa spre ea, de-a lungul crengii.

Angelica.

Alys o cunoştea după nume, dar mai mult după un simţ. Simţi că îi lua pielea foc.

Nu, îi îngheţa.

Nu, îi lua foc.

Spre deosebire de vedenia Fiarei, apariţia Angelicăi înaintea lui Alys nu era o vedenie. Era îngrozitor de reală.

Angelica se târa ca o pisică sălbatică, lipită de creangă, cu ochii ei mari şi cenuşii, ca de bufniţă, deschişi şi curioşi. Părul îi atârna în jurul feţei şi, chiar dacă noroiul şi scoarţa de copac păreau să facă parte din ea ca dinţii şi unghiile, Alys putu să vadă cât de frumoasă era. Era mai frumoasă decât orice femeie – decât orice persoană – pe care o văzuse vreodată până atunci. Era mai frumoasă decât orice amintire a chipului Mămicii ei.

— Angelica, spuse Alys.

— Mă cunoşti, spuse Angelica. Vocea ei era blândă şi rece ca ploaia. Şi eu te cunosc.

Fiecare întrebare pe care Alys ar fi putut să o aibă pentru Angelica şi fiecare acuzaţie dispărură din mintea ei în acel moment. Alys îşi dori doar să-şi întindă mâna şi să atingă faţa Angelicăi, să intre în mintea ei. Să simtă cum ar fi fost să fie Angelica. Apoi Angelica atinse faţa lui Alys cu mâinile ei acoperite de noroi uscat şi Alys simţi că parcă ajungea în ea, atingându-i părţile sensibile. Le cerceta cu mâini grijulii.

— Acum mă placi, spuse Angelica. Ar trebui să vii cu mine. E timpul.

Alys simţi un miros. Era un gol în Angelica. Un gol la fel de adânc şi de înfricoşător ca gaura întinsă din vedenia ei.

— Sora ta, îi spuse Alys Angelicăi. Unde e?

Golul din Angelica se deschise. Ţipă, deşi nu se auzea niciun sunet. Angelica îşi retrase mâna de parcă Alys ar fi rănit-o.

— Benedicta m-a părăsit.

Alys îşi aminti firul care se întindea de la mâna unei surori la cealaltă, prin ea, şi nu-şi putu imagina cum putea fi rupt.

— De ce? spuse Alys.

Pentru o clipă, ochii rotunzi ai Angelicăi se strânseră, iar Alys simţi un miros înţepător şi amărui. Apoi ochii cenuşii ai Angelicăi se deschiseră largi şi strălucitori din nou.

— Băiatul. Sora mea e geloasă din cauza lui. El ne urmăreşte. A vrut să ni se alăture, să fie ca noi. Mi-a fost milă de el. Dar sora mea are o inimă de piatră. A vrut să-l părăsesc, dar eu n-am vrut asta.

Delwyn. Alys îşi aminti cum o chemase, cum îşi dorise să vină la el. Simţise dorul lui în inima ei. Târându-se.

Glasul Angelicăi îi cânta, o mângâia.

— Vino cu mine, Alys. Locul tău nu e printre ei. Şi tu simţi foamea. Vino să te odihneşti cu mine şi nu vei mai fi niciodată flămândă, obosită sau singură.

Se lăsa noaptea, vocea Angelicăi o alina şi i-ar fi fost foarte uşor să cedeze, să se lase îmbrăţişată de braţele acoperite de frunze şi să devină ceea ce era destinată să devină. Alys îşi închise ochii şi încercă să-şi imagineze cum ar fi fost să fie ca unul dintre acei copaci, cu plante agăţătoare şi muşchi în loc de păr şi haine.

Dar gaura. Gaura. Acea gaură îngrozitoare. Creştea tot mai mare şi mai înspăimântătoare când Alys îşi ţinea ochii închişi şi, chiar dacă dispărea când îşi deschidea ochii, tot o simţea. Gaura era adevărată şi era acolo, iar Angelica era o parte din ea şi voia ca şi Alys să devină o parte din ea. Alys simţi asta în măruntaiele ei şi i se ridică o acreală până în gură.

— Nu, îi spuse ea Angelicăi. Nu.

Alys se dădu, cu greu, în spate, alunecă, pică şi coborî ţinându-se cu unghiile de copac. Auzi râsul Angelicăi, tăios ca nişte cioburi de sticlă.

— Alys, o să vii tu la mine. Noi două suntem la fel. La fel.

TREIZECI ŞI UNU

Alys îşi pierdu toate speranţele după acea zi. Voia să creadă că Angelica minţea. Îi mirosea înşelăciunea, ca nişte mici adieri urât mirositoare care se ridicau din ea. Dar era sigură că, la fel ca şi Cerys, Angelica nu minţise în legătură cu cel mai rău adevăr: Alys devenea ca Angelica.

Când Alys se întoarse din pădure în tabără, în acea seară, toate simţurile ei fură vii într-un fel care o îngrozi. Mama îi spusese să-şi ascundă capacitatea de a simţi boala pentru că ar fi putut să fie bănuită de vrăjitorie de sătenii ignoranţi. Chiar şi Mama, oricât de isteaţă era, nu ar fi putut înţelege ce simţea Alys. Lacurile i se păruseră zgomotoase înainte de întâlnirea cu Angelica, dar, după aceea, fiecare moment deveni o cacofonie. Prea multe senzaţii, prea multă conştientizare. Adulmeca aerul mai mult din instinct decât din dorinţă, şi nu simţea mirosul mâncării sau al oamenilor – carne, sudoare, păr. Simţea mirosul fricii, al furiei, al singurătăţii. Nu le simţea doar cu nasul. Ci şi cu pielea. Părul de pe braţe i se ridica atunci când se şoptea în jurul focurilor din tabără despre lucruri îngrozitoare care pândeau şi se târau în întuneric. Atunci o rodea stomacul pe jumătate de foame şi pe jumătate de emoţie. Îi era scârbă de ea însăşi.

Mâncarea îşi pierdu din nou aroma. La micul dejun, în ziua după întâlnirea ei cu Angelica, chiftelele de peşte şi pâinea pe care i le dădu Beti avură gust de cenuşă. Temându-se că Beti, Pawl şi Cian ar fi putut observa şi ar fi întrebat-o care era problema, Alys se forţă să ia nişte înghiţituri de mâncare, apoi găsi scuze ca să se ridice şi să aducă apă, pâine sau altă porţie pentru vreunul dintre ei. Îşi lua farfuria cu ea şi îşi punea, pe furiş, porţia ei înapoi în oală. După ce făcu asta două zile, trebui să strângă cureaua în jurul taliei ca să nu-i cadă pantalonii.

Mai rău era că vedeniile cu gaura îi dominau orele în care era trează. Ajunsese să se teamă să clipească. Când îşi închidea ochii, era posedată de golul din acea gaură. Totul

dispărea până când bătăile dureroase ale inimii ei o făceau să-şi revină şi putea să vadă Lacurile formându-se din nou în jurul ei. Era acolo, în carne şi oase, atingea şi simţea, dar, de fapt, nu era acolo. Nimic nu mai era real pentru ea. Oamenii de lângă Lacuri, chiar şi Lacurile, Pawl, Beti şi Cian – totul i se părea o fantezie care putea fi ruptă în bucăţi de cea mai uşoară atingere.

Tot ce privea, atingea, mânca sau auzea Alys se ştergea. Simţi că se stinsese o lumină din ea – o lumină despre care nici nu ştiuse că existase în ea până când nu sfârâise şi nu se transformase în cenuşă.

De când încercase să ia sufletul lui Cerys, Alys îşi spusese că dacă ar fi simţit că era o ameninţare pentru orice om drag, ar fi fugit şi ar fi trăit singură. Acum trebuia să înfrunte ce încercase să ignore prea mult timp. Nu putea fugi de monstru. Ea era monstrul. Trebuia să plece înainte să facă ceva rău şi trebuia să o facă repede. Cu siguranţă, înainte să vină Enid, Madog şi ceilalţi copii.

Aşa cum era, plecarea ei ar fi fost destul de dureroasă. Se agăţa ca un copil de puţinul confort oferit de Pawl şi de Beti şi de căldura pe care o simţea în apropierea lui Cian. Gândul de a-i pierde era atât de dureros că îi era greu să nu plângă. Aşa că, în loc să plece imediat, aşa cum ar fi trebuit, se trezea în fiecare noapte în copaci. Cobora din locul în care se cocoţase şi se întorcea în cortul ei. Se târa pe sub pături, mâhnită şi tremurând, până când adormea din nou. Apoi se trezea în fiecare dimineaţă şi mai stătea o zi. La micul dejun, se uita la Cian şi se gândea: „Mâine voi putea să-l părăsesc”. Dar nu putea. Nici nu îi spuse ce se întâmpla cu ea. Îşi imagina chipul lui dacă i-ar fi spus că se trezea în copaci, dacă i-ar fi povestit despre vedenia ei cu gaura, despre cum fusese atrasă de Angelica şi despre satisfacţia incontestabilă de a lua un suflet. Îşi imagină că orice sentimente bune ar fi avut Cian faţă de ea s-ar fi transformat în groază.

Alys trecuse prin multe, dar nu ar fi putut să treacă şi prin asta, în cele din urmă, imaginea repulsiei lui Cian o făcu să se hotărască. Avea să plece a doua zi, dimineaţa,

devreme. Înainte să se trezească altcineva. În acea seară, la cină, râse mai tare şi mai mult la glumele lui Pawl şi, după ce o ajută pe Beti să spele vasele, nu aşteptă ca ea să o îmbrăţişeze foarte entuziasmată. În schimb, Alys îşi întinse mâinile după Beti, o ţinu în braţe şi îi memoră mirosul de lavandă şi untură.

Nu îi spuse noapte bună lui Cian. Aşteptă până când el merse după lemnele din adăpostul în care le ţineau uscate, şi le spuse lui Pawl şi Beti că era foarte obosită. Apoi merse repede la cortul ei şi îl închise bine. Se gândi că asta avea să o încetinească destul ca să se gândească de două ori dacă era tentată să îl caute pe Cian cu speranţa ca el să o roage să rămână.

Mai devreme, în acea zi, umpluse un burduf cu apă şi îşi adunase o mică provizie de mâncare – deşi nu credea că o va mânca. Îşi împachetă hainele pe care i le dăduse Beti şi haina Mămicii ei. Avea cuţitul făcut de Tatăl ei, cel pe care i-l dăduse Mama ei. Îşi aminti chipurile lor, asprimea mâinilor Mamei şi rumeguşul care se aduna în urechile Tatălui. Avea bucata de pânză de in cu numele copiilor din Gwenith. Aceste lucruri trebuiau să-i ţină companie.

Nu ştia exact unde avea să meargă. Dar ar fi mers departe, unde nicio persoană dragă nu ar fi putut să o găsească şi să fie rănită sau dezamăgită de ea. Şi, poate, ca să-şi satisfacă o curiozitate stârnită de Ren, ar fi încercat să vadă oceanul. Albastrul nesfârşit. Orice s-ar fi întâmplat după aceea cu ea nu mai conta pentru că măcar l-ar fi văzut.

Nu încercă să-şi blocheze drumul spre ieşirea din cort în acea noapte. Niciun obstacol nu o împiedicase să se trezească în copaci până atunci, aşa că i se părea inutil. După ce îşi pregăti totul, se urcă în pat aşteptându-se să nu adoarmă.

Stătu în întuneric şi auzi zgomotele taberei care se ridicau şi coborau în jurul ei. Vocile încete şi zgomotoase ale oamenilor de la Lacuri. Din când în când, cineva începea să cânte. Auzi râsul lui Beti de câteva ori. Îşi ţinu urechile ciulite ca să audă vocea înceată a lui Cian, dar nu îl auzi

deloc.

I se lăsară pleoapele în jos şi simţi că i se face somn, ceea ce o surprinse. Apoi îşi închise ochii şi adormi.

Alys se căţăra şi se tot căţăra. Aerul se rarefia şi îi răcea plămânii, iar respiraţia îi era superficială. Dar continua să urce pentru că Fiara o conducea. Îi vedea spatele îmblănit şi aripile din piele înaintea ei. Voia să-i arate ceva. Avea nevoie ca ea să vadă ceva. Aşa că urca.

Ceva cunoscut şi rău era în faţa ei. Era gaura. Mare, căscată şi se întindea tot timpul. La marginile ei, copacii şi tufişurile se desprindeau de pe pământ, se rostogoleau şi dispăreau în golul ei. Fiara se întoarse ca să se uite la ea.

Privi în adâncul ochilor ei umezi, negri şi cunoscători, şi ştiu tot ce pierduse şi tot ce avea să se piardă în acea gaură. Fiecare suflet luat adâncea rana. Fiara se uită la propriul piept, care se deschise la mijloc şi, unde ar fi trebuit să fie coastele, plămânii şi inima ei, Alys văzu doar întuneric, gol, durere şi pierdere. Ţipă şi se uită în jurul ei, de parcă ar fi putut veni vreun ajutor de undeva.

Fiara dădu din cap. Inspiră şi expiră. Dar nu auzi vocea Fiarei, ci a Mamei ei.

— Nu, copilă, nimeni nu mă mai poate ajuta acum. Nimeni în afară de tine.

Auzi vocea lui Cian.

— Alys? Alys, eşti trează?

Alys îşi deschise ochii şi lumina soarelui intră prin crăpăturile cortului ei. Era dimineaţă. Dormise în patul ei, mult şi adânc. Nu era noapte şi nu se agăţa de un copac. Era în patul ei, ca o fată normală – o fată normală care dormise prea mult.

Se ridică şi se uită în jurul ei. Îşi văzu pachetul lângă intrarea în cort. Pierduse ocazia de a pleca în acea zi. Nu mai ştia de ce trebuia să plece.

Îşi aminti: Cerys, lupul, Delwyn, Benedicta, Angelica.

O, da. Aia. Alea. Dar nu putea pleca atunci, nu când Cian o striga şi toţi oamenii din tabără erau treji în lumina

strălucitoare a soarelui.

— Da, Cian, sunt trează.

— Eşti bine? Micul dejun e gata. Am ceai aici pentru tine.

Deschise cortul şi se uită în jur. El stătea acolo, chipeş şi zâmbitor, şi îi înmână cana din care ieşeau aburi.

— Mulţumesc, spuse ea.

— E zi de pescuit, spuse el. Tocmai am hotărât asta. Vii cu mine?

Nu putea ezita când avea în faţă chipul amabil şi sincer al lui Cian – şi zâmbetul lui, care nu ştia nimic despre Fiare şi găuri în pământ.

— O să mă îmbrac, spuse ea.

Închise cortul, sorbi ceaiul fierbinte şi se gândi. Îi bătea inima repede, dar se simţea ciudat de calmă. Crezuse că fusese hotărâtă înainte. Dar acum chiar era. Ar fi plecat. A doua zi. Dar avea o nouă destinaţie. Ar fi găsit Fiara şi gaura. Şi i-ar fi cerut Fiarei să-i spună cum să o închidă. Poate că Alys era un monstru. De fapt, era destul de sigură că era. Dar măcar putea vindeca lumea – sau putea încerca să o facă – pentru Mama ei. Pentru ea însăşi. Pentru toţi.

TREIZECI ŞI DOI

Alys şi Cian nu pescuiau cu adevărat. Mai mult se prefăceau că pescuiau. Din când în când, Cian se uita într-un fel care însemna că avea să se aplece spre ea peste o clipă, legănând canoea, şi avea să-i atingă buzele cu buzele lui, la început cu blândeţe, apoi explora mai departe. Îi prindea o şuviţă de păr în mână şi o învârtea în jurul degetelor lui. Uneori îi lua faţa în mâini sau îşi ţinea mâna cu blândeţe la baza gâtului ei, plimbându-şi degetul pe adâncitura dintre claviculele ei.

Ea îşi dori să se întoarcă în perioada scurtă şi frumoasă dinainte de a începe să umble prin copaci. Atunci, Cian fusese totul pentru ea. Dacă ar fi fost întrebată, înainte să-l întâlnească, ce-i lipsea din inimă şi din suflet, ce îşi dorea, nu ar fi putut să răspundă. Apoi îl întâlnise pe Cian. Şi repede – foarte repede, dar complet – el ocupase locul acela de dorinţă din ea. Şi se potrivise perfect. Şi-l dorise tot timpul – doar că nu ştiuse asta. Nu ştiuse că locurile goale din ea puteau avea o pereche.

Dar apoi se lăsă o umbră peste ea şi se întoarse teama. Îi umplu toate locurile din inimă pe care vrusese să le ofere lui Cian.

Cian se uită gânditor la ea, cu capul un pic aplecat într-o parte.

— Să ştii, frumoasă Alys – îi plăcea când o numea aşa –, că nu mă păcăleşti.

Lui Cian îi plăcea să o tachineze şi să râdă. Îi spuse că, într-o zi, avea să o facă şi pe ea să râdă. Încă nu se întâmplase asta – şi, se gândi ea, simţind un junghi, nu avea să se întâmple niciodată. Îşi înclină şi ea capul, uitându-se la el, dar nu spuse nimic.

— Îmi ascunzi ceva, spuse el. Simt asta.

Erau foarte apropiaţi. Ea îi simţea mirosul – i-ar fi putut recunoaşte mirosul oriunde, o combinaţie de sare şi iarbă umedă de mlaştină. Dar îngrijorarea lui era mai puternică decât mirosul pielii lui. O simţi întinzându-se până la ea,

încercând să-i intre prin piele şi în inimă. Dar rezistă. Chiar dacă, fizic, era foarte aproape de el, era o distanţă de netrecut între ei. Minciunile ei formau o barieră mai înaltă şi mai tare decât orice Gard. Încercă să creadă că el o iubea. Îi spusese asta şi Cian nu era un mincinos, aşa ca ea. Dar el putea iubi doar ce ştia despre ea – şi nu ştia nimic. Nu îi arătase monstrul din ea – nu îi spusese ce putea face acel monstru. Cum putea să creadă că el o iubea dacă nu ştia ce era ea şi ce făcuse? Nu-i putea spune cum se trezea în fiecare noapte, cocoţată în copaci ca o fiinţă rea şi prădătoare. Nu-i putea spune despre Angelica, Benedicta şi despre Fiară. Cum îi putea spune toate acele lucruri fără ca el să îşi piardă simpatia pentru ea? Groaza de pierdere era amestecată cu iubirea pe care o simţea pentru el. Nu mai avusese pe cineva ca el în viaţa ei – cel puţin, nu din câte îşi amintea. Cineva care să fie tot al ei. Care să fie cel mai fericit când ea era lângă el. Cineva care să o trateze de parcă era ceva de preţ.

— Alys, spuse Cian, n-ai încredere în mine? Nu se mai vedea râsul pe chipul lui, ci doar faptul că era rănit.

Alys fu cuprinsă de panică şi ruşine – şi se simţi expusă. Lumea din jurul ei se solidifică şi simţi că Cian o trăgea în ea, insistând să o facă din carne şi nu din umbră. Se simţi ca şi cum ar fi stat dezbrăcată în faţa lui Cian. Goală. Mai mult decât goală – era doar carne şi oase, dezgolită până la măruntaie, fără să aibă nimic cu care să se învelească. În acel moment în care era întinsă în faţa lui, cu interiorul ei întunecat care se vedea, renunţă. Simţi o dorinţă nouă şi puternică de a îi oferi totul şi de a vedea ce avea să facă cu el. „Ia-l, ar fi vrut să-i spună. Ia-mă. Şi, dacă nu mă mai vrei – după ce vei vedea ce sunt – nu te voi învinui. Atunci voi şti. Nu voi mai spera şi nu-mi voi mai dori ceva ce nu poate fi.”

— Nu sunt ce crezi tu că sunt, spuse Alys.

Cian îşi încruntă fruntea.

— Şi ce eşti?

— Tu crezi că sunt doar o fată ca oricare alta. Dar nu sunt.

— Alys, eu nu cred că tu eşti o fată ca oricare alta.

Alys simţi cum se înroşeşte.

— Ei bine, poate că nu. Dar nu ştii cât... de nefirească sunt.

Nu putea să se uite la el. Îşi întinse mâna spre apa de mlaştină de lângă ea şi o atinse. I se păru vie.

Cian îşi întinse un deget şi îi înclină bărbia spre el, aşa că ea trebui să se uite la el.

— Zi-mi, îi spuse el. Zi-mi ce ai mai rău.

Alys se întrebă ce putea fi mai rău, ce l-ar fi îngrozit pe Cian mai mult. Erau prea multe lucruri. Aşa că hotărî să-i spună cum începuse totul. Despre răutatea ei. Despre greşeala ei. Despre vinovăţia ei.

— Cian, eu le-am văzut pe mâncătoarele de suflete. În noaptea în care au murit părinţii mei, eram afară, trează şi le-am văzut. M-au lăsat să trăiesc şi le-am privit cum au plecat. Nici măcar n-am ţipat. N-am făcut nimic. Doar le-am privit cum au plutit mai departe.

Cian dădu din cap.

— Alys, ştiu totul despre noaptea aceea. Pawl mi-a povestit despre ea de vreo sută de ori.

Alys fu atât de şocată că se bâlbâi.

— Dar... nu trebuia să... mi-a zis că nu va spune nimănui, niciodată.

— O, Alys, l-ai văzut pe Pawl lângă focurile de tabără. Tot ce-a auzit sau a văzut îi iese pe gură după ce ia o înghiţitură sau două. Şi povestea ta e cea mai bună dintre toate.

Alys se gândi că era bine. Aşadar, Cian ştia despre asta. Dar nu ştia restul. Stătea în faţa ei, atât de calm şi de liniştit, atât de amuzat, că Alys îşi dori să-l sperie. Să-i arate cât de puţine motive avea să zâmbească. Să-l facă să tremure şi să se îndepărteze de ea aşa cum ar fi trebuit să o facă – dacă ar fi ştiut. Se gândi la Gaenor şi la cum obişnuia ea să ţipe de frică atunci când Alys îi cânta.

Fiara se furişează,
Se strecoară în visele tale,

Îţi şopteşte la ureche noaptea
Şi comploteaza tot timpul.

Crezi că eşti în siguranţă în patul tău confortabil,
Că nu se va ospăta cu tine.
Mămica ta te-a pupat pe obraz?
O, nu, draga mea... e Fiara!

— Cian, nu e amuzant. Alys simţi că se înfuria şi mirosea a carne arsă. O să-ţi spun cine sunt dacă vrei să ştii, dar ar fi bine să vâsleşti şi să ne duci la ţărm acum pentru că îţi spun sincer că nu o să vrei să fii singur în canoea asta cu mine nici măcar o secundă după ce vei afla.

Cian îşi încrucişă braţele pe piept şi se lăsă pe spate de parcă s-ar fi pregătit să tragă un pui de somn.

— Nu-mi fac griji.

— *Bine,* spuse Alys. Tu glumeşti. Dar să ştii asta: nu sunt o fată. Sunt o mâncătoare de suflete.

Gata. Îi spusese.

Cian se uită la ea pentru o clipă lungă. Apoi râse. Râse atât de tare că dădu cu palma în apă.

Alys simţi ruşinea din frunte până în măruntaiele ei. Una era s-o creadă cineva rea şi alta era să o creadă ridicolă.

— Cian, asta nu e ceva de râs. Dintre toţi oamenii, tu ar trebui să ştii asta cel mai bine. Sunt ca acele creaturi care ţi-au ucis părinţii. Şi aş putea să-ţi fac rău şi ţie. Nu pentru că aş vrea. Ci pentru că nu m-aş putea abţine.

Atunci, Cian se schimbă la faţă, iar Alys simţi o nouă ruşine. Ruşinea de a-i lua zâmbetul. Vocea lui era blândă, iar Alys simţi cum tristeţea lui îi învălui pe amândoi.

— Şi cum mi-ai fura sufletul, frumoasă Alys?

— Păi, aş...

Alys se gândi un moment. Se gândi la Ffordd şi Cerys. La lup. Ce simţise? Cu Ffordd şi Cerys simţise ură, pur şi simplu. Cu lupul, se temuse. Alys oftă şi îşi ridică privirea spre Cian. Ochii lui căprui erau foarte deschişi şi era dispus să asculte. Se întrebă din nou ce ascundea de el – acel secret adânc şi întunecat. Acel adevăr groaznic despre ea.

Era rea. Era spurcată. Provocase moartea Mămicii şi a Tăticului ei, de aceea nimeni nu putea – şi nici nu trebuia – să o iubească. Apoi adusese suferinţă şi moarte Mamei şi Tatălui ei. Apoi o invitase pe Angelica să-i atingă faţa şi să-i cerceteze inima.

Era rea pe dinăuntru şi pe dinafară, atât de mult că nu putea să vadă drumul către bine. Cum putea găsi drumul către bine o fată ca ea, distrusă şi distrugătoare?

Cian încă se uita la ea. Ochii lui erau blânzi şi părea pregătit. Aşa că îi spuse. Îi spuse totul. Despre cum atingea oameni şi animale şi vedea ce era înăuntrul lor – despre cum era înăuntrul lor. Despre Fiara din pădure. Despre Benedicta şi Angelica, şi despre groaza de a fi ca ele – sau de a aparţine lor. Apoi îi spuse despre Cerys şi Ffordd. Şi despre lup. Despre gaura din munte şi despre cum simţea – ştia – că avea să îi înghită puţin câte puţin. Apoi îi spuse despre cum se trezise în copaci în fiecare noapte, despre cum o întâlnise din nou pe Angelica, despre cum mâncarea avea, din nou, gust de cenuşă şi despre cealaltă foame din burta ei.

El tresări.

Asta era privirea pe care o aştepta. Privirea dezgustată de momentul în care ea era goală, iar el o găsea respingătoare. Momentul în care el îşi dădea seama că, într-adevăr, ea era ca acele creaturi care îi omorâseră părinţii. Ea îşi ascunse faţa cu mâinile.

— Sunt oribilă, spuse ea.

— O, nu, nu, Alys. Te rog, nu plânge.

El se aplecă înainte, atât cât putu fără să răstoarne canoea, îi trase mâinile de pe faţă şi i le strânse într-ale lui.

Ea tot nu suporta să se uite la el, aşa că se holbă la copaci. Aşa cum stăteau deasupra apei, cu rădăcinile vizibile, cu crengile cocoşate ca umerii, arătau ca nişte monştri.

— Crezi că sunt hidoasă şi nu te învinovăţesc pentru asta. Şi eu cred că sunt hidoasă.

— Mă gândesc doar că nu e de mirare că pari foarte tristă tot timpul. Cum ai putea să pari altfel decât tristă când ai

ţinut toate astea în tine şi te-ai crezut atât de rea?

— Păi, spuse Alys. Ridică din umeri. E adevărat. Sunt rea pe dinăuntru.

Cian îi îndreptă ochii spre ai lui, nu voia să-i dea drumul.

— În primul rând, dacă poţi intra în oameni, atunci asta mi se pare un dar, nu un blestem. Şi ce suflete ai luat? Te-ai oprit înainte să-i faci ceva cu adevărat rău lui Cerys sau lui Ffordd. Iar lupul te-ar fi omorât dacă nu l-ai fi omorât tu întâi.

Alys dădu din cap.

— Nu înţelegi. Eu nu mai sunt aici, Cian. Vreau să fiu aici, dar sunt dusă departe. Simt asta. Mă pierd.

— Nu te voi lăsa să pleci. Locul tău e aici. Cu mine. Îşi întinse mâna şi îi înclină faţa spre el. Alys, nu înţelegi? Ce e rău e felul în care ai fost tratată. E rău că părinţii tăi sunt morţi. Şi aveai doar şapte ani când i-au luat mâncătoarele de suflete. Ce-ar fi trebuit să faci? Oameni mari din toate satele se ascund în spatele Gardurilor mari de lemn în fiecare noapte şi tu crezi că ar fi trebuit sau ai fi putut să faci ceva? Şi părinţii care te-au crescut în Defaid te-au iubit, Alys. De-asta au făcut totul pentru tine. Şi tu i-ai iubit. Nu e vina ta că au murit. E pierderea ta. Nu înţelegi asta?

Alys se uită la el, cu gura căscată de parcă numai aşa ar fi putut să ia tot ce îi spusese, să înghită, să mestece, să îşi umple burta. Îi spusese tot adevărul despre ea, fiecare urâţenie pe care o văzuse vreodată în ea. Dar el stătea acolo, ţinând adevărul în mâinile lui ca pe un dar şi trăgându-l mai aproape de el. O trăgea spre el. Poate o ţinea acolo. O ţinea priponită. Arunca o pătură peste părţile ei rele. Şi poate lumina din ea avea să pâlpâie din nou.

Ea îşi dori să nu se mai certe. Înăbuşi vocea din ea care îi spuse: „Fato, monstrul nu va fi liniştit aşa de uşor şi de repede”. Doar un lucru putea să amuţească acea voce, cel puţin în acel moment. Se ridică de pe locul ei, îşi puse braţele în jurul gâtului lui Cian şi îl sărută.

Apoi totul fu ud, rece şi şocant, iar Cian râdea ţinându-se de ea, şi erau în apă, canoea era răsturnată, iar inima ei era aproape caldă.

Se întoarseră în tabără ţinându-se de mână, în timp ce de pe ei picura apă din mlaştină.

Tocmai urcau pe ultima ridicătură de pământ care separa pământul ud de cel uscat, când Alys auzi un vacarm de voci care vorbeau toate deodată. Oamenii de lângă Lacuri păreau să se fi adunat cu toţii într-o grămadă mare. Apoi se întoarse cineva şi văzu cum Alys şi Cian se apropiau şi zidul de trupuri se despică în faţa lor şi acolo erau copiii din Gwenith.

Alys îi văzu prima dată pe Madog şi pe Enid, fiecare ţinând un bebeluş şi, în clipa în care Enid o zări pe Alys, înmână bebeluşul pe care îl ţinea lui Beti şi fugi spre Alys.

Când o ţinu în braţe pe Enid şi fu ţinută în braţe de ea, Alys simţi că i se luă povara fricii şi că ar fi putut să se ridice de la pământ cu ea.

— Te ud toată, spuse Alys.

Enid se îndepărtă de ea, îi zâmbi şi îi mângâie obrazul cu mâna ei aspră şi cunoscută.

— Aţi reuşit, spuse Alys. Ne-aţi găsit.

— Alys, draga mea, nu ne-am fi oprit până nu te-am fi găsit. Îşi ridică privirea spre Cian. Îţi datorăm mulţumiri. Pawl ne-a spus cum ai salvat-o pe Alys a noastră.

Cian îşi dădu ochii peste cap.

— Nu i-a luat mult timp.

După aceea, Alys merse la ceilalţi copii. Întâi la Ren. El fu timid cu ea, nu cum fusese înainte. Îşi aminti când îl văzuse ultima dată – avea căpăstrul de vrăjitoare, cu clopoţeii care zăngăneau. Nu era de mirare că se îndepărta. Îşi întinse mâna ca să-i atingă părul mătăsos, el se supuse pentru un moment, dar se uită în pământ. Apoi ea se întoarse spre ceilalţi, numărând capete. În timp ce făcea asta, atinse bucata de pânză de in brodată cu numele lor din buzunarul pantalonilor ei, udă din cauza apei din mlaştină.

Cerul de după-amiază se albăstrea spre seară, iar oamenii de lângă Lacuri îşi aprinseră focurile. Mâncarea fu pregătită în timp ce corturi şi adăposturi temporare fură ridicate pentru nou-veniţi. Toţi stătură, vorbiră şi mâncară. Chiar şi zâmbiră. Când apuse soarele şi se lăsă noaptea, nu

avură niciun Gard de păzit şi nicio oaie de îngrijit. Alys simţi că deveniră tot mai atenţi.

— E sigur locul ăsta? spuse Madog. Se uită în jurul lui. N-aveţi garduri, adăposturi?

Pawl îşi ridică paharul.

— Băiete, niciun loc nu e sigur. Credeam că ştii asta până acum. Auzim poveşti despre mâncătoarele de suflete care îi vânează pe oamenii din munţi. Cum s-a întâmplat cu părinţii lui Cian al nostru. Şi au fost călători care nu s-au mai întors din călătoriile lor prin sate. Şi ne întrebăm ce s-a întâmplat cu ei. Pawl dădu din cap şi luă o înghiţitură. Dar se pare că mâncătoarelor de suflete nu le plac mulţimile. Ţintesc prăzi mai uşoare. Sunt ca lupii.

— Dar Defaidul? spuse Madog. Nu a fost o pradă prea uşoară.

— Aşa e. Pawl dădu din cap. Ai dreptate. Dar, dacă te gândeşti, oamenii din Defaid s-au făcut ca iepurii într-o vizuină. Doar o ieşire şi, când a început focul, au fost prinşi în capcană. Aici nu suntem prinşi într-o capcană. Şi stăm cu ochii deschişi.

Alys îşi ridică o sprânceană, dar nu spuse nimic. În toate nopţile în care se trezise în copaci şi se întorsese la cortul ei, nu întâlnise pe nimeni cu ochii treji şi atenţi. Dacă Angelica, Benedicta şi Delwyn ar fi vrut să atace oamenii de la Lacuri, sigur ar fi putut să o facă. La fel ca Madog, Alys se întrebă de ce nu o făcuseră. Se gândi la gaură. Nu-şi putea permite să se aline cu întoarcerea copiilor din Gwenith. Tot trebuia să plece. Trebuia. Era singura cale de a-i apăra pe toţi.

Ajunseră să discute despre noaptea în care arsese Gardul.

— Am fost într-un turn, spuse Madog. Şi vă jur că n-am văzut şi n-am auzit nimic. Doar când am simţit miros de fum mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. Apoi am suflat în fluier. Şi toţi ceilalţi copii de pe Gard au suflat în fluierele lor.

— Focul s-a întins repede? spuse Pawl. Mi-e greu să cred că Gardul acela a fost doborât aşa.

— Da, focul s-a întins repede şi a ars în mai multe locuri. Dar nu asta l-a doborât. Dădu din cap. Noi, copiii din Gwenith, ne-am gândit întotdeauna la fluierele noastre ca la nişte strigăte de ajutor. Dar, vedeţi voi, am uitat ce făceau oamenii din Defaid când auzeau un fluier. Se ascundeau.

Cian spuse:

— Vrei să zici că, atunci când voi fluieraţi şi încercaţi să stingeţi focul, oamenii din Defaid şi-au încuiat uşile şi au coborât în pivniţe?

— Exact asta s-a întâmplat, spuse Madog. Şi nu am fost destui ca să luptăm cu focul. În cele din urmă, prostănacul din Defaid care stătea de pază în acea noapte a reuşit să bată destul de tare la uşa Marelui Preot ca să-l convingă că aveam nevoie de toate mâinile din sat ca să stingem focul. Dar focul s-a întins prea mult până atunci. Am fi putut turna câtă apă voiam, dar era ca şi cum am fi încercat să-l stingem cu un degetar. Aşa că l-am lăsat să ardă până la capăt.

Beti tuşi, părând stânjenită.

— Băiatul acela din Defaid, călăreţul care ne-a spus ce s-a întâmplat…

— Alec, spuse Alys.

— Da, el, spuse Beti. A spus ceva despre mâncătoarele de suflete care i-au ademenit pe oameni în pădure.

— Da, spuse Madog. După aceea, au venit mâncătoarele de suflete. Cred că ele au provocat focul. Şi, după ce Gardul a fost doborât, au început să cânte. Am auzit despre ele dinainte, bineînţeles. Dar dacă nu le-aş fi auzit cu urechile mele, nu aş fi crezut că şoaptele şi cântecele lor sunt atât de îngrozitoare. Parcă se târăşte ceva în tine şi îţi rupe inima şi creierii, căutând ceva.

— Le-aţi văzut? spuse Alys.

— Da, le-am văzut, spuse Enid. Două femei şi un… băiat.

— Alys, era Delwyn, spuse Madog. Ştiu că pare imposibil. Ne-a părăsit demult. Dar era el, i-aş recunoaşte părul alb-blond oriunde.

— Şi nu s-a schimbat deloc, spuse Enid. Încă era ca un

copil, deşi ar fi trebuit să fie de vârsta ta.

— Ne-a urmat chiar şi după ce am plecat din Defaid, spuse Madog. S-a furişat prin păduri după noi, noaptea, şi ne-a strigat.

Enid îi atinse uşor braţul.

— Madog ne-a salvat, spuse ea. Când a văzut că Gardul era distrus, l-a trimis pe Elidir să adune copiii de pe păşuni şi atunci am… plecat cu toţii.

Enid zâmbi când îşi aminti asta.

Alys zâmbi şi ea. După toţi acei ani în care simţiseră că nu era nicio scăpare, niciun sfârşit la acea viaţă, plecaseră pur şi simplu. Merseseră mai departe.

— Preoţii au încercat să vă oprească?

— N-au putut, spuse Madog. Marele Preot m-a ameninţat cu exilul. Râse. Îţi vine să crezi? Gardul ardea în jurul lui şi el îmi predica. I-am spus: „Scuzaţi-mă, Părinte Ffagan, dar din ce mă exilaţi?”

Alys îşi puse o mână peste gură.

— N-ai spus aşa ceva!

— Ba da, spuse Madog şi păru, pentru scurt timp, mândru de el însuşi, înainte să-i cadă faţa din nou. Ar fi trebuit să o fac mai demult şi să vă duc pe voi, copiii, departe de locul acela. Aş fi putut să o fac. Se uită la Enid. Ea m-a implorat să o fac. Dar mi-a fost frică. M-am gândit că Defaidul nu era cel mai bun cămin, dar era un cămin. Eram hrăniţi şi adăpostiţi. Dar nu aveam o viaţă adevărată şi mi-e ruşine de mine. Nu mă voi ierta niciodată pentru că am stat acolo prea mult timp.

Alys îl luă de mână pe Madog şi el tresări. Nu îl mai atinsese niciodată până atunci.

— Ai făcut tot ce-ai putut. Cu toţii am făcut la fel.

— Totuşi, ce viaţă i-am oferit lui Ren? Bebeluşii nu-şi vor aminti. Dar Ren, Domnul să-l binecuvânteze. Când mă gândesc la toate nopţile în care mi-am văzut băiatul urcându-se pe Gard sau mergând pe păşune. Singur şi obosit. Îi povesteam despre ocean când ar fi trebuit să-l duc acolo. Nu doar să-i vorbesc despre el. Nu doar să-i promit.

Enid stătuse lângă Madog cât timp el vorbise, cu unul din

gemeni în poală. Părea mai calmă decât o văzuse Alys vreodată. Şi mai tânără. Aproape ca fata somnoroasă care răspunsese la uşă, în Gwenith, când începuse totul.

Enid tresări. Se uită în jurul ei de parcă s-ar fi trezit brusc dintr-o transă. Îl apucă de braţ pe Madog, degetele ei înfingându-i-se în piele.

— Unde-i Ren?

Apoi toţi începură să se uite în jur şi să murmure, dar Ren nu era niciunde. Apoi murmurele deveniră ţipete şi panică, iar Enid se uită la Alys cu ochii căscaţi şi îngroziţi.

— Unde-i băiatul nostru?

TREIZECI ŞI TREI

În timp ce câţiva rămaseră în urmă, cu copiii mai mici, ceilalţi se împrăştiară cu torţe, cercetând mlaştinile şi lacurile în căutarea lui Ren. Cian conducea căutarea – nimeni nu cunoştea locurile periculoase mai bine decât el, mai ales pe întuneric. Primul gând al lui Madog fu că Ren ar fi putut fi atras într-un mod irezistibil de apă din cauza poveştilor despre panglica albastră de apă care înconjura lumea pe care i le spusese băiatului. Ren de-abia aştepta să zărească apa întinzându-se cât vedea cu ochii şi mai departe.

Alys se gândi că poate era atât de simplu. Poate că Ren îşi dorise doar să vadă apa. În cazul acela, puteau spera că se mulţumise doar să o privească de la distanţă, fără să o atingă. Că nu fusese tentat să-şi pună picioruşele în ea, să simtă noroiul prelingându-i-se printre degetele de la picioare. De-asta se temea Madog şi de-asta o ţinea pe Enid – ca să nu fugă şi ea în noroi.

Alys zăbovi în urma celorlalţi, fiindu-i rău la stomac pentru că ştia că cel mai mare pericol pentru Ren nu era în apă, ci în pădure. Se îndepărtă de ceilalţi, privind cum torţele lor roiau spre mlaştini, apoi se întoarse, strigându-l pe Ren tot timpul, rugându-l să iasă, să se arate dacă era acolo.

Se gândi la micul Delwyn care urmărise copiii din Defaid. Oare aşteptase acel moment ca să îl ademenească pe Ren în pădure? Voia un tovarăş de joacă sau mai rău? Delwyn nu mai era un copil – nu mai era nici măcar un om. Nu voia să se joace, nu-i aşa? Îi era foame. De aceea o strigase în noaptea aceea. Nu de drag, ci pentru alt fel de hrană, una monstruoasă.

Sau Angelica şi Benedicta erau acolo? Oare îi cântau lui Ren chiar atunci? Angelica îl mai chemase pe Ren, îi ceruse să meargă cu ea. Alys merse mai repede, fără să se gândească încotro se îndrepta, pentru că simţi un miros despre care ştia că era al lui Ren. Mirosea a lapte proaspăt

şi pământ curat sub unghii.

— Ren! îl strigă ea. Ren! Eu sunt, Alys. Te rog să ieşi.

Se auzi implorând şi simţi o disperare egoistă de a-l găsi – nu de dragul lui, ci pentru ea. Şi nu doar pentru că ţinea la el ca la un frate, ci pentru că nu ar fi suportat mai multă jale.

Apoi văzu ceva alb sclipind printre copaci şi, la început, se temu că era Delwyn. Dar nu, era o cămaşă albă ataşată de un cap cu păr negru şi copilul nu plutea, ci se ghemuia. Se ascundea. O senzaţie de uşurare i se întinse prin burtă.

— Ren. Eu sunt. Alys. I-ai speriat pe toţi. Vino la mine acum. Îşi întinse mâna. Îl văzu uitându-se la mâna ei şi ochii lui rotunzi de copil se strânseră. Alys adulmecă aerul din nou. Mirosea a lapte închegat. Acrit. Devenise bănuitor. Se temea de ea.

Se temea de ea. De aceea fugise în pădure – ca să se îndepărteze de ea.

Uşurarea lui Alys se transformă în furie. Resentiment. Acest băiat, pe care îl ţinuse în braţe când el dormise, se temea de ea. Îl iubise, crezând că făceau parte din aceeaşi familie, că puteau fi o familie. Iar acum o privea la fel cum o făcuseră ceilalţi copii din Defaid. Ca pe un monstru. Ca pe monstrul care era.

„Cum îndrăzneşte?”

Furia arse până la o cenuşă amară, iar ea păşi spre el, dar el se îndepărtă de ea, se agăţă de copacul din spatele lui şi căută un loc în care să fugă sau să se caţere. Alys îl căută, amuzată că el credea că putea scăpa de ea.

Dacă voia să-l prindă, putea, nu-i aşa?

Asta gândea – nu cu groază, ci cu o satisfacţie care o făcu să se simtă mai mare şi o ridică de pe pământ. El era creatura demnă de dispreţ, nu Alys. Cum de o judeca pe fata care se sacrificase pentru el? Care riscase să fie pedepsită sau mai rău? Dacă până şi Ren credea că Alys era rea, atunci de ce n-ar fi trebuit să fie aşa?

Pământul era sub Alys, dar nu o interesa. Nu-l atingea.

Ren îşi puse palmele peste ochi, incapabil să se uite la ea, şi ţipă după părinţii lui. Mirosul din aer, care se ridica

din el în valuri, era al unei groaze greţoase amestecate cu cel al unui băiat care îşi pierduse controlul vezicii urinare.

Ţipătul lui fu ca o pătură de ruşine aruncată peste Alys, greutatea ei făcând-o să cadă şi să se ghemuiască. Strânse frunzele şi pământul cu mâinile, dorindu-şi să fie în carne şi oase, nu o umbră. Îşi ridică privirea spre Ren. Vocea ei fu o şoaptă răguşită.

— Ren, fugi. Înapoi, încolo. La părinţii tăi. Fugi.

Apoi Alys îşi ascunse faţa în mâini şi plânse. Ştiu doar după zgomotele pe care picioruşele lui le făceau pe frunzele foşnitoare că Ren scăpase.

Alys se întoarse în tabără mai târziu – probabil că trecuseră câteva ore. Nu ştia. Era linişte şi toţi merseseră la culcare, cu excepţia unei persoane care stătea lângă un foc de tabără, aşteptând. Se ridică în picioare când o văzu.

— Alys, spuse Cian. Atât spuse înainte să o tragă spre el şi să o sărute. Eşti foarte rece. Stai jos.

O conduse până la buşteanul pe care stătuse foarte aproape de foc. Apoi se aşeză lângă ea şi îi puse o pătură pe umeri. Ea tremură şi el o trase mai aproape. Ea se încordă ca să-i simtă căldura. Dar frigul părea să-i fi ajuns în inimă.

— L-am speriat pe Ren în pădure. Cian, cred că se întâmplă. Devin ca ele.

Cian dădu din cap.

— Nu, Alys. Doar crezi că eşti rea. Nu l-ai răni niciodată pe Ren. Nu eşti aşa. Trebuie să ştii asta despre tine. Era singur şi speriat, dar nu de tine.

— Cian, n-ai fost acolo. N-ai văzut cum s-a uitat la mine. Şi nu a greşit. M-am simţit ca un monstru. Şi ca şi cum aş fi putut face lucruri monstruoase. Ca şi cum voiam să fac lucruri monstruoase. Cian o trase mai aproape şi îi sărută părul. Ea cedă pentru un moment, apoi îşi puse mâinile pe pieptul lui şi îl împinse cu blândeţe mai departe. Trebuie să mă asculţi acum. De când eram copilă m-au urmărit trei creaturi. Angelica, Benedicta şi Fiara. În fiecare zi din viaţa mea m-am întrebat când aveam să le văd. De ce le văd. Ce

vor de la mine. Şi ce vreau eu de la ele. În fiecare zi, m-au făcut să mă întreb cine şi ce sunt. Şi nu-mi voi găsi pacea până când nu voi afla.

— Cum vei afla? spuse Cian. Nu poţi crede că eşti bună? Nu mă poţi crede când îţi spun asta?

Alys se uită la chipul lui Cian şi înţelese că, dacă el ar fi putut să îndrepte totul pentru ea, ar fi făcut-o. Nu fusese niciodată atât de sigură de iubirea cuiva cum era de iubirea lui Cian. El voia ca ea să fie fericită şi voia să fie fericită alături de el. Dar ea nu putea fi. Şi simţi pierderea în piept.

— Nu. Vreau. Dar nu pot.

— Alys, nu înţeleg. În sfârşit, eşti aici. Ceilalţi copii sunt aici. Poate că nu trebuie să fie atât de greu. Ai putea să o laşi mai uşor cu toate.

Alys îl luă de mână.

— Cian, trebuie să fac ceva. Noaptea trecută, Fiara mi-a apărut în vis. Acum câţiva ani mi-a spus despre o gaură în munte – o gaură mare pe care o creau Angelica şi Benedicta. Cian, gaura a crescut. Ne va distruge pe toţi dacă nu o umplu. Aşa mi-a spus Fiara şi o cred. Am simţit-o. Şi, fie că stau aici sau nu, nu o să avem parte de fericire până când nu o să închid gaura aceea.

— Dar de ce tu, Alys?

Alys ridică din umeri.

— Pentru că sunt ca Angelica şi Benedicta. Aşa mi-a spus Fiara.

— Cum o s-o închizi? Cum o să le opreşti fără să mori?

— Nu ştiu. Sper că Fiara îmi va spune.

— Nu trebuie să mergi singură, spuse Cian. Şi nu ştiu de ce ai vrea să faci asta. Eu cunosc muntele, tu nu. Pot să te ajut.

Ea nu-i răspunse, în schimb, îşi rezemă capul de umărul lui şi se uită la flăcări până când o durură ochii. El îi oferi mai multe versiuni ale aceluiaşi argument de cel puţin zece ori în următoarele ore. Voia să o ajute în călătoria ei pe munte. Să o ajute să afle cum să închidă gaura şi să se salveze. De fiecare dată ea îi răspundea la fel: doar ea se putea salva. Ştia asta. Şi ştia la fel de bine că, dacă

întunericul din ea creştea, nu mai putea avea încredere că nu avea să-i rănească pe cei pe care îi iubea, chiar şi pe Cian. De aceea, Cian trebuia să rămână în urmă.

— Cian, îi spuse ea în cele din urmă, folosindu-i cuvintele împotriva lui. Ai încredere în mine, nu-i aşa? De-asta-mi tot spui că ai încredere în mine. Că mă iubeşti.

— Da, bineînţeles că da, Alys.

— Dacă ai încredere în mine şi mă iubeşti, atunci trebuie să mă crezi. Trebuie să merg singură. Dacă nu mă laşi să plec acum, atunci o să plec pe furiş când nu o să fii atent. Se gândi la Delwyn, la cum dispăruse el şi la ce devenise. Îl apucă pe Cian de mână. Trebuie să plec pentru că te iubesc. Trebuie să distrug această umbră din mine. Ca să mă pot întoarce la tine.

În cele din urmă, Cian fu înduplecat. Nu avea de ales. Cu o oră înainte de zori, o ajută pe Alys să adune ce avea nevoie pentru călătoria ei. O ţinu de mână când o conduse la o potecă despre care îi spuse că era cel mai scurt drum spre vârful muntelui. Când ajunseră la ea, Alys se întoarse spre el şi îi spuse că era timpul să îl părăsească. Avea un pachet cu mâncare, un burduf cu apă, o pătură şi o pânză de cort sub care se putea adăposti.

Cian se rezemă de un copac, uitându-se la ea. Îşi încrucişă braţele.

— Alys, te voi aştepta chiar aici.

Îşi încrucişa şi ea braţele.

— O? Aşa o să faci? Câte zile? Câte săptămâni? Cât de mult timp?

— Dacă trebuie, chiar şi o veşnicie.

Zâmbi un pic.

— N-ai mâncare, îi spuse ea.

— Cu cât o să lipseşti mai mult, cu atât o să am mai puţină nevoie de mâncare. O să mă lipesc de copacul ăsta. Îşi rezemă capul de copac. Şi o să devin copac. Când te vei întoarce, vei vedea doar conturul feţei mele şi al trupului meu în scoarţă. Şi vei putea locui aici, la baza copacului, şi vei dormi sub crengile mele. El îşi întinse mâinile şi o apucă de braţele încrucişate, trăgând-o spre el. Şi când vei visa,

vom fi împreună. Apoi o sărută.

Ciudat, în clipa în care se hotărâse să facă asta – să plece de lângă Cian şi ceilalţi, să urmeze Fiara şi să înfrunte orice o aştepta – Alys începuse să se simtă din nou puternică. Nu mai era umbră şi cenuşă. Îşi închise ochii şi memoră senzaţia buzelor lui Cian, atingerea obrajilor lui, mirosul lui de sare şi apă. Apoi se îndepărtă, se întoarse şi se forţă să nu se uite înapoi.

Sperase să urce toată ziua şi noaptea, atât de mult cât trebuia ca să ajungă la Fiară, dar era o nebunie. Mintea lui Alys era atentă şi aştepta, dar trupul ceda. Când se lăsă repede întunericul, luna îi arătă contururile lucrurilor, dar nu şi pietrele care o făcură să se rostogolească pe mâini de câteva ori.

Aşa că se opri. Nu îi fusese foame, părea să fi uitat de mâncare, dar tremuratul membrelor o anunţă că avea nevoie să mănânce. Mestecă nişte bucăţi de fructe uscate şi un pic de turtă de ovăz. Apoi vomită totul. Încercă să nu se gândească la ce însemna faptul că nu mai suporta mâncarea adevărată în burta ei. Se gândi că trebuia să doarmă. Improviză un cort din pânză, apoi se ghemui sub pătură.

Se trezi tresărind, cocoţată într-un copac.

— *Alysssssssss.*

Se uită în jurul ei, prin întuneric. I se păru firesc să stea ghemuită pe acea creangă, să simtă aerul, spaţiul din jurul ei şi absenţa unui pat sub ea.

— *Alysssssssss.*

Era Delwyn. Alys îşi aminti vocea lui enervantă, ca şi cum ar fi zgâriat-o în cap.

— *Alyssssssss. Vino aiiiiiiiiici.*

Alys se căţără pe creangă şi alunecă până la pământ. Se uită, cu ochi ageri, în întunericul rece. Era mai frig sus, pe munte.

Îl văzu, cu lumina lunii reflectată pe părul lui blond-alb, uitându-se de după un copac, de parcă s-ar fi jucat cu ea.

— Ce vrei? spuse ea.

El pluti repede spre alt copac şi se uită de după el din nou.

— Nu te mai juca, Delwyn. Ştiu ce eşti.

— Poate că şi eu ştiu ce eşti.

Râse ca un copil care se juca în curtea şcolii. Dar mai ascuţit. Mai răutăcios.

Apoi ieşi de după copac, pluti înainte, fără să ezite sau să se joace, şi chipul lui, o, chipul lui nu era chipul unui copil.

Cum putuse Alys să creadă că era? Oare pentru că se aşteptase să vadă chipul unui copil? Oare pentru că îşi dorise foarte mult să-l regăsească pe Delwyn al ei – băieţelul de care se agăţase pe Gard, a cărui inimă bătuse lângă a ei? Dar acesta nu mai era Delwyn, nici măcar nu era ceva care să arate, într-adevăr, ca el. Pielea îi era întinsă şi transparentă peste oasele feţei şi ochii lui, cândva verzi, erau negri, foarte negri. Negri ca două găuri în capul lui. Găuri în care ai fi putut cădea.

Simţi o tragere de inimă când se uită în acele găuri. Apoi o smucitură. Îşi strânse pieptul. „Nu."

— Nu, Delwyn. Nu poţi să-mi faci asta. Nu sunt ca celelalte biete suflete pe care le-ai luat.

Tragerea se opri. Nu avea nicio putere asupra ei şi ea ştia de ce. Chipul lui îl trădă – sau capacitatea ei de a-i vedea chipul. Poate că acesta era unul dintre lucrurile care o făcuseră să fie diferită tot timpul – faptul că vedea adevărul. Că frumuseţea putea fi, uneori, urâtă, şi că nu găsea întotdeauna binele şi răul acolo unde se aştepta – sau acolo unde i se spunea că le va găsi. Văzu că acest Delwyn nu era tânărul ei prieten care fugise, jelindu-şi fraţii. Băiatul acela murise cu mult timp în urmă. Acest Delwyn era altceva – devenise altceva –, iar ea putea vedea ce era. Vedea prin pielea lui, acolo unde ar fi trebuit să bată o inimă caldă, dar unde era doar cenuşă în locul ei.

Chipul lui Delwyn se zbârci, se îndreptă spre ea, iar Alys aproape că se retrase, dar rămase pe poziţie. Apoi se opri la fel de brusc. Îşi atinse faţa, de parcă s-ar fi putut vedea şi şi-ar fi putut vedea monstruozitatea prin ochii ei. Se uită la mâna lui, care era la fel de scheletică precum faţa lui. Şi în

timp ce se uită la mâna lui, pluti înapoi până se retrase în adâncurile muntelui, unde ea nu-l mai putea vedea.

TREIZECI ŞI PATRU

În următoarea dimineaţă, Alys fu sigură că avea să o întâlnească pe Fiară înainte de sfârşitul zilei. Îi simţi prezenţa atât de aproape că era ca şi cum s-ar fi mişcat alături de ea. Se uita tot timpul în jurul ei, de fiecare parte şi deasupra, dar nu o zări. Nu auzi niciun zgomot.

Nu putuse să ia micul dejun şi se simţea slăbită, epuizată. Vederea chipului mort al lui Delwyn de noaptea trecută îi făcuse rău şi o lăsase fără somn toată noaptea. În timp ce mergea, muşcă din măr, dar îi veni bucata pe gât. O scuipă, apoi aruncă mărul departe, în pădure.

Căzu la picioarele cu gheare ale Fiarei.

— Vino. E timpul.

Sări şi dispăru în coroanele copacilor, iar Alys se repezi în pădure, unde fusese, gândindu-se doar la imposibilitatea de a urmări o creatură cu aripi. Apoi o văzu aterizând departe, înaintea ei, şi alergă spre ea.

Şi merseră aşa, dincolo de punctul în care Alys simţi că îi ardeau plămânii când respira, până nu-i mai păsă de câte ori căzu şi îşi zgârie pielea până la sânge prin pantaloni. După-amiaza târzie se transformă în seară, lumina se făcu aurie, apoi roz. Pământul deveni tot mai abrupt până când, în cele din urmă, Alys se uită în sus şi o văzu pe Fiară stând deasupra ei, pe marginea unei stânci, departe, cu soarele care apunea strălucind în spatele ei, aşa că fata trebui să îşi mijească ochii.

Urcă până la ea. Când se apropie de vârf, Fiara se aplecă înainte şi în jos, o apucă de braţ cu mâna lungă, cu gheare, apoi o ridică în aer şi o puse pe stânca plată. Apoi îi dădu drumul şi Alys se uită în sus, la Fiară. Înaltă şi îmblănită, înaripată şi cu colţi, avea înfăţişarea unei creaturi rele, dar părea bună. Alys vru să o întrebe cum era, dar ştia că nu avea cum să-i răspundă. Era ca şi cum ar fi întrebat vântul dacă era bun sau rău. La fel ca vântul, Fiara nu era nicicum. Cândva, Alys vrusese să se creadă bună. Acum îşi dorea doar să fie ca Fiara. Nicicum. Aşa cum era, se temea că era

mai mult rea decât bună.

Fiara nu se uita la ea, se holba înainte, şi atrase şi privirea lui Alys. O conduse înainte.

Stâncile cenuşii făceau loc ierbii şi tufişurilor mici. Dar erau doar forme de iarbă şi tufişuri, pentru că totul, dincolo de stânci, era cenuşă. Cenuşa în formă de iarbă se făcu praf când ea şi Fiara călcară pe ea. Cenuşa în formă de tufişuri se prăbuşi când fu atinsă de vârfurile degetelor lui Alys. Mâna ei fu cenuşie când şi-o retrase, de parcă şi ea s-ar fi transformat în cenuşă. Îşi şterse mâna de cracul pantalonului, dorind să scape de cenuşă.

Dincolo de cenuşă era o groapă adâncă şi neagră. Destul de mare ca să înghită tot Defaidul. Mirosul care se ridica din groapă era de… nimic. Nu avea niciun miros, de parcă nicio lumină, sunet sau semn de viaţă – nimic care s-ar fi putut ataşa de un om sau animal – nu ar mai fi existat în acel loc adânc. Nici măcar în visele ei şi în cele mai grele momente de disperare, Alys nu cunoscuse senzaţia nefirească de gol pe care o simţea acum.

— Mi-e frică, spuse Alys. Ai spus că voi şti cum să închid gaura când va veni vremea să o fac. Dar nu ştiu.

Simţi panică în stomacul ei gol. Crezuse că aceeaşi cunoaştere instinctivă pe care o simţea când atingea pe cineva – aceeaşi pe care o simţise şi Mama ei când atingea o persoană bolnavă – ar fi ajutat-o când se apropia de gaură. Sperase că putea să o vindece aşa cum o învăţase Mama ei să vindece o rană, că va şti cum să o cureţe de otravă. Dar negreala găurii se căsca înaintea lui Alys ca un lucru care creştea şi care avea să rupă totul. Era sigură că, în scurt timp, toată lumea avea să se scufunde în ea. Se îndepărtă de ea.

— Mâncătoarele de suflete fac gaura. Ca să o închizi, trebuie să le opreşti. Dacă nu vei face asta, vom fi înghiţiţi cu toţii de gaură. Vom fi nimiciţi.

— De ce nu le poţi opri tu? De ce trebuie s-o fac eu?

Îşi ura teama, dar îi creştea în piept.

— Trebuie să fii ca ele ca să le opreşti. Eu nu sunt ca ele.

— Dar eu sunt ca ele, spuse Alys.

Acela era durerosul adevăr. Îi simţi gustul în gură. Indiferent de câte ori încerca să scape de el, să-l scuipe, întotdeauna se întorcea la ea. De aceea avea nevoie Fiara de ea. Pentru că era rea. Şi avea nevoie de o creatură rea ca să facă un lucru rău.

— Eşti ca ele. Dar nu eşti exact ca ele.

Ca ele, dar nu exact ca ele. Ca ele, dar nu exact ca ele. Alys îşi repetă cuvintele şi încercă să le creadă. Încă mai avea o şansă. Avea de ales. Aşa era alegerea – era îngrozitoare. Soarele se cufundă sub orizont. Lumea se întunecă în jurul lui Alys şi ea simţi cât de mare era gaura şi cât de mică era ea.

— Unde le voi găsi?

— Băiatul mâncător de suflete te urmăreşte. Nu va fi nevoie să-l cauţi.

— Şi surorile?

— Una e cu mine. Ea îţi va spune cum să o găseşti pe cealaltă.

Alys o urmă pe Fiară prin întunericul intrării unei peşteri. Îi arătă o torţă şi o bucată de cremene.

— Aprinde-o şi intră. Nu te voi urma. Trebuie să mergi singură.

Apoi Fiara se ghemui, sări şi dispăru în cerul întunecat purtată de aripile ei din piele.

Alys intră în peşteră şi aerul deveni imediat mai dens, mai umed şi mai rece. Torţa lumina doar stânca din stânga şi dreapta ei şi piatra de sub ea şi dinaintea picioarelor ei. Era prea puţin aer. Apoi nu mai avu aer deloc. Încercă să nu respire convulsiv şi să nu se întoarcă. Trecură câteva minute în timp ce înaintă. Apoi pasajul îngust se lărgi şi se rotunji într-o cameră mai mare, iar acolo stătea aşezată o femeie.

Femeia stătea pe pământ, cu spatele rezemat de peretele de stâncă. Avea picioarele trase până la bărbie, capul lăsat în jos, faţa pe genunchi şi braţele trase la piept. Părul ei, încâlcit cu frunze şi crenguţe şi murdărit de noroi, o învelea. Alys nu văzu faţa femeii, dar ştia că nu era

Angelica. Angelica îi dădea o senzaţie complet diferită.

— Benedicta? spuse Alys.

Atunci creatura se uită la Alys, iar părul ei se despărţi deasupra feţei.

Faţa ei era hidoasă. Ceea ce i se păruse cândva frumos lui Alys acum era grotesc. Era uscată. Doar umbre şi scobituri. Oasele se vedeau prin pielea transparentă. Ochii negri erau enormi, nu mai aveau alb, erau doar pupile. Buzele erau vinete, moarte.

Alys nu mai avu niciun gând raţional şi îşi dori doar să fugă.

— Da, eu sunt Benedicta, spuse ea. Te-am aşteptat. Fiara mi-a promis că vei veni.

Alys simţi vocea Benedictei mai mult decât o auzi. Creatura nu se mişcă, dar vocea aceea era înăuntrul lui Alys, îi intra în piept şi îi învăluia inima. Alys absorbi disperarea fără margini a Benedictei de parcă era a ei. Nevoia Benedictei atrăgea dorul lui Alys. Alys simţi cât de rănită era Benedicta – dar tot era periculoasă. Încă era foarte periculoasă. Alys nu-şi putu permite să cedeze în faţa Benedictei niciun moment, altfel n-ar mai fi plecat niciodată din peşteră.

— De ce eşti aici? spuse Alys.

— Ca să fiu ucisă, spuse Benedicta. Nu mai pot. Nu mai pot continua aşa. Nu mai simt foamea. Sunt doar obosită. Foarte obosită. Vreau să mă odihnesc.

Cuvintele Benedictei erau murmurate în pieptul lui Alys, dar nu avea încredere în ele. Nu avea încredere în ea. Benedicta şi Angelica promiseseră odihnă copiilor din Gwenith. În schimb, mâncătoarele de suflete le oferiseră copiilor moarte. Ceva mai rău ca moartea: nimicul. Îi nimiciseră.

Alys îşi aminti ce îi spusese Angelica despre Benedicta – că o părăsise pentru că îl invidia pe Delwyn. Se întrebă ce i-ar spune Benedicta despre asta.

— De ce nu eşti cu Angelica?

Benedicta dădu din cap.

— Am implorat-o să se oprească. Să ne permită să ne

odihnim. Dar Angelica nu se va opri niciodată. Foamea ei e nesfârşită.

— Angelica mi-a spus că e din cauza lui Delwyn. Că îl invidiai şi voiai să-l lăsaţi în urmă.

Benedicta îşi arcui spatele şi ţipă atât de tare şi de dureros că reverberă prin peşteră, iar Alys era să-şi scape torţa ca să-şi acopere urechile. Când se făcu linişte din nou, Benedicta îşi ţinu capul între mâini şi spuse:

— Angelica s-a săturat de băiat. Când mirosul lui a devenit acru şi, după aceea, putred. Când n-a mai mirosit deloc.

Alys se gândi la Delwyn, cel mort demult, acum mai mult cenuşă decât copil. Ele îi făcuseră asta.

— Am părăsit-o pe Angelica, spuse Benedicta, pentru că sunt terminată. Sunt gata să fiu nimicită. Se uită la Alys cu ochii ei negri, neluminaţi. Vreau să-mi iei sufletul.

Alys făcu un pas în spate, dând tare din cap.

— Nu. Nu, nu o să fac asta. Dacă-ţi iau sufletul, doar lărgesc gaura. Alys îşi imagină gaura crescând şi tot crescând, înghiţindu-i pe Cian, pe Pawl, pe Beti, pe Enid, pe Madog, pe Ren şi pe ceilalţi copii. Îşi imagină chipurile lor scufundându-se în întuneric. Apoi se gândi din nou la chipul lui Delwyn şi la ce îi făcuse mâncatul de suflete. Apoi la ce îi făcuse creaturii din faţa ei.

— Mă tem de gaură, spuse Benedicta. Dar mă atrage. De-asta am venit aici. Fiara mi-a spus că aş putea intra în gaură ca să fiu nimicită. Dar asta nu e pentru mine. Nu pot s-o fac.

— Dar trebuie, îi spuse Alys. Dacă Fiara a spus că e singura cale, atunci trebuie să te arunci în groapă.

— Nu e singura cale. Fiara mi-a spus că mă vei ucide. Vocea Benedictei era şoptită, oasele feţei ei erau strâmbe. Mi-a promis. Mi-a spus că dacă stau aici, ai să o faci.

Fiara îi spuse lui Alys că avea să ştie ce să facă. Dar Alys nu ştia nimic în afară de faptul că era disperată.

— Trebuie s-o opresc pe Angelica. Nu pot s-o las să mai ia suflete. Ne va distruge pe toţi. Ştii unde e?

Chipul Benedictei se strâmbă mai tare, iar gura ei deveni

o grimasă care arăta ca şi cum ar fi încercat să zâmbească.

— Un târg. Îmi propui un târg. Eu te ajut să-mi găseşti sora, apoi tu îmi iei sufletul?

Alys se simţi învinsă. Era învinsă. Creatura aceasta era slăbită, dar tot era vicleană, iar Alys nu avea niciun talent pentru aşa ceva. Ea voia doar să închidă gaura şi să apere oamenii pe care îi iubea. Sperase să se purifice în timp ce făcea asta. Dar poate era prea distrusă ca să facă asta. Se gândi la ziua în care fusese în canoe cu Cian – asta se întâmplase cu doar câteva zile în urmă? El credea în bunătatea ei. Apoi se gândi la Mama, la Tata, la Mămica, la Tăticul. La mica Gaenor. La toţi oamenii pe care îi iubise şi îi pierduse, nu-i putuse salva.

Se ajunsese la asta. Dacă nu se putea salva, atunci avea să-l salveze pe Cian. Avea să-i salveze pe Pawl, pe Beti, pe Madog, pe Enid, pe Ren. Pe micul Ren pe care îl îngrozise. Ea putea fi un suflet pierdut – un suflet gol –, dar ei nu erau.

— Da, îi spuse Alys Benedictei. O să-ţi iau sufletul dacă mă ajuţi să o găsesc pe Angelica.

Benedicta merse spre Alys în patru labe. Nu era foarte aproape, dar tot era prea aproape.

— Îţi voi spune unde să o cauţi. Apoi trebuie să îmi iei sufletul. Acum.

Lui Alys i se ridică părul de pe ceafă. Alys nu era vicleană, dar nu era nici proastă.

— Nu. Vei veni cu mine. Mă vei conduce până la ea. După aceea, da, îţi voi lua sufletul.

Benedicta îşi linse buzele cu o limbă neagră.

— Nu-mi place târgul ăsta. Dacă mă păcăleşti? Eu şi sora mea am mai fost păcălite.

— Nu o să-ţi fac aşa ceva. Benedicta, ştiu că vezi prin mine. Vezi că nu am trucuri. Vreau doar să o opresc pe Angelica. Apoi voi face ce ţi-am promis.

Şi vorbea serios. Alys îşi dădu seama că şi ea îşi dorea să se termine totul. Şi ea era obosită.

— Bine. Avem o înţelegere. Dar dacă mă trădezi, o să-ţi găsesc băiatul – cel înalt, cu ochii căprui. Băiatul care râde şi pe care îl văd când mă uit în inima ta. Da… acela. Râse –

cu nişte dinţi îngrozitori, cenuşii. Îl văd în tine. Îl ţii aproape. Dacă mă trădezi, fato, îl voi găsi şi va fi mai puţin decât o amintire după ce voi termina cu el.

Alys simţi furia arzând în ea şi mirosul acru şi amărui. Şi-o potoli înainte să o cuprindă cu totul.

— Plecăm mâine-dimineaţă. În zori.

Când Alys se întoarse ca să plece, Benedicta se târî până la ea şi o apucă de braţ cu mâna ei osoasă.

— Să faci ce ai promis. Sau am să-i omor pe toţi.

TREIZECI ŞI CINCI

Era cea mai întunecată noapte când Alys ieşi din peşteră şi inspiră adânc aerul proaspăt.

Simţi apropierea găurii, chiar dacă nu o putea vedea. Era dincolo de cenuşă, într-o zonă cu arbuşti, copaci mici şi formaţiuni stâncoase. Dar ştia că gaura era dincolo de ea. Şi ştia că încă mai creştea, apropiindu-se tot timpul. O simţea în inima ei, în sufletul ei.

Îşi agăţă pânza de cort şi se târî sub ea, dar somnul nu veni. Se târî înapoi afară şi făcu un foc mic, apoi căută în sacul ei după apă. Teama de ce avea să se întâmple îi uscase gura şi simţi apa rece în gât.

Timpul trecu, iar Alys se holbă la flăcări. Imagini îi pluteau prin minte. Mai mult chipul lui Cian. De câte ori îi prinsese părul în mâini şi o sărutase. Nu simţi fluturii în stomac pe care îi simţea de obicei când se gândea la el în felul acesta. Simţi doar tristeţe şi o senzaţie de pierdere. Promisiunea pe care i-o făcuse Benedictei distrusese şansa oricărei fericiri pe care ar fi putut-o avea cu Cian. Dacă ar fi făcut ce îi ceruse Benedicta, ar fi devenit ca ea. Apoi Alys ar fi fost cea care şi-ar fi căutat sfârşitul în acea gaură. Poate asta plănuise Fiara pentru ea – şi pentru toţi – de la început.

Alys se lăsă hipnotizată de flăcări, nici nu mai clipi. Căldura îi intră în piele, îi arse obrajii şi încercă să nu mai simtă altceva.

Apoi, prin flacără, în întunericul de dincolo de ea, văzu două picioruşe albe.

— Alys.

Îşi ridică privirea spre Delwyn. Chipul lui era la fel de înspăimântător cum fusese cu o zi în urmă, dar simţi o schimbare în el. Ceva care fusese închis faţă de ea până atunci, sâmburele tare şi negru din mijlocul lui slăbise. Ea putea simţi crăpăturile.

— Da, Delwyn.

El tăcu multă vreme, iar Alys crezu că ar fi putut pluti mai departe de ea din nou. Apoi el îi spuse:

— Îţi mai aminteşti Gardul?

— Bineînţeles că da. Şi îmi amintesc cum m-ai salvat. Tu îţi mai aminteşti asta?

Delwyn îşi înclină capul. Ochii lui negri se căscară din cauza efortului.

— Îmi amintesc de fraţii mei. De cum i-au învinovăţit Preoţii pentru că au murit. De cum s-au uitat la mine de parcă eram rău pe dinăuntru. De cum i-am urât.

Ură. Alys cunoştea ura. Îşi aminti cât de puternică fusese cea faţă de Ffordd şi Cerys. Cum îi încălzise burta la început, dar apoi se transformase în cenuşă în gura ei.

— Albon şi Aron au fost nişte băieţi buni. La fel cum ai fost şi tu, spuse Alys.

— Am fost, spuse Delwyn. Dar nu mai sunt un băiat bun, nu-i aşa? Acum sunt bătrân. Bătrân şi… Urât. Alys, îmi amintesc când eram copil. Dar nu mai pot să mă simt aşa. Copilăria e ca o poveste pe care mi-a spus-o cineva cândva. O poveste pe care nu o mai cred.

Alys se uită la el, încercând să şi-l amintească pe Delwyn, cel pe care îl cunoscuse. Încercă să-şi şteargă din minte chipul lui, mâinile şi picioarele lui scheletice şi să-i vadă doar părul alb-blond şi trupul agil. Reuşi asta pentru o clipă.

— Stai cu mine? Aici, lângă foc.

Delwyn ezită pentru un moment, apoi se ghemui în faţa ei, iar focul mic rămase între ei.

Alys trebuia să-l întrebe ceva, deşi se temea de răspunsul lui.

— I-ai omorât pe toţii copiii din Gwenith care s-au rătăcit?

Delwyn dădu din cap.

— Pe unii i-am omorât eu. Pe alţii i-au luat Angelica şi Benedicta.

Alys îşi băgă mâna în buzunarul de la pantaloni şi scoase bucata de pânză de in brodată cu numele tuturor copiilor din Gwenith. Îşi plimbă degetul pe listă. „Bieţii copii, se gândi ea. Erau foarte obosiţi şi voiau doar să se odihnească.”

— N-am vrut să le fac rău, spuse el. Le-am dat doar ce şi-au dorit. Ceea ce-şi doreşte fiecare om.

— Ce?
— Să nu se teamă. Să doarmă.
— Asta şi-au dorit Albon şi Aron când Benedicta şi Angelica i-au omorât?
Alys ştia că era o cruzime să spună asta, dar îşi aminti că vorbea cu un monstru, nu cu un băiat. Un monstru care ucisese de multe ori. Se gândi la toate bietele suflete pe care el le ademenise cu cântecul lui în pădure, apoi le răpise din această viaţă şi le făcuse să dispară pentru totdeauna.
Delwyn îşi puse capul pe genunchi, amintindu-i lui Alys de Benedicta. Era ca şi cum niciunul din ei nu suporta să se vadă sau să fie văzut. De parcă s-ar fi uitat pentru prima dată într-o oglindă şi ar fi fost scârbiţi de propriile lor reflexii.
— Nu mai sunt obosiţi sau speriaţi, spuse el.
— Da, pentru că nu mai sunt nimic. Au dispărut.
Delwyn îşi înălţă capul de pe genunchi.
— Alys, şi eu vreau să dispar. Poţi să mă faci să dispar? Deja sunt mort. Sufletul meu e mort. S-a transformat în cenuşă, dar, cumva, încă e aici. N-ar fi mare lucru dacă m-ai omorî. Nici n-ar fi o crimă.
Promisese să ia sufletul Benedictei. Şi avea să o facă. Dar nu putea să-l omoare pe Delwyn. Nu pe el. Trebuia să existe altă cale. Fiara îi spusese Benedictei că putea să se arunce singură în groapă şi să-şi pună capăt suferinţei în acel fel. Îi era groază să-şi imagineze aşa ceva pentru Delwyn. Dar apoi Alys îşi aminti că el nu mai era Delwyn.
— Poţi să mergi la groapă. Va fi rapid şi nedureros. Şi vei dispărea atunci.
Delwyn îşi strânse buzele vinete.
— Mi-e frică de gaura aia.
— Delwyn, tu ai făcut-o. Tu, Benedicta şi Angelica. Face parte din voi. Şi cred că îţi poate oferi ce îţi doreşti.
Alys simţi că i se strânse burta de scârbă pentru că oferea nimicirea în acest fel, de parcă era un dar. Dar dacă Delwyn ar fi putut coase acea rană din pământ, atunci poate ceva viu şi real ar fi putut umple acel spaţiu din nou.

Şi poate Delwyn ar face parte din el.

— Vii cu mine? Nu vreau să plec singur.

În ochii lui Alys, Delwyn arătă din nou ca un copil. Poate era un truc al flăcărilor sau tristeţea din inima ei – dorul ca prietenul ei să fie ce fusese înainte. Oricare era motivul, contururile feţei lui se atenuaseră, ia Alys văzu frânturi din băiatul care fusese înainte.

— Vin. Chiar acum.

Alys se ridică şi merse până la el, ocolind focul. Apoi îşi întinse mâna.

Când Delwyn îşi puse mâna într-a ei, o simţi rece şi uscată, ca o grămadă de oase, fără carne. El se ridică şi merseră împreună, Delwyn la fel de lipsit de substanţă lângă ea ca umbra ei. Părea să cunoască drumul mai bine decât Alys, nu fu deranjat de întuneric şi obstacole, apoi se opri.

Gaura era la trei metri în faţa lor, iar picioarele lui Alys erau îngropate în cenuşă. Simţi groaza de a cădea în ea şi simţi acelaşi lucru în mânuţa pe care încă o ţinea într-a ei.

— Ai spus că va fi rapid. Şi nedureros?

Delwyn îşi ridică privirea spre ea, iar faţa îi străluci la lumina lunii, arătând mai mult ca oricând ca a prietenului ei.

Alys simţi că o usturau ochii. Se uită la chipul prietenului ei, amintindu-şi anii în care se uitase la orizont în aşteptarea lui. Simţi pierderea lui din nou. Iar şi iar. Îi strânse mâna cu blândeţe.

— Da, Delwyn. Nedureros. Nu vei mai simţi durere.

Delwyn se uită înainte şi dădu drumul mâinii lui Alys. Se întoarse ca să se uite la ea din nou.

— Adio, Alys.

Făcu zece paşi şi dispăru, strălucirea părului lui alb-blond coborând în întuneric.

Alys căzu în genunchi şi plânse în hohote.

TREIZECI ŞI ŞASE

În următoarea dimineaţă, cerul fu cenuşiu ca oţelul şi vântul bătea tare printre stânci.

Benedicta încercă încă o dată să o convingă pe Alys să îi ia sufletul ca să nu o conducă până la Angelica.

— De ce să merg cu tine, fato?

Se învârti pe lângă peşteră, zburând aproape de Alys, apoi se retrase din nou. Făcu asta de nenumărate ori, plângându-se lui Alys.

— Mi-ai promis, dar minţi. Toţi mint. Oamenii şi minciunile lor.

Se învârti şi se răsuci, lăsând o dâră de crengi şi frunze.

Benedicta se plânse încontinuu în timp ce Alys o urmă prin munţi. De fiecare dată când Benedicta o acuza de înşelăciune, Alys îi repeta promisiunea.

— Benedicta, o s-o fac, o să te omor. Dar nu înainte să mă duci la Angelica. Nu sunt o mincinoasă.

— O mincinoasă care minte ar zice asta, spuse Benedicta.

Alys o urmă pe Benedicta printr-o pădure de pini care părea nesfârşită. Copacii creşteau groşi, întunecoşi şi deşi, şi era linişte, cu excepţia izvoarelor care picurau şi se prelingeau şi a animalelor mici care alergau prin tufişuri, făcându-le să trosnească. După câteva ore, când Benedicta încetă să se mai plângă, Alys o opri cu o întrebare care o chinuia.

— Benedicta, cum alegi sufletele pe care le iei? De ce ai atacat Defaidul, dar i-ai lăsat în pace pe oamenii de la Lacuri?

Benedicta tăcu o vreme, când plutind, când târându-se peste crengi şi pietre. Apoi se opri şi se uită peste umăr la Alys. Alys evitase să se uite direct în ochii ei negri şi la faţa ei suptă. Dar acum trebui să o facă. Alys simţi fiecare emoţie pe care o văzu în trăsăturile Benedictei, de parcă erau ale ei. Foame. Furie. Amărăciune. Şi teamă.

— Eu şi sora mea am hotărât acum multă vreme să

vânăm noaptea. Şi i-am vânat pe cei singuri. Pe cei singuratici. E mai simplu aşa. Ne furişăm, luăm, ne ascundem.

Benedicta se întoarse şi merse mai departe, dar Alys o opri din nou cu vocea ei.

— Dar de ce Defaidul?

Alys se holbă la părul acoperit cu noroi şi frunze al Benedictei. Mâncătoarea de suflete se oprise pe mijlocul unei stânci, arătând mai puţin ca o femeie şi mai mult ca o fiinţă care se târâse de pe fundul unui lac.

Benedicta se uită înapoi, la Alys, şi i se ridică o parte a gurii.

— N-am putut rezista. Ne-a amintit de alte vremuri, de alt sat. Ţi-l aminteşti şi tu. Ai fost acolo.

Alys simţi cum toată curiozitatea o părăsea. Celălalt sat fusese Gwenith, căminul ei. Iar acum nu mai avea niciun cămin. Nu îşi mai dori să stea de vorbă cu Benedicta. Ar fi putut fi furioasă pe ea pentru tot ce făcuse, dar simţi doar o mare tristeţe dureroasă care o înghiţi cu totul şi putu doar să mai pună un picior în faţa celuilalt.

Trecu mai bine de o oră în felul acesta, până când Alys se forţă să scape de greutatea din piept şi membre şi să lase gândurile negre deoparte. Nu-i foloseau la nimic. Apoi auzi un zgomot necunoscut, chiar înainte să fie conştientă pe deplin de prezenţa lui. Începuse ca o şoaptă, apoi deveni mai dens. Parcă ar fi călcat prin acel zgomot, parcă exista peste tot prin jurul ei. Era ca un tunet, dar mai încet.

Apoi Alys observă calea care se lumina înaintea ei, deschizându-se spre cer şi nimic altceva.

Marea, când i se arătă, în cele din urmă, fu exact aşa cum îi spusese Ren că avea să fie. Se întindea la nesfârşit, iar lui Alys nu-i veni să creadă că ceva real putea fi atât de mare. Nu era ca groapa aceea goală şi hidoasă. Era plină, vie şi Alys fu încântată de ea. Suspină de bucurie, uitând de toate pentru o clipă. Merse direct la malul ei şi se uită în jos, uimită de puterea unei ape atât de mari. Se lovea de stânci cu zgomot şi sărea din ea o spumă albă. Era frumoasă şi înspăimântătoare.

Nu era de mirare că Ren îşi dorise atât de mult să o vadă.

Benedicta se ghemui pe cărarea dinaintea ei, încruntându-se.

— Parcă te grăbeai, spuse ea.

Uitându-se la apă, la întinderea nesfârşită despre care nici nu ştiuse că exista cu puţin timp în urmă, Alys simţi un tremur profund în piept, apoi o uşurare bruscă, de parcă ceva greu i-ar fi căzut de pe umeri, chiar dacă nu fusese conştientă că ar fi cărat ceva până atunci. Încă nu avea niciun plan de îndeplinire a promisiunilor ei fără să se autodistrugă în acest proces. Dar vizita lui Delwyn de noaptea trecută îi oferise o crenguţă de care să se agaţe, speranţa că poate nu era condamnată. Ar fi putut avea o şansă să se salveze în timp ce îi salva şi pe ceilalţi. Dacă Delwyn îşi putuse depăşi frica de gaură şi se predase ei, atunci Alys le putea convinge pe Benedicta şi pe Angelica să facă la fel. Poate încă era un copil ascuns în fiecare din ele, aşa cum fusese în Delwyn.

Urcă pe marginea stâncii, în spatele Benedictei, cu marea tot timpul sub ele. Când Benedicta se opri şi arătă spre un copac în forma unei scări mari, cerul se întuneca şi raze slabe de lumină aurie se strecurau printre puţinele crăpături din nori. Copacul era înalt, drept şi singuratic, iar crengile lui erau la fel de întinse pe ambele părţi, de parcă ar fi fost făcute pentru sprijin. În copac, echilibrat printre crengi, la vreo doisprezece metri deasupra capului ei, era un adăpost care arăta mai mult ca un cuib decât ca o casă.

— Merg eu prima, îi spuse Alys Benedictei.

Nu avea încredere să le lase pe cele două surori singure împreună, nici măcar pentru un moment.

Zgomotele mării umplură urechile lui Alys, iar vântul bătu faldurile largi ale pantalonilor ei. Începu să urce şi nu se opri, nici măcar când scoarţa copacului se rupse în mâinile ei. Ridicându-şi mâinile şi picioarele unele peste altele, continuă să urce constant şi îşi spuse să nu se grăbească, pentru că dacă ar fi alunecat o dată, ar fi fost sfârşitul ei şi al tuturor oamenilor pe care îi iubea. Se uită în jos, din când în când, ca să o vadă pe Benedicta urcând repede în urma

ei.

Când ajunse în vârf, Alys se ridică pe o platformă din lemn care susţinea o colibă mică făcută din crengi împletite şi cu un acoperiş de paie. Se ridică în picioare şi se uită în jos, apoi în stânga şi în dreapta. Ţărmul se întindea la nesfârşit. Erau stânci, tufişuri şi apă. Nu se vedea nici urmă de Angelica. Îşi întinse o mână în jos, spre Benedicta. Chipul Benedictei era umbrit.

— Nu am nevoie de ajutorul tău, mincinoaso.

Când Benedicta ajunse pe platformă, Alys deschise uşa colibei şi intrară amândouă înăuntru.

Coliba mică îi aminti lui Alys de un loc în care mai fusese până atunci, un loc pe care se chinuia să şi-l amintească. Apoi şi-l aminti. Era coliba de pe munte, unde o condusese Fiara. Aceasta era diferită, dar, într-un fel, identică. Aceste fete sălbatice încercaseră să-şi facă o casă aici. Erau două paturi simple făcute din frunze şi muşchi.

Alys simţi o prezenţă nouă în spatele ei şi se întoarse. Angelica stătea în pragul uşii, o imagine în oglindă a Benedictei. Frumuseţea Angelicăi dispăruse. Oare nu demult Alys nu văzuse dincolo de suprafaţa ei? Nu-şi putea imagina asta acum. Îşi auzi bătăile inimii de două ori în urechi atât de tare, că se gândi că şi Angelica trebuia să le fi auzit.

— Ar fi trebuit să te uiţi în sus, fato. Acolo mă cocoţ. Ăsta e cuibul meu şi tu ai intrat fără niciun drept.

Angelica zâmbi în acelaşi fel strâmb ca Benedicta, dar Alys nu simţi nicio disperare în Angelica. Doar duritate, răutate şi viclenie.

Camera se întunecă de parcă trecuse un nor deasupra ei, iar Alys simţi o răceală strângându-i inima. Mişcându-se repede, fără să-şi folosească membrele, Angelica sări pe Alys şi îşi apropie faţa atât de mult de ea, că Alys simţi nimicul din respiraţia ei şi gustul nimicului ca o cenuşă în gura ei.

— Ştiam că vei veni. Te-am aşteptat. Se întoarse ca să se uite la Benedicta. Dar nu mă aşteptam să mi-o aduci chiar tu. Mă iubeşti din nou?

— Am făcut o înţelegere cu fata, îi spuse Benedicta.

Angelica o cercetă pe Alys cu ochii ei mari şi negri, cu oasele feţei tresărindu-i când o adulmecă. Lui Alys i se păru că vârfurile degetelor ei îi despicau pieptul ca să vadă ce era înăuntru şi se încordă ca să se împotrivească.

— Benedicta, ce vrei de la fata asta?

Alys nu aşteptă ca Benedicta să răspundă.

— Un sfârşit pentru suferinţa ei, spuse ea. Nu mai vrea să trăiască la fel ca tine.

Angelica o strânse pe Alys de gât cu o mână osoasă şi o trase mai aproape, atât de aproape că ar fi putut să se sărute.

— Soră, spune-mi că minte. Spune-mi asta sau am s-o ucid acum.

— Soră, ţi-am cerut să mergi cu mine la Fiară, spuse Benedicta. Te-am implorat, dar n-ai vrut. Ţie încă ţi-e foame. Mie nu.

Angelica îi dădu drumul lui Alys, iar Alys îşi umplu plămânii cu aer. Apoi Angelica merse spre Benedicta, iar cele două surori se priviră faţă în faţă, reflexii ale aceluiaşi spirit întunecat. Angelica îşi întinse mâinile după mâinile Benedictei şi le trase până la inima ei.

— Soră, m-ai părăsi pentru totdeauna? Chiar m-ai părăsi? Soră, toţi ne-au părăsit. Dar noi două vom fi împreună pe vecie. Spune-o, Soră. *Vom fi împreună pe vecie.*

În acel moment, Alys le văzu pe Angelica şi pe Benedicta aşa cum fuseseră – în sclipiri, în scântei, într-o lumină care părea să le învăluie doar pe ele când se atingeau. Erau din nou fetele pe care le văzuse plutind pe păşune. Aveau ochi strălucitori şi cenuşii, ca de bufniţă, şi chipuri frumoase încadrate de plete curgătoare dese, negre şi bogate ca pământul.

— Întoarce-te la mine, spuse Angelica. Putem trăi aici, în cuibul nostru, pentru totdeauna. Nu vom fi niciodată singure. Nu ne va fi niciodată frig.

— Angelica, noi nu trăim. Nu vezi? Benedicta trase o mână de-a Angelicăi de unde îi apăsa pe inimă şi o ridică în faţa ochilor surorii ei împreună cu mâna ei. Fetele deveniră

din nou mai mult schelete decât carne, şi mâinile pe care Benedicta le ţinea în sus pentru Angelica erau hidoase şi nefireşti. Vezi ce ne-am făcut? Ne-am ars până n-a mai rămas decât cenuşa din noi. Nu mai există viaţă pentru noi. Suntem deja moarte.

Angelica se îndepărtă de ea şi se întoarse la Alys.

— Tu ai făcut asta. Apoi sări din nou la Alys, o apucă de gât, o strânse şi se aplecă foarte aproape de ea. În timpul saltului brusc al Angelicăi spre ea, Alys simţi doar frică, iar acum simţea că teama din ea era ruptă în bucăţi de Angelica şi suptă prin ea şi din ea. Se gândi: *„Nu, nu, asta nu se poate întâmpla”,* şi nu avea să permită aşa ceva.

Aşa că îşi înlocui teama cu întuneric. Întunericul se răspândi în ea şi îi umplu venele unde fusese sângele. Îi transformă respiraţia din plămâni în fum. Părul i se ridică de la rădăcini şi îşi ridică degetele de la picioare de pe podea.

Alys se întinse. Se lăţi. Se uită în jos, la Angelica – nu fusese ea mai înaltă decât Alys cu doar o clipă în urmă? Dar Angelica nu era mai înaltă. Era mai mică şi se micşora. Se strâmba şi se usca în faţa lui Alys. Faţa ei scheletică se contracta, oasele ei se strângeau unele într-altele. Asta în timp ce Alys creştea tot mai mult. Fu cuprinsă de o bucurie întunecată. Acum mâna lui Alys era pe gâtul Angelicăi şi îl strângea, dar nu auzea nimic, nici măcar propriile bătăi ale inimii.

De asta se temuse. Şi se întrebă de ce se temuse. De ce se împotrivise acestei… minuni? Acestui miracol al absenţei, acestei ştergeri a orice semăna cu tristeţea şi jalea. Nimic din Alys nu o mai făcea să sufere. Nu se mai temea de nimic, nu mai trebuia să aleagă între bine şi rău. Nu mai avea niciun conflict, nicio grijă, nicio supărare. Nicio ruşine. Nicio vinovăţie. Alys nu mai avea nevoie de ele. Avea nevoie doar de acel moment. Avea nevoie doar de întunericul care o umplea şi care îi alunga durerea. Acesta îi dădea puterea pe care nu ştiuse niciodată că o avea.

Alys îşi închise ochii şi gâfâi de plăcere. Angelica era foarte mică acum, foarte mică. Iar Alys era foarte mare.

Apoi Alys căzu, se rostogoli, simţi podeaua de sub ea şi

fu un şoc pentru ea, o surpriză să-şi zgârie mâinile de lemn şi să-şi simtă pielea, carnea şi sângele circulându-i din nou în inimă şi vene.

Benedicta o împinse pe Alys de pe Angelica şi îşi ridică sora. Îşi ţinu sora, cu mâinile pe sub braţele ei şi, la început, Angelica păru mică, la fel ca un copil, dar bătrână şi stinsă. Apoi, în timp ce o ţinea Benedicta, Angelica crescu mai mare, până când ea şi sora ei fură la fel şi se uitară una la cealaltă cu ochii lor negri şi goi.

În clipa în care Angelica redeveni ea însăşi în totalitate, îşi căscă ochii şi o apucă pe Benedicta de umeri. Ochii Benedictei se căscară şi ei, ca un răspuns, apoi îşi deschise gura. Mâinile osoase ale Benedictei se agăţară de sora ei – împotrivindu-se şi ţinându-se de ea în acelaşi timp.

Angelica lua sufletul surorii ei. După câteva secunde sau momente, Alys rămase încremenită, nu se mai putu mişca.

Apoi se schimbă ceva şi Benedicta o strânse pe Angelica de gât. Angelica se dădu în spate, dar Benedicta se ţinu de ea, apoi Angelica îşi deschise gura. Şi continuară aşa, înainte şi înapoi, surorile mişcându-se într-un fel sau altul. Alys simţi altceva în cameră, ceva nevăzut care îi ridică părul de pe braţe. Un fum negru ieşi din gurile surorilor – ieşea dintr-o soră doar ca să fie inhalat de cealaltă. Una slăbea, iar cealaltă devenea mai puternică şi, în următorul moment, echilibrul se schimba din nou.

Alys voia ca totul să continue şi, în acelaşi timp, să se termine. Un miros urât umplu camera, mai rău decât orice putreziciune pe care o mirosise vreodată Alys. Uşa cuibului era deschisă, iar Alys îşi dori să fugă pe lângă surori, să coboare şi să nu se mai uite înapoi.

Benedicta căzu pe spate pe pragul uşii, împinsă de sora ei. Alys se gândi că totul se terminase. Angelica avea să îşi omoare sora, să o arunce în oceanul de sub ele, apoi ar fi rămas doar ele două. Apoi ar fi rămas doar ea. Întunecata Alys. Pentru că Alys avea să o distrugă pe Angelica. Nu se îndoia de asta. Ar fi însemnat şi autodistrugerea ei. Dar nu fusese acesta destinul ei dintotdeauna? Avusese Alys de ales vreodată? Nu, fusese condamnată din prima noapte în

care le întâlnise pe aceste fete. Condamnată să se chinuie să trăiască până avea să moară.

Surorile erau conturate pe cerul cenuşiu ca oţelul, cu excepţia unei dungi de lumină la orizont, acolo unde soarele lumina spaţiul dintre nori şi apă. Benedicta se dădea tot mai în spate. Alys vedea că Benedicta renunţase, că nu mai putea lupta. Şi Angelica vedea asta.

Mâinile Benedictei căzură de pe sora ei, iar ea căzu pe spate.

Chiar când Benedicta era să se rostogolească şi să cadă de pe platformă, Angelica se repezi înainte şi o prinse în braţe. Benedicta se uită în sus, surprinsă, la sora ei.

— Soră, spuse Benedicta. Dă-mi drumul. Sunt foarte obosită.

Vocea ei se auzea ca trosnetul frunzelor uscate.

Expresia feţei scheletice a Angelicăi nu mai fu de furie neagră. Fu de milă. Apoi de renunţare.

Surorile se ţinură una pe cealaltă, fără să mai existe spaţiu între ele, pletele li se amestecară, mâinile şi picioarele li se împletiră, buzele aproape că li se atinseră şi se inspirară şi expirară una pe cealaltă.

Un fum negru se răsuci de pe buzele lor, se rostogoli şi se învârti deasupra lor, ridicându-se ca un nor deasupra lor, apoi se împrăştie.

Cu cât se ridica mai mult fum din ele, cu atât mai mult se micşorau şi încărunţeau surorile.

Se transformau în cenuşă în faţa lui Alys. Vântul oceanului le învălui şi le ridică în straturi. Părul şi pielea lor deveniră vânt apoi, într-un ultim vârtej de frunze, crenguţe şi praf, Angelica şi Benedicta dispărură.

TREIZECI ŞI SAPTE

Alys rămase în cuib în acea noapte. Era prea întuneric ca să coboare şi nici nu voia să o facă. Avea nevoie să doarmă în adăpostul pe care Angelica şi Benedicta şi-l construiseră – acest cuib care le ţinuse aproape una de cealaltă într-o lume în care nu-şi găsiseră locul. Alys adună muşchi şi frunze în jurul ei şi inspiră mirosul pământului. Înconjurată de pământ şi apă, în vârful copacului, îşi închise ochii şi adormi.

În următoarea dimineaţă, se trezi sub un cer roz şi cu o poftă deosebită de mâncare. Tânji după turta de ovăz, după brânza învelită şi după mărul care erau ascunse în sacul lăsat la baza copacului Angelicăi. Mama i-ar fi spus că pofta de mâncare era un semn bun de sănătate. *Mama.* Alys simţi că avea lacrimi în colţurile ochilor. Gândul la Mama ei îi făcu dor de casă.

Unde era casa ei acum? Nu se îndoia. Acasă era alături de Cian. Acasă era cu Pawl, Beti şi copiii din Gwenith. Şi ştia că ei o aşteptau acasă.

Alys coborî din cuib şi se întoarse pe stâncă. Cerul se lumină şi plămânii ei se umplură cu aer proaspăt şi sărat. În timp ce mergea, mâncă un măr până la cotor, savură brânza acră şi turta grăunţoasă de ovăz şi i se păru cea mai bună mâncare pe care o gustase vreodată. Îşi linse degetele şi îşi plimbă limba pe dinţi. Simţi gust de ovăz în gura ei, nu de cenuşă. Îşi simţi burta minunat de plină.

Nu rămase plină multă vreme. Până când ajunse la peştera Benedictei, flămânzi din nou. Gaura de dincolo de ea se retrăsese. Părea să se micşoreze chiar în timp ce Alys stătea acolo. La marginile ei, cenuşa redevenise piatră şi pământ. Încă era arid, dar exista posibilitatea ca, într-o zi, să crească din nou ceva acolo. Alys se aşeză la marginea găurii şi descoperi că nu se mai temea de ea. Devenise o rană care se vindeca, nu mai era o ruptură care se căsca. Voia să o îngrijească, nu să se ferească de ea. Îşi băgă mâna în sac şi îşi scoase ultimul fruct uscat. Încercă să

ciugulească din el, să o ţină mai mult, dar nu putu. Era foarte bun. Foarte bun de mâncat. Foarte bun la gust.

În acel moment fu cuprinsă de ceva atât de necunoscut că, la început, nici măcar nu avu un cuvânt pentru această stare. Apoi îşi aminti cuvântul.

Era vorba de fericire. Aşa se simţea fericirea. Aşa era recunoştinţa pentru propriul corp. Aşa era când credea că avea un loc în lume şi că era iubită complet – cu toate părţile luminoase şi întunecate. Şi aşa era când iubea pe cineva – complet.

O umbră trecu pe pământul din faţa ei, iar Alys se uită la cer. Fiara zbura deasupra ei cu aripile ei mari. Nu se uita în jos, dar Alys ştia că îşi dorea să fie văzută de ea. Să vadă că era acolo pentru ea. Se întrebă dacă avea să o mai revadă. Ea sigur îşi dorea asta, dar se gândi că poate nu mai era nevoie. Îi făcuse cuib Fiarei în ea, în acel loc în care nu era nici bună, nici rea ci, pur şi simplu, Alys.

ŞI AICI SE TERMINĂ POVESTEA

Le povestise copiilor din Gwenith totul despre ea. Cum, la început, nu îi observai zgomotele, apoi erau peste tot în jurul tău. Cum se întindea la nesfârşit înaintea ta. Dar nu le putu spune cum era să o atingă, pentru că încă nu făcuse asta.

Alys se uită la toţi, la râsetele lor purtate de aerul mării în timp ce lovea apa şi se învârtea. Ren îl ţinea de mână pe Madog şi arăta spre apă.

— Uite, tată! Vezi? E exact cum mi-ai spus că o să fie!

Enid puse bebeluşii jos, într-un loc nisipos, departe de apă, iar ei începură să chicotească şi să sape cu mâinile lor grăsuţe.

Beti făcu nişte zgomote deasupra copiilor şi le spuse lui Enid şi lui Madog să fugă şi să se bucure de apă, căci ea şi Pawl aveau să aibă grijă de cei mici.

Alys îl făcuse pe Pawl să promită că, dacă venea în această călătorie până la mare, lăsa urciorul cu băutură acasă. Şi se ţinuse de cuvânt. Până la urmă, întotdeauna făcuse asta.

— Mergi, fato! o strigă Pawl. Bagă-ţi un deget în ea!

Îi făcu semn cu mâna şi îi zâmbi, iar ea îi făcu semn cu mâna şi îi zâmbi la rândul ei.

Ceilalţi copii erau împrăştiaţi de-a lungul ţărmului oceanului. Unii stăteau pe nisipul umed, mulţumiţi doar să îl vadă şi dădeau din cap când li se spunea să meargă mai departe. Alţii îşi împingeau în glumă fraţii şi surorile spre valuri. Pentru prima dată de când şi-i amintea Alys, chiar arătau ca nişte copii. Nişte copiii fericiţi cu lumea înaintea lor.

Alys îşi dădu jos şosetele şi ghetele, şi se uită la picioarele ei, foarte albe în lumina puternică a zilei. Apoi se uită la picioarele maronii ale lui Cian şi la ochii lui căprui.

— Eşti pregătit? îl întrebă Alys.

— Da, frumoasă Alys, întotdeauna am fost pregătit.

Şi aşa fusese. O primise cu braţele deschise în ziua în

care se întorsese de pe munte. De parcă, într-adevăr, nu ar fi încetat niciodată să o aştepte. Ca şi cum o aşteptase dintotdeauna. El o luă de mână şi intrară în mare.

Alys ţipă când primul val rece îi ajunse până la genunchi şi ţipă mai tare când îi ajunse până la burtă, îngheţându-i aerul din piept. Dar, brusc, se încălzi pe dinăuntru, apoi simţi că i se ridică picioarele. Pentru o clipă, picioarele ei nu mai atinseră pământul deloc. La început, strânse foarte tare mâna lui Cian, apoi, când se întâmplă din nou, picioarele îi fură ridicate de apă, dădu drumul mâinii lui Cian şi se uită la el.

Apoi râse.

Alys și Fiara nu e doar o carte despre păduri întunecate și creaturi care vânează noaptea. E și o poveste profund umană despre o fată care trebuie să își găsească locul într-o lume care e, în același timp, urâtă și frumoasă, rea și bună. Și trebuie să descopere aceleași lucruri despre ea însăși.

„În acest roman de debut cu o atmosferă întunecată, o tânără descoperă, ca mulți alți adolescenți, că cel mai mare dușman e monstrul din ea. Ceea ce e dureros de poetic."

Kirkus Reviews

„*Alys și Fiara* e o carte plină de suspans și tulburătoare în cel mai bun mod posibil."

SAMI THOMASON, *Square Books*, Oxford, Mississippi

„Multe cărți pentru tineri sunt despre o adolescentă care se pierde în pădure și luptă ca să se înțeleagă pe ea însăși. Această carte are însă curajul să sugereze că într-o inimă tânără s-ar putea ascunde lucruri înspăimântătoare. Frazele autoarei au o eleganță atemporală, iar povestea devine tot mai stranie și mai viscerală pe măsură ce te afunzi în lectură. O să-ți dorești să o urmezi pe Alys în pădure."

JEFF GILES, scriitor,
autorul romanului *The Edge of Everything*

ISBN: 978-606-006-378-0

